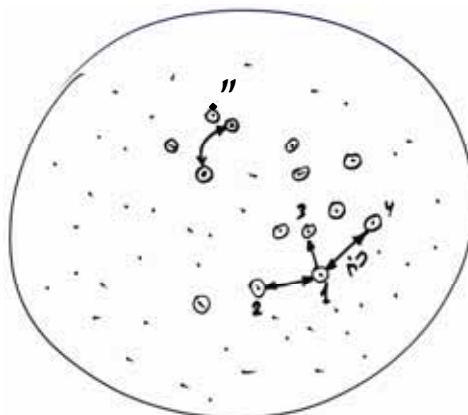

Giborey HaLev

שרטוט על עבודת הערבות מתוך
הרצאת ערב (11.9.09) לבתי קבלה לעם

אתר אינטרנט
www.kab.co.il

מו"ל ומפיץ
הוצאת "קבלה לעם"
רחוב ז'בוטינסקי 112 פתח תקוה

Copyright © 2011 M.Laitman

כל הזכויות שמורות
ISBN 978-965-7065-91-4

תוֹכַן עֲנִינִים

- מְבוֹא / מתוך שיעור זוהר (27.03.10) עם הרב ד"ר מיכאל לייטמן / עמ' 5
- יֵלֵד בְּדָרֶךְ / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ויחי, מאמר: " אוסרי לגפן עירה" אותיות תר"ו - תר"ז / עמ' 8
- אֲנִי וְחֻבְרֵי / משל מתוך כתבי רב"ש, חלק אגרות, אגרת ח' / עמ' 9
- עֲרֵבִים זֶה לָזֶה / מתוך כתבי רב"ש, חלק אגרות, אגרת מ' / עמ' 12
- כּוֹחַ אֶחָד / מתוך כתבי רב"ש, חלק "מאמרי חברה", מאמר: "לפי מה שמבואר בענין ואהבת לרעך" / עמ' 13
- כְּלֵי מְלֵא / מתוך כתבי בעל הסולם, חלק "שמעתי", מאמר רכ"א: "רשות הכל" / עמ' 14
- גּוֹף שְׁלֵם / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת תולדות, מאמר: "ואלה תולדות יצחק", אות ג' / עמ' 15
- שְׁלֵשֶׁת הַדּוֹרוֹת / מתוך כתבי בעל הסולם "הקדמה לספר פנים מאירות ומסבירות" / עמ' 16
- בְּרִית אֱהָבָה / מתוך כתבי בעל הסולם, חלק "שמעתי", מאמר ע"ו: "על כל קרבנך תקריב מלח" / עמ' 18
- תְּנָאֵי הָעֲרֵבוֹת / מתוך כתבי רב"ש, חלק אגרות, אגרת מ' / עמ' 20
- לְבוּשׁ אֱהָבָה / מתוך כתבי רב"ש, חלק ג', מאמר 759: "כללות האדם" / עמ' 21
- מִתּוֹק לְחֻבְרוֹ / מתוך כתבי רב"ש, חלק אגרות, אגרת מ' / עמ' 22
- הַפְּרַת טוֹבָה / מתוך כתבי רב"ש, חלק אגרות, אגרת מ' / עמ' 23
- חֲצִי פְרִנְסָה / מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "ענין אמת ואמונה" / עמ' 24
- לִירָה אַחַת / מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "מהו, רועה העם הוא כל העם, בעבודה" / עמ' 25
- לֵב לְתֵת / מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "סדר ישיבת התועדות" / עמ' 26
- אוֹרֵחַ לְסֵעוֹד / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ויקרא, מאמר: "באתי לגני", אות כ"ו / עמ' 27
- פִּי 100 / מתוך כתבי רב"ש, חלק "מאמרי חברה", מאמר: "לפי מה שמבואר בענין ואהבת לרעך" / עמ' 28
- מֶלֶךְ קָטָן / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ויחי, מאמר: "א' זעירא", אות תרי"ג / עמ' 29
- מִיִּטַּת חֶבֶר / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בחוקותי, מאמר: "ונתתי משכני בתוכם" אות ל"ב / עמ' 30
- דִּירַת חֶבֶר / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בחוקותי, מאמר: "ונתתי משכני בתוכם", אות ל' / עמ' 31
- מְדוֹר אֶחָד / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בא, מאמר: "את הכל ראיתי בימי הבל", אות קמ"ד / עמ' 32
- בַּחִירָה בַּחֲבֵרָה / מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", לפי תקציר מאמר: "ענין חשיבות החברה" / עמ' 33
- רְכוּשׁ הַחֲבֵרָה / מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", לפי מאמר: "סדר ישיבת התועדות" / עמ' 34
- מִדְּבָרִים סוֹד / מתוך כתבי רב"ש כרך א', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר 24: " מהו הנסתר לה' והנגלות לנו ...", עמ' 715 / עמ' 36
- עֲצַת רוּפָא / מתוך כתבי בעל הסולם, מאמר החרות, פרק: "שליטת השכל על הגוף" / עמ' 38
- קוֹרָא בְּשֶׁקֶר / מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר 29: "קרוב ה' לכל קוראיו" / עמ' 39
- מְאֵבֵד אֶת שְׁלוֹ א' / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת קורח, מאמר: "ויקה קורח", אות ד' / עמ' 40
- מְאֵבֵד אֶת שְׁלוֹ ב' / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת קורח, מאמר: "ויקה קורח", אות ד' / עמ' 40
- מוֹשֵׁב לִיְצִים / מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "ויהי ערב ויהי בוקר" / עמ' 41
- יֵצֵר הָרַע / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וירא, מאמר: "עמון ומואב", אות שמ"א / עמ' 42
- טוֹב מִתּוֹךְ רַע / לפי ספר "זוהר לעם", פרשת תצווה, מאמר: "ובמדבר אשר ראית", אות פ"ו / עמ' 44
- בֵּין אֱהָבָה לְשִׁנְאָה / מתוך שיעור הקבלה היומי (26.4.2010) על מאמר "השלום בעולם" / עמ' 45
- דִּין וְרַחֲמִים / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת קדושים, מאמר: "קדושים תהיו", אות ז' / עמ' 46
- בַּחִיבוֹר אֶחָד / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת קדושים, מאמר: "קדושים תהיו", אות ח' / עמ' 47
- הֶסְתֵּר וְגִלּוּי / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת כי תשא, מאמר: "העגל", אות פ"א / עמ' 48
- קוֹל דְּמָמָה דְּקָה / מתוך כתבי בעל הסולם, מאמר: "שופר של משיח", עמ' 457 / עמ' 49
- מְטָה בְּרַקִּיעַ / מתוך כתבי בעל הסולם, מאמר: "מבשרי אחזה אלוקי", פרק: "גילוי פעולות הבורא - העלמה!" / עמ' 50
- רַקִּיעַ עֲלִיוֹן / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בשלח, מאמר: "מרכבות פרעה וחילול", אותיות רס"ז - רס"ח / עמ' 51

- שביל החלב / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת חיי שרה, מאמר: "גולמי ראו עיניך", אות ע"א / עמ' 52
- הצלחה גדולה / מתוך כתיבי בעל הסולם, חלק אגרות, אגרת נ"ו, עמ' 761 / עמ' 53
- מתנה מלמעלה / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ויחי, מאמר: "א' זעירא", אות תרכ"ג / עמ' 54
- עולם מדומה / מתוך כתיבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "חשיבותה של האמונה, שנהגת תמיד" / עמ' 56
- העולם הזה / מתוך ספר "תלמוד עשר הספירות" חלק ד', פרק א', אות ב', אור פנימי / עמ' 57
- ברגע אחד נבראו / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "דודי לי ואני לו הרועה בשושנים", אות שני"ט / עמ' 58
- ציון שלם / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת לך לך, מאמר: "כי מי אל מבלעדי ה' ומי צור מבלעדי אלקיני", אות ש"ל / עמ' 59
- חלום לא פתור / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישב, מאמר: "ויחלום יוסף חלום", אות צ"ג / עמ' 60
- חלום / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישב, מאמר: "ויחלום יוסף חלום", אות צ"ד / עמ' 61
- סביבה טובה / מתוך כתיבי בעל הסולם, מאמר החרות, פרק: הסביבה כגורם / עמ' 62
- קוצים ומישור / מתוך כתיבי רב"ש כרך ב', מאמר 37: "מהו ה' דרך שתחילתה קוצים וסופה מישור" בעבודה", עמ' 947 / עמ' 64
- קוצים ונדנדרים / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ויצא, מאמר: "זכירה ופקידה", אות רע"ג / עמ' 66
- שושנים / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "דודי לי ואני לו הרועה בשושנים", אות ש"ע / עמ' 67
- החיסה הקשה והתבן / משל מתוך כתיבי רב"ש, חלק אגרות, אגרת ח' / עמ' 68
- זרע החיסה / מתוך "מאמר החרות" של בעל הסולם / עמ' 72
- חיסים ותפוחי אדמה / מתוך כתיבי רב"ש כרך א', חלק "שלבי הסולם", מאמר: "על משכבי בלילות", עמ' 129 / עמ' 73
- עת לזרוע / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת "אשה כי תזריע", מאמר: "אשה מזרעת תחילה יולדת זכר", אות י"א / עמ' 74
- אגודה אחת / מתוך כתיבי רב"ש כרך ב', אגרת ל"ד, עמוד 1486 / עמ' 75
- תרנגול ועטלף / מתוך ספר "שמעתי", מאמר ט"ז: "מהו יום ה' וליל ה', בעבודה" / עמ' 76
- ביצת אפרוח / מתוך כתיבי רב"ש כרך ג', מאמרי "דרגות הסולם", מאמר 25: "ענין הזמנה לברכת המזון", עמוד 1616 / עמ' 77
- לא צריך תרנגול / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת לך לך, מאמר: "לילה וחצות לילה", אות שס"ח ואות שס"ט / עמ' 78
- דובים בשדה / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בחוקותי, מאמר: "שבע על חטאותיכם", אות מ"ט / עמ' 80
- דוב וכבש / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "שחורה אני ונאווה", אות רל"ב / עמ' 81
- עלוקה / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וירא, מאמר: "עמון ומואב", אות של"ט / עמ' 82
- החתול והאש / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת מצורע, מאמר: "דינים של נפש וגוף", אות י' / עמ' 83
- טוב לחתולים / מתוך כתיבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "חשיבותה של האמונה, שנהגת תמיד" / עמ' 84
- רץ אחריו נחש / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "ויאמר אל עמו", אות ש"ב ואות ש"ד / עמ' 86
- מין יתוש קטן / מתוך כתיבי רב"ש, חלק אגרות, אגרת ח' / עמ' 88
- אריה אינו נופל / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ויחי, מאמר: "היהודא אתה יודין אהיך", אות תקע"ט / עמ' 90
- צבי ישן / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "ברח דוד", אותיות רל"ו - רל"ט / עמ' 92
- צבי שומר / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "ברח דוד", אותיות רל"ו - רל"ט / עמ' 92
- צבי בורח / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "ברח דוד", אות רל"ו / עמ' 93
- סוסו של אדם / מתוך כתיבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "והיה כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נתן לך" / עמ' 94
- מנהיג צאן / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, ומשה היה רועה, אות שע"ב / עמ' 96
- סוס ורוכבו / מתוך כתיבי רב"ש כרך א', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "ענין החסד", עמ' 209 / עמ' 97
- לומד ללכת / מתוך כתיבי רב"ש כרך ב', מאמר 1: "מהו השיעור של תשובה" (מאמר 1) עמוד 787 / עמ' 98
- אוטו במתנה / מתוך מאמרי חברה של רב"ש, מאמר: "ענין השפעה" / עמ' 100
- שק דינרים לנער קטן / מתוך כתיבי בעל הסולם, אגרת נ"ד, עמוד 755 / עמ' 102
- שק דינרי זהב לילד / מתוך כתיבי רב"ש כרך א', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר 9: "גדלות האדם תלויה..." / עמ' 103
- פלפלים חריפים / ספר "שמעתי", מאמר קי"ז "יגעת ולא מצאת אל תאמין" / עמ' 104

הבּוֹרָא
עוֹשֶׂה בְּדִיּוֹק
מָה שְׁאַתָּה
מְבַקֵּשׁ.

מְתִי?

מְתִי שְׁאַתָּה
מְבַקֵּשׁ בְּדִיּוֹק
מָה שְׁהוּא רוֹצֶה.

מתוך שיעור זוהר (27.03.10) עם הרב ד"ר מיכאל לייטמן

- צורת המֶלֶךְ / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת כי תישא, מאמר: "העגל", אות פ"ט / עמ' 107
- חוקי המֶלֶךְ / מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "סדר ישיבת התועדות" / עמ' 108
- חפץ נֶעְלָם / מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "מהו, אין ברכה במקום ... " / עמ' 111
- דָּבַר בַּעַל עֵרֶךְ / מתוך כתבי רב"ש כרך ב', מאמר: "מהו שדוקא לביל פסח, שואלים ד' ...", עמוד 877 / עמ' 112
- מִזְוָדָה שֶׁל אָדָם חָשׁוּב / מתוך מאמרי החברה של רב"ש, מאמר: "ענין השפעה" / עמ' 114
- אָדָם חָשׁוּב וְאָדָם פְּשׁוּט / מתוך מאמרי חברה של רב"ש, מאמר: "ענין השפעה" / עמ' 116
- חֲשִׁיבוֹת הַמֶּלֶךְ / מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "בענין הוויכוח בין יעקב ללבן" / עמ' 118
- סְעוּדַת רַעֲי בֶן מֶלֶךְ / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת אמור, מאמר: "מקראי קודש", אות ק"א / עמ' 120
- מֶלֶךְ וּבַעַל בֵּת מֶלֶךְ / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וארא, מאמר: "וארא - באל שדי ושמי הויה לא נודעתי להם" / עמ' 121
- בַּעֲלָה שֶׁל בֵּת מֶלֶךְ / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וארא, מאמר: "וארא - באל שדי ושמי הויה לא נודעתי להם" / עמ' 122
- בְּרִית מֶלֶךְ / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "שלושה הם הדוחים את השכינה", אות כ"ח / עמ' 124
- אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת אחרי מות, מאמר: "כל הנחלים הולכים אל הים", אות ל' / עמ' 125
- אֵין אוֹר / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת תצווה, מאמר: "ובמדבר אשר ראית", אות פ"ו / עמ' 126
- אוֹר וְחוֹשֶׁךְ / מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "ויהי ערב ויהי בוקר" / עמ' 127
- יוֹם אֶחָד / מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "ויהי ערב ויהי בוקר" / עמ' 127
- אוֹר מִתּוֹךְ חוֹשֶׁךְ / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת אשה כי תזרע, מאמר: "שיש יתרון לחכמה על הסיכלות", אות ק"ה / עמ' 128
- כְּחוּם הַיּוֹם / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וירא, מאמר: "וירא אליו ה'", אות י"ב / עמ' 129
- אוֹר שְׁמֶשׁ / מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "ענין ענף ושורש" / עמ' 130
- עֲשִׂיִּית / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וארא, מאמר: " צבעים שנראים וצבעים שאינם נראים" / עמ' 132
- לְכַלּוֹן בְּבֵית / מתוך כתבי רב"ש כרך א', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר 21: "ענין למעלה מהדעת", עמוד 284 / עמ' 133
- כְּחוֹתֵם עַל לִבְךָ / מתוך ספר "תלמוד עשר הספירות" חלק ד', פרק ב', אות ב' אור פנימי / עמ' 134
- פְּרָטִי פְּרָטִים / מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "דרגות הסולם", מאמר: "השגה כללית ופרטית" / עמ' 135
- מַעֲשֵׂה וְדִבּוּר / מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר 29: "קרוב ה' לכל קוראיו" / עמ' 136
- חוֹט שֶׁל חֶסֶד / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ויקרא, מאמר: "איילת השחר", אות שע"ב / עמ' 137
- אוֹהֵב הַמֶּלֶךְ / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת קורח, מאמר: "קח את המחטה", אות כ"א / עמ' 138
- בְּקֶשָׁה אֲמִיתִית / מתוך כתבי רב"ש כרך א', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "מהו תורה ומלאכה בדרך ה'", עמוד 627 / עמ' 140
- מֵרִים מִשְׁקוּלוֹת / מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "מהו, שהצדיק טובל רעות" / עמ' 143
- לְלַמּוֹד מִקְצוּעַ / מתוך כתבי רב"ש כרך ב', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "מהו שהיצר הרע עולה ומשטין, בעבודה" / עמ' 144
- מִדְרַגַּת אַחוֹת / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וירא, מאמר: "ויאמר, אחותי היא", אות שני"ז / עמ' 145
- סִיבָה וּמְסוּבָב / מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "אלה תולדות נח" / עמ' 146
- כְּתָמִים עַל הַמַּעִיל / מתוך כתבי רב"ש כרך ב', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר 18: "מהו, שהברכה אינה שורה..." / עמ' 147
- מָקוֹם עֲבוּדָה / מתוך כתבי רב"ש כרך א', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר 33: "מהו ההבדל בעבודת ה' בין ... " / עמ' 148
- עֵיקָר וְטַפֵּל / מתוך כתבי רב"ש כרך ג', מאמרי "דרגות הסולם", מאמר 73: "טעמי תורה", עמוד 1638 / עמ' 151
- רְפוּאָה לְבֶן מֶלֶךְ / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת תצווה, מאמר: "אוכל חמץ", אות ע"ד / עמ' 154
- חוּם גְבוּהָ / מתוך כתבי רב"ש כרך ב', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "מהו ענין כישלון בעבודה", עמוד 970 / עמ' 155
- סְמֵי מִרְפָּא / מתוך כתבי רב"ש כרך א', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר 33: "מהו ההבדל בעבודת ה' בין כללי לפרטי" / עמ' 156
- לְהַצִּיל טוֹבֵעַ / מתוך כתבי בעל הסולם, "הקדמה לספר פנים מאירות ומסבירות", אות ט' / עמ' 157
- עֶבֶד לְאֲדוֹנוֹ / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בא, מאמר: "ויהי היום - ויבא גם השטן בתוכם", אות י"א / עמ' 158
- עֲנֵי וְעִשִׂיר / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "ויאמר אל עמו", אות ש"א / עמ' 159
- תּוֹעָה בְּשָׂדֵה / מתוך כתבי רב"ש, מאמרי חברה, מאמר: "אהבת חברים" / עמ' 160

- שָׁכַל הָאָדָם / מתוך כתבי בעל הסולם, מאמר החירות, פרק: "שליטת השכל על הגוף" / עמ' 161
- מִיִּקְרוֹסְקוֹפ לְעֵינַיִים / מתוך כתבי בעל הסולם, מאמר החירות, פרק: "שליטת השכל על הגוף" / עמ' 162
- עוֹנֵשׁ עַל הַמְּקוֹם / מתוך כתבי רב"ש כרד ג', מאמרי "דרגות הסולם", מאמר 72: "הסתר ונגלה בהשגחתו יתברך" / עמ' 163
- חָדָר אֶחָד / מתוך כתבי רב"ש כרד ב', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "מהו, שכל עשב..." / עמ' 164
- ד' פְּסִיעוֹת / מתוך ספר "תלמוד עשר הספירות" חלק ד', הסתכלות פנימית / עמ' 166
- פֶּסֶל שֶׁל אֲבָן / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת לך לך, מאמר: "מאמרים לברית מילה" / עמ' 167
- הַמֶּלֶךְ יְבוֹא אֶצְלָה / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ויקרא, מאמר: "נפלה לא תוסיף קום", אות ע"ט ואות פ' ואות פ"ג / עמ' 168
- מִתְנַה לְמַלְכָּה / לפי ספר "זוהר לעם", פרשת בהר, מאמר: "ייחוד הקב"ה ושכינתו", אות מ"ו / עמ' 170
- דְרָה בְּשׁוּק / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בחוקותי, מאמר: "לא מאסתים ולא געלתים לכלתם", אות נ"ח / עמ' 171
- כְּדוֹר אֵשׁ נוֹזְלִי / מתוך כתבי בעל הסולם, מאמר "האומה", עמוד 487 / עמ' 172
- רַעְשָׁה הָאֶרֶץ / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "ויאמר אל עמו" ומאמר: "הן אֶרְאֶלֶם צַעְקו חוֹצָה" / עמ' 176
- דִּין אָמֵת / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "ויאמר אל עמו", אות ש"א / עמ' 178
- אוֹמוֹת הָעוֹלָם / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, "שתי דמעוֹת לתהום של הים הגדול", אות ש"ב / עמ' 179
- שָׁקוּל בְּמֵאֲזֵנַיִם / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת קורח, מאמר: "קח את המחנה", אות כ' / עמ' 180
- שׁוֹדֵד עֵנֶק / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת תולדות, מאמר: "הברכות", אות ר"ב / עמ' 181
- הַמְּמוֹנִים לְמַעְלָה / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת תולדות, מאמר: "הברכות", אות קע"ב / עמ' 182
- מֵאֲכַל הַמֶּלֶךְ / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת אמור, מאמר: "סעודה ג' דשבת בערב יום טוב", אות ק"כ / עמ' 183
- מִשְׁקֵר לְאֵמֶת / מתוך מאמרי חברה של רב"ש, מאמר: "היתכן שירד משמים דבר שלילי" / עמ' 184
- דוֹמָה לְגִלְגַּל / מתוך כתבי רב"ש כרד ב', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר 19: "מהו, ששבת נקראת ש-בת", בעבודה / עמ' 185
- תְּשׁוּב ה' לְהֵיּוֹת ו' / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת חיי שרה, מאמר: "ואברהם זקן בא בימים", אות קל"ב / עמ' 186
- צַעַר שְׁלֵם / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "היה היה דבר ה'", אות ז' / עמ' 187
- יָקָר מִפֶּזַּז / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ויצא, לפי מאמר: ב' המקלות, אות שמ"א ואות שמ"ב / עמ' 188
- עַד אֵין קֵץ / מתוך "הסתכלות פנימית" תע"ס חלק ב', פרק ט', תת פרק: "ענין התחלקות הספירות לפרטיות..." / עמ' 189
- דְרָךְ מִשָּׁל וְדַמְיוֹן / מתוך ספר "תלמוד עשר הספירות", חלק ד', פרק א', אות ב', אור פנימי / עמ' 190
- רְצוֹן וְהֶרְהוּר / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ויצא א', מאמר: "ההרהור שלו היה ברחל", אות קפ"ט / עמ' 191
- מִי הַזּוֹכָה ? / מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בא, מאמר: "את הכל ראיתי בימי הבל", אות קל"ח / עמ' 192

בְּמָקוֹם שֶׁהֵנֵזֶק מְצוּי,

לֹא יִסְמוֹךְ אָדָם
עַל הַנֶּס.

ספר "זוהר לעם", פרשת וירא, מאמר: "ויאמר, אחותי היא", אות שס"ב

יְלֵד בְּדָרְךָ

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ויחי, מאמר: " אוסרי לגפן עירה" אותיות תר"ו - תר"ז

(אות תר"ו)

בְּעוֹד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים פָּגְעוּ בְּיֶלֶד, שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ לְקְפוּטְקִיָּא בְּאַחוּרֵי חֲמוֹר,
וְזָקֵן אֶחָד הָיָה רוֹכֵב עָלָיו.

אָמַר הַזָּקֵן לְיֶלֶד: "בְּנִי, הַגֵּד לִי פְּסוּקֶיךָ".

אָמַר לוֹ הַיֶּלֶד: "מִקְרָאוֹת הַרְבֵּה לִי, וְלֹא אֶחָד, אֶלָּא רַד לְמִטָּה,
אוּ אֶרְכֵּב עִמָּךְ לְפָנֶיךָ וְאוֹמֵר לָךְ".

אָמַר לוֹ הַזָּקֵן: "אֲנִי זָקֵן וְאַתָּה יֶלֶד, אֵינִי רוֹצֶה לְהַשְׁווֹת עִצְמִי עִמָּךְ".

אָמַר לוֹ הַיֶּלֶד: "אִם כֵּן, לְמָה שְׂאֵלְתָּ מִמֶּנִּי מִקְרָאוֹת".

אָמַר לוֹ: "כִּדֵּי שְׁנַלְךָ יַחַד בְּדָרְךָ".

אָמַר הַיֶּלֶד: "תִּפַּח רוּחוֹ שֶׁל אוֹתוֹ זָקֵן, שֶׁהוּא רוֹכֵב וְאֵינִי יוֹדֵעַ דְּבָר,

וְאוֹמֵר, שֶׁאֵינִי רוֹצֶה לְהַשְׁתוֹת עִמִּי".

נִפְרַד מֵאוֹתוֹ זָקֵן וְהָלַךְ לוֹ בְּדָרְךָ.

(אות תר"ז)

קָרַב הַיֶּלֶד אֲלֵיהֶם, שְׂאָלוּ לוֹ, וְסִפֵּר לָהֶם הַמַּעֲשֶׂה.

"יָפָה עֲשִׂיתָ, לָךְ עִימָנוּ וְנִשְׁבַּח פֶּה, וְנִשְׁמַע דְּבַר מִמֶּךָ".

אָמַר לָהֶם: "עֵינַי אֲנִכִּי שֶׁלֹּא אֶכְלָתִי הַיּוֹם",

הוֹצִיאוּ לָחֶם וְנָתְנוּ לוֹ.

קָרָה לָהֶם גֵּס,

וּמִצָּאוּ מַעֲיִין אֶחָד קָטָן תַּחַת אֵילָן.

שָׁתָה מֵהֶם, וְהֵם שָׁתוּ, וַיֵּשְׁבוּ.

אני וחברי

משל מתוך כתבי רב"ש, חלק אגרות, אגרת ח'

כְּשֶׁמִתְחִילִים לְזָרוּחַ בִּי
נִיצוֹצֵי אֱהָבָה,
הַלֵּב מִתְחִיל לְהִתְגַּעְגַּע
וְלֵהִתְאַחַד בְּחֵבְרִי,

וְנִדְמָה לִי שְׁעִינִי
רוֹאוֹת אֶת חֵבְרִי
וְכִמוֹ כֵּן אוֹזְנִי
שׁוֹמְעוֹת אֶת קוֹלָם
פִּי מְדַבֵּר אֲתָם,

הַיְדִיִּים מְחַבְּקוֹת
וְהַרְגְלִיִּים רוֹקְדוֹת
בְּאֱהָבָה וּבְשִׂמְחָה
יַחַד עִמָּם בְּמַעֲגָל,

וְאָנִי יוֹצֵא
מִגְבוּלֵי הַגְּשָׁמִיִּים
וְאָנִי שׁוֹכַח
שֵׁשׁ מֵרַחֵק רַב
בֵּינִי לְבֵין חֲבֵרִי

וְהִקְרַקַּע הַשְּׁטוּיָה
שֶׁל כַּמָּה פְּרָסָאוֹת
לֹא תִבְדִּיל בֵּינֵינוּ,

וּכְאִילוֹ חֲבֵרִי
עוֹמְדִים בְּתוֹךְ לְבִי
וְרוֹאִים אֶת כֹּל מָה
שֶׁמִּתְרַחֵשׂ שָׁמָּה,

וְאָנִי מִתְחִיל לְהִתְבַּיֵּשׁ
מִמַּעֲשֵׂי הַפְּעוּטִים נֶגֶד חֲבֵרִי,

וְאָנִי פְּשׁוּט יוֹצֵא
מֵהַכֵּלִים הַגְּשָׁמִיִּים,
שְׂמֵת־דָּמָה לְעֵינַי
שָׂאִין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּעוֹלָם
רַק אָנִי וְחֻבְרִי.

וְאַחַר כֵּן גַּם "הָאָנִי"
מִתְבַּטֵּל וְנִבְלָע
וְנִכְלָל בְּחֻבְרִי,

עַד שָׂאִנִי עוֹמֵד וּמְכַרִּיז
שָׂאִין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּעוֹלָם -
רַק הַחֻבְרִים.

עֲרַבִּים זֶה לָזֶה

מתוך כתבי רב"ש, חלק אגרות, אגרת מ'

בְּרַגַע שְׂמִינָה
שְׁחַבְרוּ דוֹאֵג עֲבוּרוֹ
זֶה מְעוֹרֵר בּוֹ שְׂמִינָה
שְׂאִין לְשַׁעֲרָה,

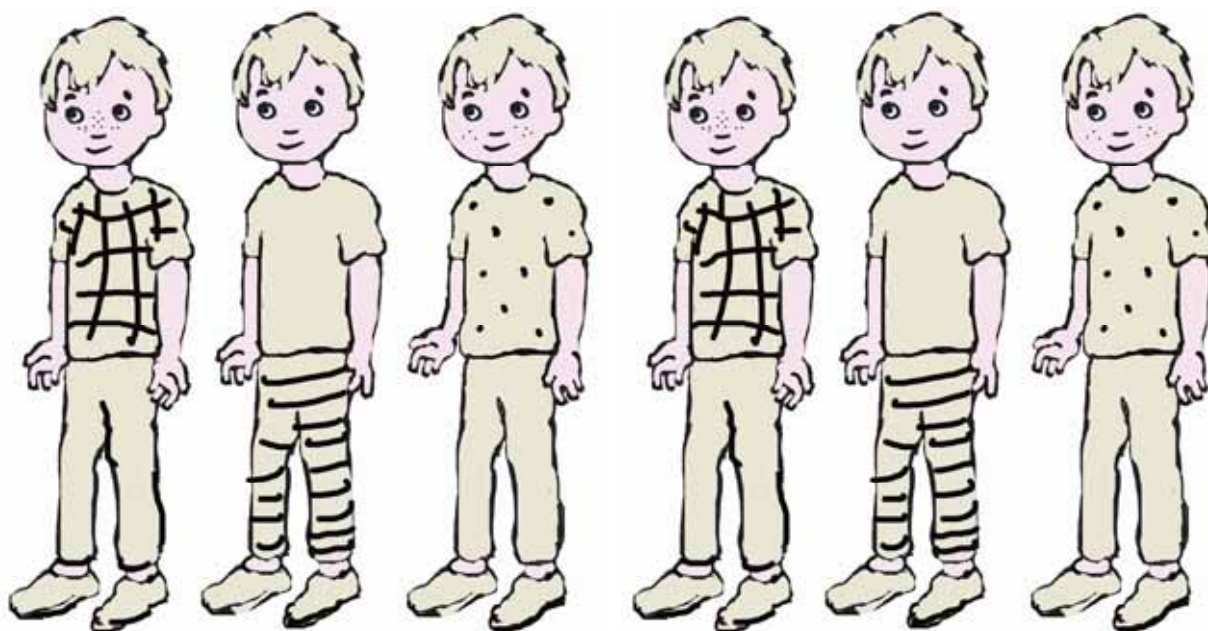
וּכְבֵּר אֵינּוּ יָכוֹל
לְדַאֵג עֲבוּר עֲצָמוֹ.

כּוֹחַ אֶחָד

מתוך כתבי רב"ש, חלק "מאמרי חברה", מאמר: "לפי מה שמבואר בענין ואהבת לרעך"

אם כּל חֵבֵר
נִכְלָל וּבֵטֵל לְחֵבֵרוֹ,
הֵם נַעֲשִׂים
גּוֹשׁ אֶחָד,

כִּי הַחֻלְקִים הַקְּטַנִּים
הַרוֹצִים בְּאַהֲבַת הַזּוּלָּת,
מִתְחַבְּרִים לְכוֹחַ אֶחָד,
שֶׁנִּכְלָל מִהֲרַבָּה חֻלְקִים.

וּכְשֵׁי שֶׁ לוֹ כּוֹחַ גָּדוֹל,
אֲזַי שׁ בְּכוּחוֹ
לְהוֹצִיא לְפוֹעַל
אֶת אַהֲבַת הַזּוּלָּת.

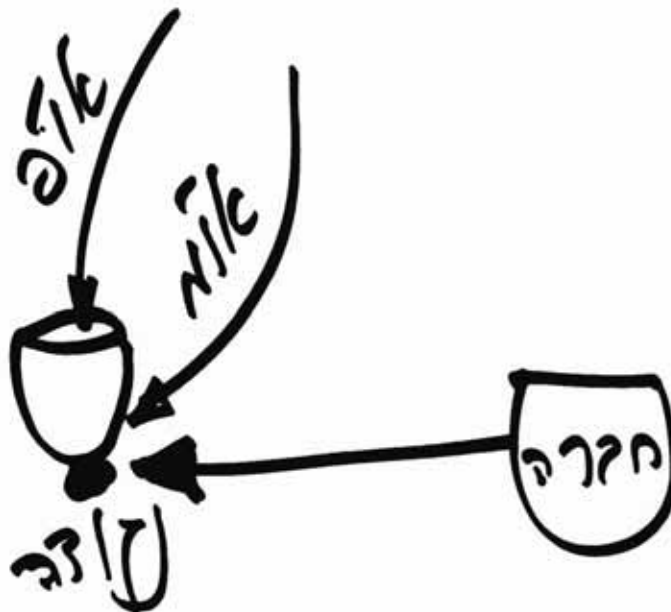
כְּלֵי מֵלֵא

מתוך כתבי בעל הסולם, חלק "שמעתו", מאמר רכ"א: "רשות הכל"

אֵין כְּלֵי יוֹצֵא מִרְשׁוֹתוֹ
אֶלָּא כְּשִׁמְמֵלָאִים אוֹתָהּ
בְּדַבַּר אַחֵר,

אָבֵל בְּרִיקְנוֹת
אֵי אֶפְשָׁר לָהּ לִהְיוֹת.
וְנִדְאֵי הוּא
שְׁצָרִיכִים לְהוֹצִיאָהּ,

לְכֵן צָרִיכִים לְהִשְׁתַּדֵּל
לְמִלְאוֹתָהּ בְּדַבָּרִים אַחֵרִים.
וְהִכָּרַח הוּא שִׁמְלָאָנָה
בְּאַהֲבָה.

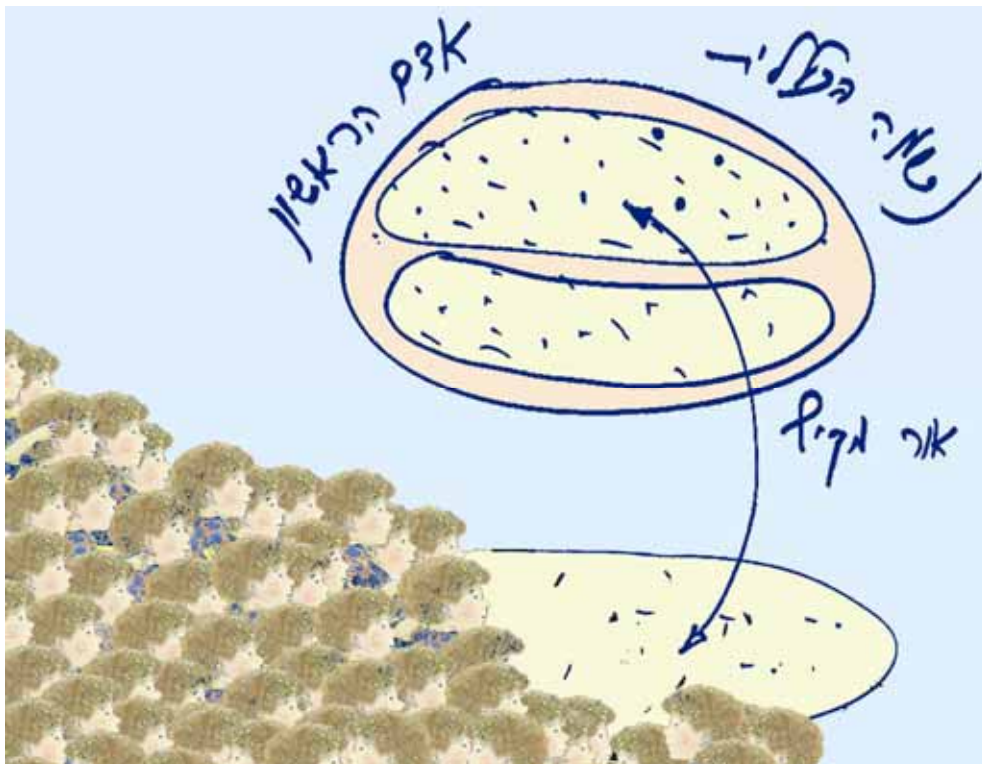
שרטוט מתוך שיעור הקבלה היומי (11.7.08) על מאמרים מתוך ספר "שמעתו"

גוף שלם

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת תולדות, מאמר: "ואלה תולדות יצחק", אות ג'

כְּמוֹ שְׂגוּף הָאָדָם
מִתְחַלֵּק לְאִיבָרִים,
וְכוֹלֵם עוֹמְדִים
מִדְרָגוֹת עַל מִדְרָגוֹת,
הַמְתַּקְנוֹת אֱלוֹ עַל אֱלוֹ,
וְכוֹלֵן הֵן גּוּף אֶחָד.

כֵּן הָעוֹלָם,
כֹּל אֱלוֹ הַבְּרִיּוֹת שְׂבַעֵוֹלָם,
כוֹלֵן הֵן אִיבָרִים אִיבָרִים,
וְעוֹמְדִים אֱלוֹ עַל אֱלוֹ.
וְכַאֲשֶׁר כוֹלֵן תִּתְקַנֶּה,
יְהִי לְגוּף אֶחָד מִמֶּשׁ.

שְׁלֵשֶׁת הַדּוֹרוֹת

מתוך כתבי בעל הסולם, הקדמה לספר פנים מאירות ומסבירות"

אֵין אָדָם חַי לְצוֹרֵךְ עֲצָמוֹ,
אֶלָּא לְצוֹרֵךְ הַשְּׁלֵשֶׁת כּוֹלָה,

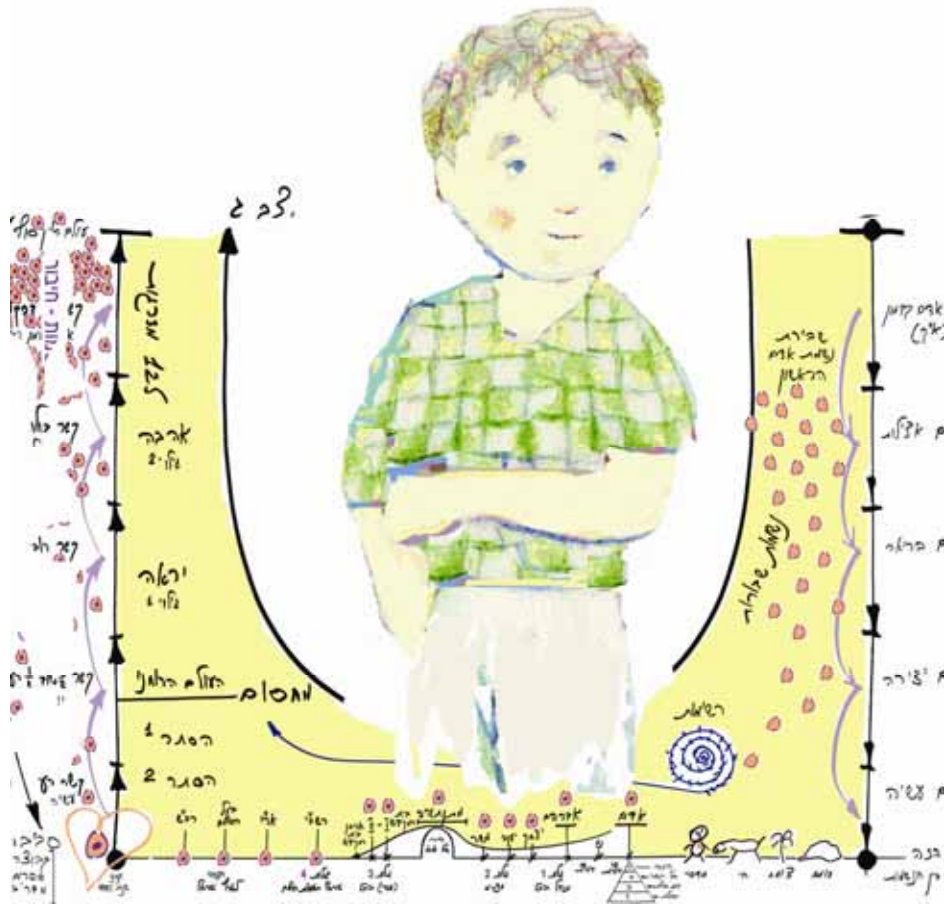
בְּאוֹפֵן שְׁכַל חֶלֶק וְחֶלֶק
מֵהַשְּׁלֵשֶׁת,
אֵינוֹ מְקַבֵּל אֶת אוֹר הַחַיִּים
לְתוֹךְ עֲצָמוֹ,

אֶלָּא רַק מְשַׁפֵּיעַ
אוֹר הַחַיִּים,
לְכָל־לוֹת הַשְּׁלֵשֶׁת:

וְכֵן אֶתָּה מוֹצֵא
בְּמִידַת יְמֵי חַיִּיו,
כִּי בְּעֲשָׂרִים שָׁנָה,
רְאוּי לִישָׂא אֲשֶׁה.

וְעֶשֶׂר שָׁנִים,
רְאוּי לְהִמָּתִין עַל לִידַת בְּנִים,
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב:
"וְנִמְצָא מוֹלִיד בְּטוֹחַ",
בְּשָׁנַת הַשְּׁלוֹשִׁים.

וְאָז,
 יוֹשֵׁב וּמְמַתִּין עַל בְּנוֹ,
 עַד שְׁיִגִיעַ לְאַרְבָּעִים שָׁנָה,
 יָמֵי בִּינָה,

בְּאוֹפֶן, שְׂיוֹכֵל לְמַסּוֹר לוֹ,
 אֶת הוֹנוֹ וַיְדִיעוֹתָיו,
 שָׂרָכַשׁ בְּעֶצְמוֹ,
 וְכָל אֲשֶׁר לָמַד וַיִּרְשׁ מְאֹבוֹתָיו,

וַיְהִיָּה בְּטוּחַ עָלָיו,
 שְׁלֵא יֵאָבֵד זֶה בְּעַנְיָן רַע,
 שְׂאֵז תִּיכַף הוֹלֵךְ לוֹ לְעוֹלָמוֹ,
 וּבְנוֹ נֶאֱחָז בְּהַמְשַׁךְ הַשְּׁלֶשֶׁת,
 תַּחַת אָבִיו.

בְּרִית אֱהָבָה

מתוך כתבי בעל הסולם, חלק "שמעתי", מאמר ע"ו: "על כל קרבנך תקריב מלח"

מִדְרֵךְ הָעוֹלָם הוּא,
כְּשֵׁנִי אֲנָשִׁים
עוֹשִׂים טוֹבוֹת
אֶחָד לְשֵׁנִי,

בְּטַח בְּזִמְן שְׂאֵהָבָה
פּוֹעֵלֶת בֵּין שְׁנֵיהֶם,
לֹא צְרִיכִים אֶז
לְכַרִּיתֶת בְּרִית.

אָבֵל יַחַד עִם זֹאת
אֲנִי רוֹאִים,
שְׂדוּקָא בְּזִמְן
שְׂהֵאֵהָבָה פּוֹעֵלֶת,

אֶז מִדְרֵךְ הָעוֹלָם הוּא
לְעִשׂוֹת כְּרִיתֶת בְּרִית.

וּכְרִיתֶת הַבְּרִית,
שְׂעוֹשִׂים,
הוּא עַל לְאַחַר זְמַן.

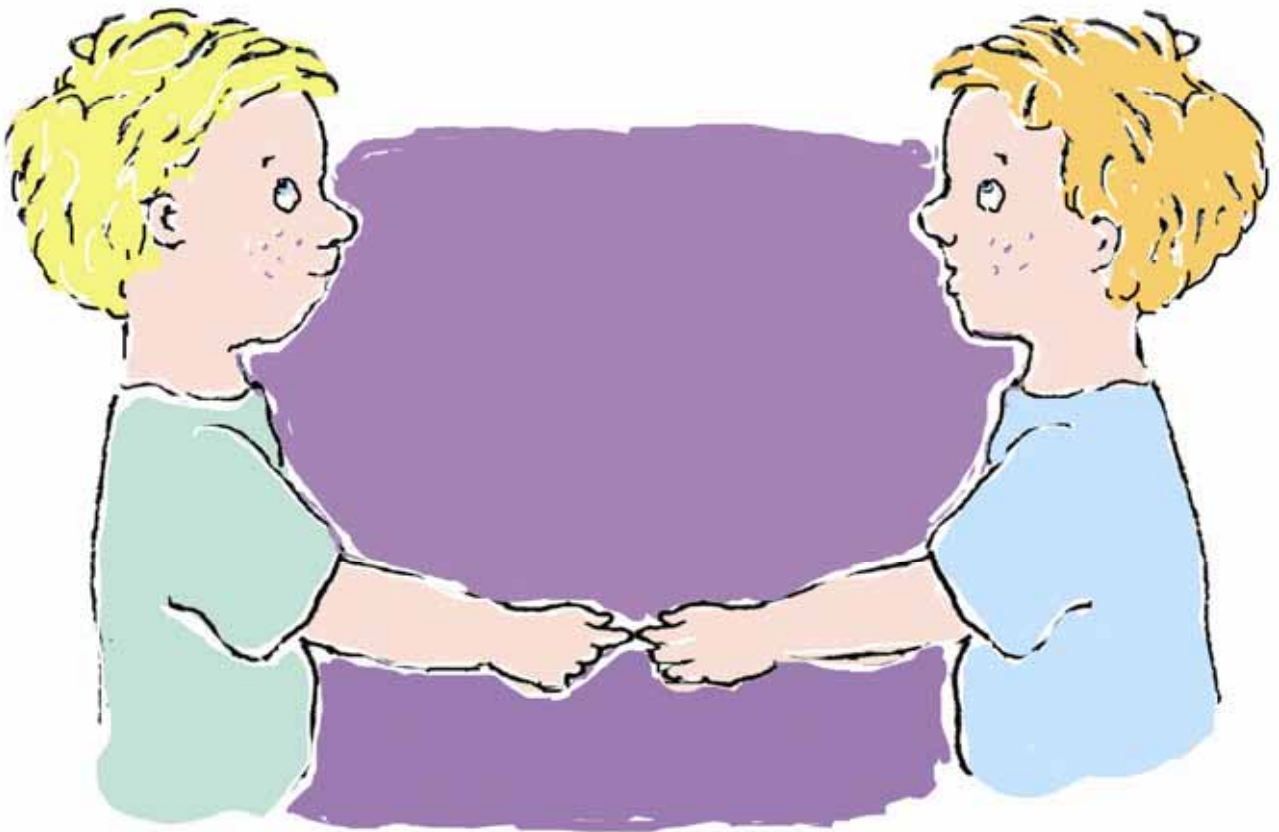
פִּירוֹשׁ הַדְּבָר,
שְׂעוֹשִׂים עִכְשָׁיו הֶסְכָּם,

בָּאֵם שִׁבּוּא אַחַר כֶּךָ מִצָּב,
שְׂכַל אֶחָד מֵהֶם יִחְשׁוּב,
שֶׁאֵין לְבוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד
שָׁלֵם לְחֵבְרוֹ,

וְאִם יֵשׁ לָהֶם הֶסְכָּם,
אִז הֶהְסְכָּם הַזֶּה
מְחַיֵּיב אוֹתָם לְזָכוֹר
אֶת כְּרִיתַת הַבְּרִית
שֶׁעָשׂוּ בֵּינֵיהֶם,

בְּכַדֵּי לְהַמְשִׁיךְ
גַּם בַּמִּצְבָּה הַזֶּה
אֶת הָאֲהָבָה הַיְשָׁנָה.

תְּנָאֵי הָעֲרָבוֹת

מתוך כתבי רב"ש, חלק אגרות, אגרת מ'

הָאָדָם

יְכוּל לְתַתּוּ יְגִיעָה

רַק בְּמָקוֹם

שְׁמַרְגִּישׁ תְּעַנּוּג,

וְכִיּוֹן שְׁמַתְחִיל

לְהַרְגִּישׁ תְּעַנּוּג בְּזֶה

שְׂדוּאָג עֲבוּר חֵבְרוֹ,

מִמִּילָא אֵין לוֹ מָקוֹם

לְחֻשׁוֹב עֲבוּר פְּרֻטְיוֹתוֹ.

לבוש אהבה

מתוך כתבי רב"ש, חלק ג', מאמר 759: "כללות האדם"

לְאַחַר שֶׁהָאָדָם
קִבֵּל לְבוּשׁ שֶׁל אַהֲבָה מְזוּלָתוֹ,
אֲזִי מִשְׁתַּעֲשֵׂע רַק מֵאַהֲבַת זוּלָתוֹ,
וְשׂוֹכַח אֶת אַהֲבָה עֲצָמִית.

וְאֲזִי כֹל אֶחָד מִבֵּין שְׁנֵיהֶם
מִתְחִיל לְקַבֵּל תַּעֲנוּג,
רַק בְּזֶה שֶׁדוֹאֵג עֲבוּר חֲבֵרוֹ,

וְאִין לוֹ מְקוֹם לְדַאֵוֵג עֲבוּר עֲצָמוֹ,
מִטַּעַם שֶׁכֹּל אָדָם
יְכוּל לָתֵת יְגִיעָה,
רַק עַל מְקוֹם
שֶׁהוּא יְכוּל לְקַבֵּל תַּעֲנוּג.

וּמֵאַחַר שֶׁהוּא מִשְׁתַּעֲשֵׂע
עִם אַהֲבַת זוּלָתוֹ,
וְדוֹקָא מִשֶּׁם הוּא מְקַבֵּל תַּעֲנוּג,
לָכֵן לֹא יִהְיֶה לוֹ שׁוּם הֶנְאָה
בְּזֶה שֶׁיִּדְאָג עֲבוּר עֲצָמוֹתוֹ.

מִמִּילָא אִין תַּעֲנוּג,
אִין דְּאָגָה,
וְאִין מְקוֹם לְיְגִיעָה.

מתוק לחברו

מתוך כתבי רב"ש, חלק אגרות, אגרת מ'

מתנה נבחנת בזה שיודע
שחברו יהנה מזה,
בין בדיבור בין במחשבה ובין במעשה.

אלא היות וכל מתנה
צריכה להיות בהתגלות
כדי שחברו ידע מזה,
ובחינת מחשבה אין חברו
יודע שחשב בעדו,

לכן צריכים גם לדיבור, שיגיד לו
שחושב ודואג עבורו.
וגם בזה, דווקא במה שאהוב לחברו,
היינו מה שמתוק לחיך חברו.

שמי שאינו אוהב דברים מתוקים
אלא דברים חמוצים
אינו יכול לכבד את חברו בדברים חמוצים
אלא בדברים מתוקים דווקא,
שזה אהוב לחיך חברו.

ומזה נבין שיכול להיות
דבר של מה בכך אצל אדם זה,
ואצל חברו אותו הדבר

הוא מהדברים העומדים ברומו של עולם.

הַפֶּרֶת טוֹבָה

מתוך כתבי רב"ש, חלק אגרות, אגרת מ'

מִתְּנָה נֹתְנִים רַק לְמִי
שְׂיֹדְעִים וּמְכִירִים
שֶׁהוּא אוֹהֵבוּ,

נִמְצָא שְׂפִוּוֹנֵת הַמִּתְּנָה
הִיא כְּמוֹ הַפֶּרֶת טוֹבָה
עַל הָאֱהָבָה שֶׁחִבְּרוּ נֹתְנֵן לוֹ.

אָבֵל אִם נֹתְנִים מִתְּנָה
לְ"אִישׁ זָר",
הֵינּוּ, שְׁלֵא מְרָגִישׁ שֶׁחִבְּרוּ
הוּא קְרוֹב לְלֵבוּ,

אִם כֵּן אֵין לוֹ
עַל מֵה לְתֵת לוֹ
הַפֶּרֶת טוֹבָה.

חֲצִי פְּרִנְסָה

מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "ענין אמת ואמונה"

אם אֶחָד עוֹזֵר לְשָׁנִי
עַל חֲצִי פְּרִנְסָה,

הֵינִנוּ, עַל יָדוֹ
הוּא הַשִּׁיג פְּרִנְסָה,
שְׁזָה מִסְפִּיק לוֹ רַק
לְפְּרִנֵּס אֶת בֵּיתוֹ
רַק עַל חֲצִי,

אִז הַתּוֹדָה שֶׁהוּא נוֹתֵן לוֹ,
אֵינָנָה עוֹד בְּשִׁלְמוֹת.

אֲבָל אִם הוּא הַשְׁתַּדֵּל
לְהַמְצִיא לְמִשְׁהוֹ
פְּרִנְסָה שְׁלִימָה,

וְגַם שִׁיחָה לוֹ לְפְּרִנֵּס
גַּם עִם מוֹתָרוֹת,
הֵינִנוּ, שְׂאִין לוֹ שׁוֹם חִסְרוֹן,
מֶה שֶׁהוּא לֹא מִילָא אוֹתוֹ,

בְּטַח אִישׁ כָּזֶה
הוּא מוֹדֶה וּמְשַׁבַּח אוֹתוֹ
בְּכָל לְבוֹ וְנַפְשׁוֹ.

לִירָה אַחַת

מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "מהו, רועה העם הוא כל העם, בעבודה"

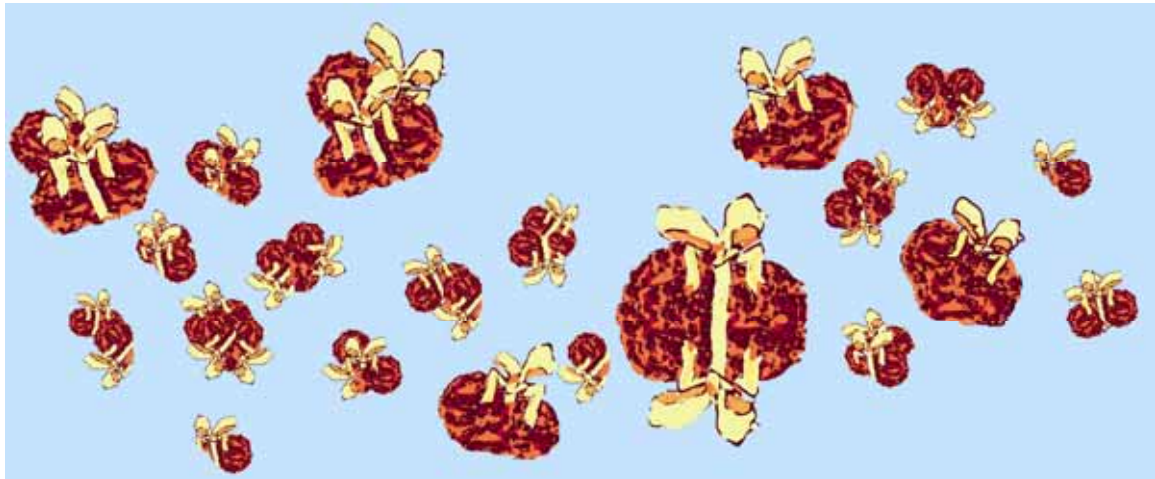
אָדָם, הַמְאֲמִין לַחֲבֵרוֹ
וּמְלוֹה לּוֹ כֶּסֶף.

אֶפְשֶׁר שִׂיאֲמִין לוֹ
עַל לִירָה אַחַת.
וְאִם יִדְרוֹשׁ שְׁתֵּי לִירוֹת,
יִסְרַב לְהִלוֹת לוֹ.

וְאֶפְשֶׁר גַּם כֵּן
שִׂיאֲמִין לוֹ עַל כָּל רְכוּשׁוֹ
בְּלִי צֵל שֶׁל פֶּחַד.

וְאֲמוּנָה זֹה הָאֲחֵרוֹנָה
נְחֻשֶׁבֶת לְאֲמוּנָה שְׁלִימָה.

לב לתת

מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "סדר ישיבת התועדות"

מי שרוצה לבקש ממישהו,
שיעשה לו טובה,
הוא צריך לדעת:

א.

אם יש בידו לתת לו,
מה שהוא מבקש ממנו.
כי אם אין בידו,
מה היא התועלת שמבקש.

ב.

שיהיה לו לב טוב לתת.
שיכול להיות, שיש לו לתת,
מה שהוא מבקש,
אבל אין לו לב לתת.

אורח לסעוד

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ויקרא, מאמר: "באתי לגני", אות כ"ו

מי שמזמין
אחר לאכול,

הוא בעת
כשהמזון
מונח לפניו.

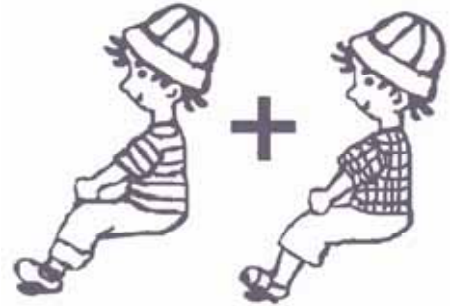
אבל אחר
שכבר אכל,

איד יזמין אחר
לאכול עימו?

פי 100

מתוך כתבי רב"ש, חלק "מאמרי חברה", מאמר: "לפי מה שמבואר בענין ואהבת לרעך"

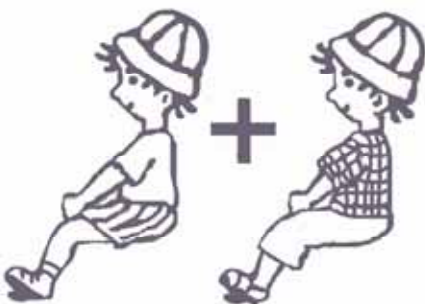
אם מחשיב את חברו 1
ועצמו 0 אחריו,
נחשב שמקבל מחברו
פי 10.

ואם מחשיב
עצמו 00 נגד חברו,
מקבל מחברו
פי 100.

ולפיכך,
החושב חברו 0
והוא 1,
אז פחות מחברו
פי 10.

ואם חושב שהוא 1,
ושני חבריו שני אפסים,
אז נבחן
חלק ממאה נגדם, 0.01

כך קומתו
מתגדלת
או מתקטנת.

מֶלֶךְ קָטָן

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ויחי, מאמר: "א' זעירא", אות תר"ג

מֶלֶךְ,

כְּשִׁיּוֹשֵׁב בְּכִיסָאוֹ,
וְכֹתֵר מַלְכוּת עָלָיו,
הוּא נִקְרָא
"מֶלֶךְ עָלְיוֹן".

וְכִשְׂיֹרֵד וְהוֹלֵךְ
לְבֵית עֲבָדוֹ,
"מֶלֶךְ קָטָן" נִקְרָא.

מיטת חֵבֵר

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בחוקותי, מאמר: "ונתתי משכני בתוכם" אות ל"ב

אָדָם

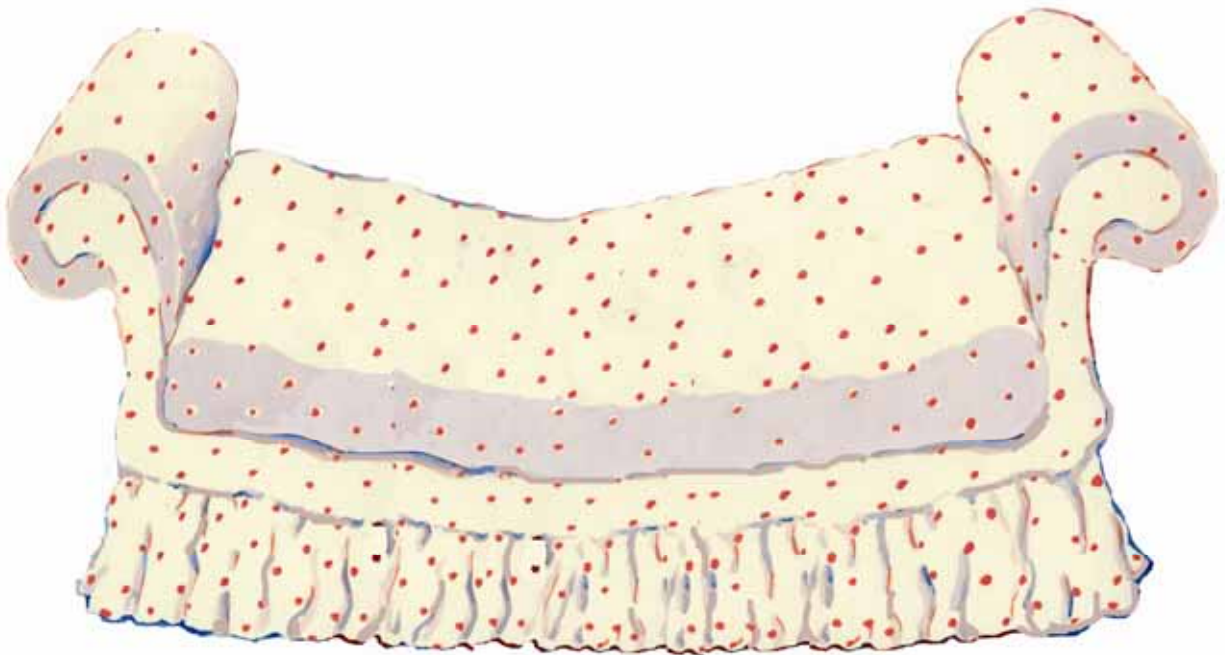
הָאוֹהֵב אֶת חֵבְרוֹ,
וְרוֹצֵה לְדוֹר עָמוּ.

מָה עֲשֵׂה?

נָטַל מִיטָתוֹ
וְהֵבִיֵאָה לְבֵיתוֹ.

אָמַר:

"הֲרִי מִיטָתִי בְּבֵיתְךָ,
כְּדִי שְׁלֹא אֶתְרַחֵק מִמֶּךָ,
מִמִּיטָתְךָ, וּמִכְּלִיךָ."

דִּירַת חֵבֵר

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בחוקותי, מאמר: "ונתתי משכני בתוכם", אות ל'

אָדָם

הָיָה אוֹהֵב

אֶת חֵבְרוֹ.

אָמַר לוֹ:

"וְדַאי בְּאַהֲבָה עָלְיוֹנָה

שָׁיֵשׁ לִי אֵלַיִךְ

אֲנִי רוֹצֵה לְדוֹר עִמָּךְ."

אָמַר חֵבְרוֹ:

"אֵיךְ אֲדַע

שֶׁתְּדוֹר אֶצְלִי?"

הֵלֵךְ וְלָקַח

כָּל חֶמְדַּת בֵּיתוֹ

וְהֵבִיא אֶצְלוֹ,

אָמַר:

"הֲרִי מְשֻׁכָּנִי אֶצְלֵךְ,

שְׁלֵא אֶפְרָד מִמֶּךָ

לְעוֹלָם."

מְדוֹר אֶחָד

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בא, מאמר: "את הכל ראיתי בימי הבל", אות קמ"ד

לְעוֹלָם
אֶל יְדוֹר אָדָם
אֶלָּא בְּמָקוֹם
שְׂאֵנְשֵׁי מַעֲשֵׂה
דְּרִים בְּתוֹכוֹ,

מְשוּם שְׂאוֹי לוֹ
לְזֶה שְׂמַעוֹנוֹ
בֵּין הַרְשָׁעִים,
כִּי הוּא
נִתְפָּשׁ בְּעוֹוֹנָם.

וְאִם מְעוֹנוֹ
בֵּין צְדִיקִים,
מְטִיבִים לוֹ
בְּזָכוֹתָם.

בְּחִירָה בְּחִבְרָה

מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", לפי תקציר מאמר: "ענין חשיבות החברה"

אם אדם נמצא בעיר,

שבה האנשים

הם עם מחשבות

זרות לדרכו,

ולכן לא יכול

להצליח

בדרכו הרוחנית,

אז הוא עובר למקום,

שיושבים בו

אנשים הדומים לו,

ומצליח.

כמו שסביב העץ

צריכים תמיד לנכש

את העשבים הרעים,

שהוא מושפע מהם,

כן האדם צריך

להתרחק מסביבה רעה,

מאותם אנשים,

שדרך אמת

אינה לפי רוחם.

וצריך שמירה

שלא ימשך אחריהם.

רכוש החברה

מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", לפי מאמר: "סדר ישיבת התועדות"

מקודם

הוא צריך לראות
מה שיש לחברה.

איזה רכוש

שהוא יכול לקבל מהם,
על ידי זה
שיתחבר עימם.

ולפי זה

הוא צריך תמיד להשגיח
כשבא אליהם,
אם יש לחברים
את המטרה,
שהוא משתוקק אליה.

ולכל אחד מהם
יש לו קצת
אחיזה במטרה זו.

שבטח על ידי
התחברות כולם ביחד
למטרה האחת,

אז כל אחד ואחד
יהיה לו חלקו,
וגם החלקים
של כל החברה.

ועל ידי זה,
יהיה לכל אחד
מהחברה,
כוח,
כמו כל החברה ביחד.

מְדַבְּרִים סוּד

מתוך כתיבי רב"ש כרך א', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר 24: "מהו הנסתרות לה' והנגלות לנו, בעבודה", עמ' 715

מִי שְׂרֹאָה שְׁנֵי אָנָּשִׁים
שְׂמַדְבְּרִים זֶה עִם זֶה בְּשֶׁקֶט.
בְּטַח כְּוֹנְנָתָם,
שֶׁהוּא לֹא יִשְׁמַע.

אָבֵל אִם הֵם
לֹא מְדַבְּרִים מִמֶּנּוּ,
אֵין הוּא רוֹצֵה לְדַעַת
מֶה שֶׁהֵם מְדַבְּרִים.
וּמִמִּילָא מֶה שֶׁהֵם מְדַבְּרִים,

לא נחשב שהם מדברים סוד,
שהוא יהיה מעוניין לשמוע.

ואפילו שיגידו לו,
גם הוא לא רוצה לשמוע,
היות שכל אדם
יש לו עסקים משלו
שמעניינים אותו.

אבל בו בזמן שהוא חושב
שמדברים ממנו,
אז הוא מעוניין לדעת
מה הם מדברים,

שזה הוא סוד,
שהם לא רוצים
שהוא ידע.

עֲצַת רוֹפֵא

מתוך כתבי בעל הסולם, מאמר החרות, פרק: "שליטת השכל על הגוף"

א

הַשׁוֹאֵל בְּעֲצַת הַרוֹפֵא
מְקַבֵּל וְשׁוֹמֵעַ לְעֲצָתוֹ,
אֵף עַל פִּי
שְׂאִינוֹ מִבֵּין בְּשִׁכְלוֹ עֲצָמוֹ
וְלֹא כְּלוּם.

הָרִי שֶׁהִשְׁתַּמֵּשׁ
בְּשִׁכְלָם שֶׁל אֲחֵרִים,
וְנִעְזָר עַל יָדָם,
לֹא פָחוֹת מִבְּשִׁכְלוֹ
שֶׁלוֹ עֲצָמוֹ.

ב

חֹלָה שְׂאִינוֹ רוֹצֶה לְשִׁמוֹעַ
לְעֲצָתוֹ שֶׁל הַרוֹפֵא,
בְּטָרָם שִׁיבִין בְּעֲצָמוֹ
אֵיךְ עֲצָתוֹ תִּרְפֵּא אוֹתוֹ.

וְעַל כֵּן מִתְחִיל בְּעֲצָמוֹ
לְלַמּוֹד חֲכַמַת הַרְפוּאָה,
הָרִי יוֹכֵל לָמוֹת מִחֲלִיוֹ,
בְּטָרָם יִסְפִּיק לְהִבִּין
חֲכַמַת הַרְפוּאָה.

קורא בִּשְׁקֵר

מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר 29: "קרוב ה' לכל קוראיו"

מְדַרְךְ הָעוֹלָם הוּא,
שְׁמִי שְׁקוֹרָא לְהַשְׁנִי,
אִם הוּא יוֹדֵעַ
שְׁקוֹרָא אוֹתוֹ בְּשֵׁקֶר,

בְּטַח שְׁלֵא יִשְׁמַע אוֹתוֹ
בְּזָה שְׁקוֹרָאוֹ,
כִּיּוֹן שֶׁהוּא יוֹדֵעַ,
מֶה שֶׁהוּא קוֹרָא אוֹתוֹ,
הוּא רַק שֵׁקֶר,

וְעוֹשֶׂה אֶת עֲצָמוֹ,
כְּאִילוֹ הוּא עוֹמֵד מִרְחוֹק
וְאֵינוֹ שׁוֹמֵעַ אֶת קוֹלוֹ,
כִּיּוֹן שֶׁהוּא שֵׁקֶר,
מֶה שֶׁהוּא קוֹרָא אוֹתוֹ.

מַאֲבֵד אֶת שְׁלוֹ א'

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת קורח, מאמר: "ויקח קורח", אות ד'

כֹּל הַרֹדֵף
אַחַר שְׂאִינוֹ שְׁלוֹ,

בוֹרַח מִפְּנֵיו,

וְלֹא עוֹד,
אֶלָּא מַה שֵּׁישׁ לוֹ
נֶאֱבָד מִמֶּנּוּ.

מַאֲבֵד אֶת שְׁלוֹ ב'

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת קורח, מאמר: "ויקח קורח", אות ד'

אִם רוֹדֵף אַחַר
שְׂאִינוֹ שְׁלוֹ,

שְׁלוֹ מֵאֲבֵד,
וְהָאֶחָד
לֹא מְרוֹוִיחַ.

מושב ליצים*

מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "ויהי ערב ויהי בוקר"

אם אנשים אחרים
הם בסדר,

ועד כמה

שהאחרים צריכים
לתקן מעשיהם,

ועל עצמם
אינם חסים,

שהם ידאגו
על חיהם.

אנשים
שמבלים ימיהם
בלא כלום,

שלא לוקחים
את חייהם ברצינות,
שכל רגע

יהיה יקר בעיניהם,

אלא יושבים
וחושבים על אחרים,

*...ליצים הם ערומים בדעת לרעה, ונותנים דופי ומום בבני אדם, ומגלים סוד זה לזה. והענין הזה לאנשים בטלים, יושבי קרנות. ומפני זה אמר, ובמושב ליצים לא ישב...

יְצַר הָרַע

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וירא, מאמר: "עמון ומואב", אות שמ"א

שׁוֹדְדִים הַחֹמְסִים בְּהָרִים,
וּמִסְתִּירִים עֲצָמָם
בְּמָקוֹם אִיוֹם שְׂבֵהָרִים.
וַיִּוְדְעוּ שֶׁבְנֵי אָדָם
מוֹנְעִים אֶת עֲצָמָם
לְלַכֵּת בְּמָקוֹמוֹת אֱלֹהִים.

מָה עָשׂוּ?

בְּחָרוּ מֵהֶם
אוֹתוֹ אֲשֶׁר יֵשׁ לוֹ לְשׁוֹן חֲדָה
יֹתֵר מִכּוֹלָם,

אותו היודע לפתות אנשים,
שיצא מהם וישב בדרך הישר
במקום שכל בני העולם
עוברים שמה.

כיוון שהגיע לבני העולם,
מתחיל להתחבר שם עימם
עד שמושך אותם לרשתו
ומביאם למקום האיום
שהשודדים שמה
והורגים אותם.

כן דרך היצר הרע,
שמפתה את בני העולם
עד שמאמינים בו,
ואז מביאם למקום
חיצי מות.

טוב מתוך רע

לפי ספר "זוהר לעם", פרשת תצווה, מאמר: "ובמדבר אשר ראית", אות פ"ו

אין טוב
אלא מתוך
הרע.

וכשהאדם
נכנס לדרך רע
ועוזב אותו,
אז מתעלה העליון
בכבודו.

ועל כן
שלמות הכול הוא
טוב ורע יחד,
ולהסתלק אחר כך
אל הטוב.

ואין טוב
אלא אותו שיוצא
מתוך הרע.

ובטוב הזה
מתעלה כבודו
של העליון.
וזהו עבודה שלימה.

בין אהבה לשנאה

מתוך שיעור הקבלה היומי (26.4.2010) על מאמר "השלום בעולם"

בתוך הפער הזה
בין אהבה לשנאה
האדם מגלה
את המציאות
שנקראת רוחניות.

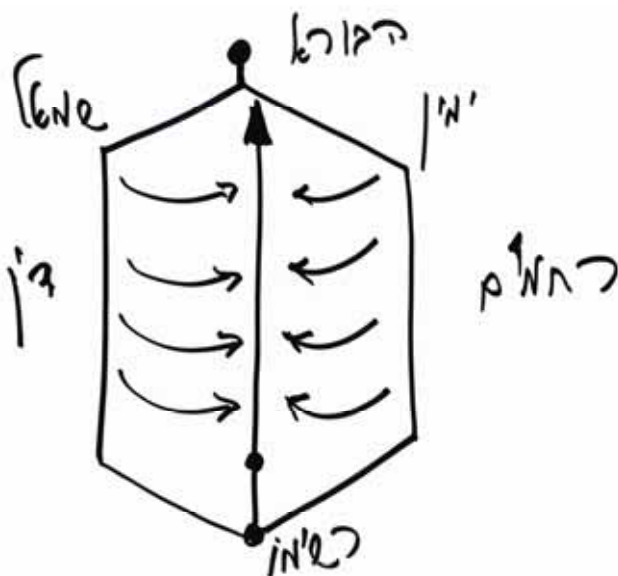
דִּין וְרַחֲמִים

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת קדושים, מאמר: "קדושים תהיו", אות ז'

בְּשֶׁעָה שֶׁבָּרָא אֶת הָעוֹלָם,
וְרָצָה לְגַלוֹת עֲמוּקוֹת
מִתּוֹךְ הַנִּסְתָּרוֹת,
וְאוֹר מִתּוֹךְ הַחוּשֶׁךְ,
הָיוּ אֵז כְּלוּלִים זֶה בְּזֶה.

מְשׁוּם זֶה,
מִתּוֹךְ הַחוּשֶׁךְ יֵצֵא אוֹר,
וּמִתּוֹךְ הַנִּסְתָּר
יֵצֵא וְנִתְגַּלֶּה הָעֲמוּק,
וְזֶה יֵצֵא מִזֶּה.

וּמִתּוֹךְ טוֹב יֵצֵא רַע,
וּמִן הַרַחֲמִים יֵצֵא דִּין.

וְהַכֹּל נִכְלָל זֶה בְּזֶה:
הַיֵּצֵר הַטוֹב וְהַיֵּצֵר הַרַע,
הַיְמִין וְהַשְּׂמָאל,
יִשְׂרָאֵל וְשְׂאֵר הָעַמִּים,
לְבָן וְשָׁחֹר.

וְהַכֹּל הָיָה תְלוּי
אֶחָד בְּחֵבְרוֹ.

בְּחִיבוֹר אֶחָד

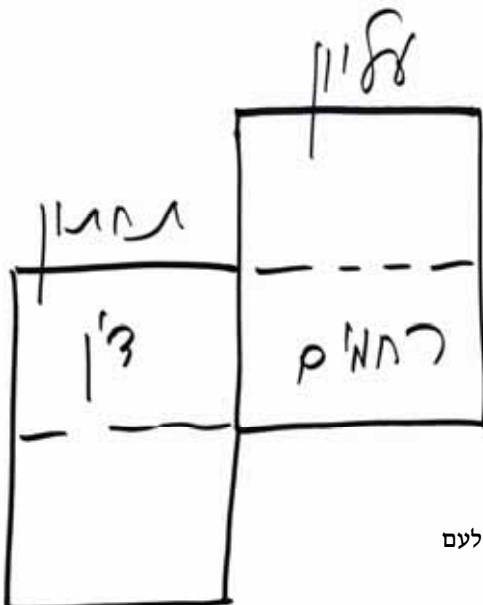
מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת קדושים, מאמר: "קדושים תהיו", אות ח'

כֹּל הָעוֹלָם כּוֹלוֹ
לֹא נִרְאָה
אֶלָּא בְּחִיבוֹר אֶחָד,
הַמְדוּבָק בְּסִבָּךְ שְׁלוֹ.

מֵדַת הַדִּין וּמֵדַת הַרְחָמִים,
מְלָכוֹת וּבִינָה,
הָיוּ דְבוּקִים וּמְסוּבָּכִים
זו בְּזוֹ.

וְעַל כֵּן, כְּשֶׁנִּידוֹן הָעוֹלָם
בְּדִין הַכְּלוּל,
בְּרַחֲמִים נִידוֹן,
בְּמְלָכוֹת הַכְּלוּלָה בְּבִינָה.

וְאִם לֹא,
לֹא הָיָה יְכוּל הָעוֹלָם
לְהִתְקַיֵּים
אֶפְיָלוּ רָגַע אֶחָד.

שרטוט מתוך הרצאת ערב (29.9.09) לבתי קבלה לעם

הַסֵּתֶר וְגִילוּי

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת כי תשא, מאמר: "העגל", אות פ"א

דָּבַר הַצָּרִיךְ גִּילוּי,
לְהַתְגַּלּוֹת אַחַר כֵּן,
צָרִיךְ מְקוּדָם
לְהַסֵּתֶר וְכִיסוּי.

שִׁיתַּכֶּסֶה תְּחִילָה
מִן הָעֵינָן,
וְאַחַר כֵּן יֵצֵא
הָאוֹמֵן לְאוֹמְנוֹתוֹ
לְגִלוֹתוֹ.

וְהַדָּבָר שֶׁצָּרִיךְ
אַחַר כֵּן לְכִיסוּי,
צָרִיךְ בְּתַחֲלִילָה
לְהִיּוֹת בְּגִלוּי.

כִּי זֶה לְעוֹמֵת זֶה
עֲשֵׂה הָאֱלוֹקִים.

קול דממה דקה

מתוך כתבי בעל הסולם, מאמר: "שופר של משיח", עמ' 457

התחלת כל גדלות

הוא מוכרח

לקטנות מתחילה,

ואין קול גדול

אם לא תקדים אותו

דממה דקה,

כי בן דרך שופר

שקולו הולך וגדול.

מַטָּה בְּרָקִיעַ

מתוך כתבי בעל הסולם, מאמר: "מבשרי אחזה אלוקי", פרק: "גילוי פעולות הבורא - העלמה!"

הַזֹּרֵק מַטָּהוּ לְרָקִיעַ,
הָרִי מַטָּהוּ
פּוֹרַח כְּלַפִּי מַעֲלָה
בְּהִיּוֹת כּוֹחַ הַזֹּרֵק
מְדוּבָק בּוֹ,

וְלִכֵּן מְשַׁךְ כָּל הַפְּרִיחָה
מִיּוֹחַס לְכוֹחַ הַזֹּרֵק.
וְגַם חוֹזֵק כּוֹחַ הַזֹּרֵק
מִתְגַּלֶּה בְּזִמְנֵהוּא.

לְעוֹמֵת זֹאת,
כָּל מְשַׁךְ זִמְנֵהוּ חֲזָרְתּוֹ
לִיפּוֹל לְאָרֶץ,

אֵין כּוֹחַ הַזֹּרֵק
מִיּוֹחַס לְנִפְיֵלָה כָּלֵל,
וּמַעֲצָמוֹ שָׁב לְשׁוֹרְשׁוֹ.
בְּלִי שׁוֹם עֵזֶר.

רְקִיעַ עֲלִיוֹן

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בשלח, מאמר: "מרכבות פרעה וחילוי", אותיות רס"ז - רס"ח

וּבְכָל רְקִיעַ כּוֹכָבִים קְבוּעִים,
מְדַרְגּוֹת מְבַחֲיֵנֶת "וְשׁוֹב".
וּכּוֹכָבִים רָצִים בְּכָל רְקִיעַ וְרְקִיעַ,
מְדַרְגּוֹת מְבַחֲיֵנֶת "רְצוּא".

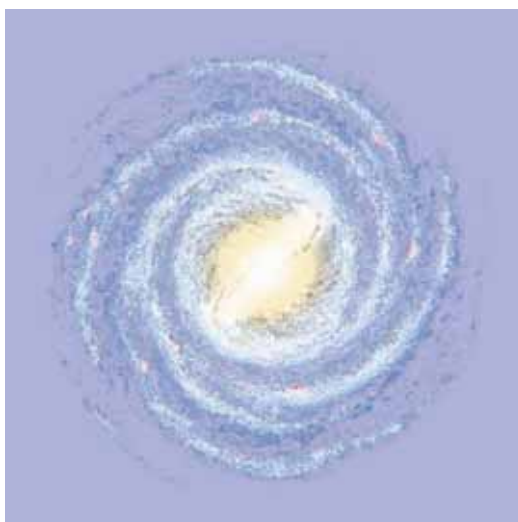
וּלְמַעַלָּה מִכּוֹלָם עֲרְבוֹת,
ג"ר שֶׁל הַרְקִיעִים.
וּמִהֲזִיו שְׁלוֹ מְאִירִים
כָּל אֱלוֹ הַרְקִיעִים.

שְׁבִיל הַחֶלֶב

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת חיי שרה, מאמר: "גולמי ראו עיניך", אות ע"א

בְּאֲמָצְעוֹ שֶׁל הַרְקִיעַ,
נִקְשָׁר אֹרַח מְבִהִיק.

וְהוּא נֶחֱשׂ הַרְקִיעַ,
שֶׁנִּקְרָא בְּפִי הַתּוֹכְנִים*,
קו הַחֶלֶב,

שְׁכַל הַכּוֹכְבִים הַדְּקִים
כּוֹלֵם קְשׁוּרִים בּוֹ,
וְעוֹמְדִים בּוֹ תִילֵי תִילִים.

שֶׁהֵם מְקוֹבְצִים וְעוֹמְדִים בּוֹ,
כְּמוֹ הָרִים עַל הָרִים
בְּלֵי מִסְפָּר.

וְהֵם מְמוֹנִים עַל מַעֲשֵׂים
שֶׁל בְּנֵי הָעוֹלָם שֶׁבִסְתֵּר.

* אֶסְטְרוֹנוֹמִים

הַצְלָחָה גְדוֹלָה

מתוך כתבי בעל הסולם, חלק אגרות, אגרת נ"ו, עמ' 761

עֵינֵי הַיְגִיעָה וְהַעֲמָל
הַמְתַּגֵּלָה בְּלֵב הָאָדָם
בְּשַׁעַת תְּפִילָתוֹ,

הִיא הַיּוֹתֵר נְאֻמָּה
וַיּוֹתֵר מוֹצֵלַחַת
וּמְגִיעָה לְמִטְרָתָהּ
מִכֹּל הָעֲנִיִּינִים שְׂבִמְצִיאֹת.

מִתְנָה מְלַמֵּעָה

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ויחי, מאמר: "א' זעירא", אות תרכ"ג

בְּדוּמָה לְמֶלֶךְ,
שְׂיוֹשֵׁב בְּהַר גְּבוּהָ
עֲלִיוֹן לְמַעְלָה לְמַעְלָה,
וְהַפִּיֶסָא נִתְקַן
עַל אוֹתוֹ הַהָר.

וְהַמֶּלֶךְ הַיּוֹשֵׁב
עַל הַכִּיסָא,
עֲלִיוֹן עַל כָּל.

אָדָם הַמְּקַרֵּיב
מִתְּנָה אֶל הַמֶּלֶךְ,
צָרִיךְ לְהַעֲלוֹתָהּ
מִמְדַּרְגָּה לְמְדַרְגָּה,

עַד שְׁמַעְלָה אֹתָהּ
מִמְטָה לְמַעְלָה,
אֶל הַמְּקוֹם שֶׁהַמֶּלֶךְ
יוֹשֵׁב לְמַעְלָה עַל כָּל.

וְאִזּוֹ יוֹדְעִים
שְׁמַעְלִים מִתְּנָה
אֶל הַמֶּלֶךְ,

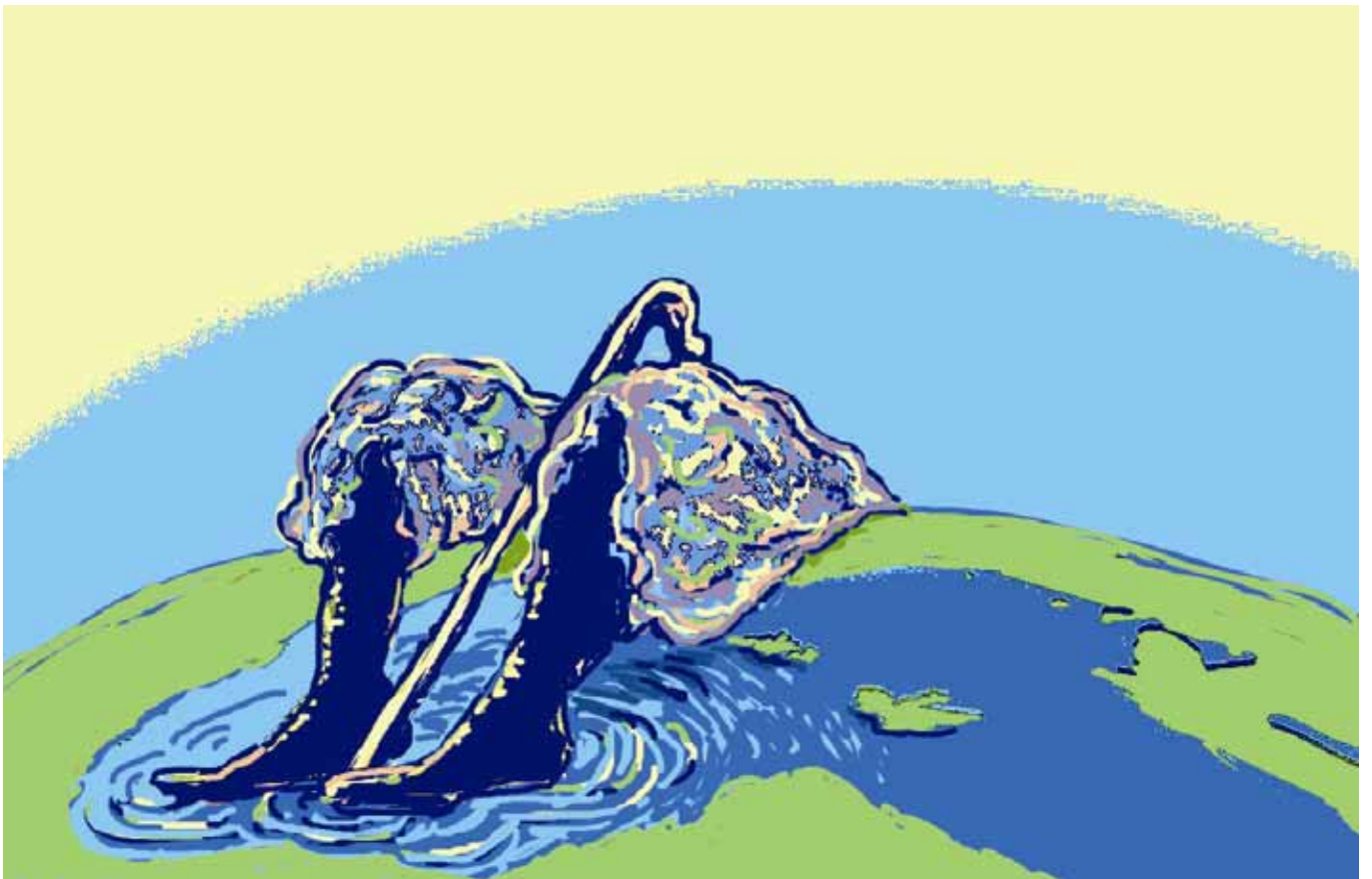
וְאוֹתָהּ מִתְּנָה
הִיא שֶׁל הַמֶּלֶךְ.

וְכֹאשֶׁר יוֹרְדֵת מִתְּנָה
מִמַּעַלָּה לְמַטָּה,
יוֹדְעִים שְׁאוֹתָהּ מִתְּנָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ
יוֹרְדֵת מִלְּמַעַלָּה
לְאוֹהֲבוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ לְמַטָּה.

עוֹלָם מְדוּמָה

מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "חשיבותה של האמונה, שנוהגת תמיד"

הִנֵּה עוֹלָם הַזֶּה
דוּמָה לְחֵלֹם,
דְּהִינּוּ,
אֵיךְ שְׁפוֹתָרִים אוֹתוֹ
כִּךְ הוּא מְתַקֵּיִם.

העולם הזה

מתוך ספר "תלמוד עשר הספירות" חלק ד', פרק א', אות ב', אור פנימי

כל פְּרָטֵי הַבְּרִיּוֹת
וְאוֹפְנֵי הַנְּהַגְתָּם
הַמְצוּיִים בְּעוֹלָם הַזֶּה,

הֵמָּה מְשַׁתְּלְשְׁלִים
וְנִמְשָׁכִים
מֵעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים,
מִמֶּשׁ כְּמוֹ יַחַס הַחֹתֶם
עִם הַנְּחֻתָם הַיְמָנוּ,

אֲשֶׁר כֹּל הַפְּרָטִים
הַנִּמְצָאִים בַּחֹתֶם
נִעְתָּקִים וְעוֹבְרִים
עַל הַנְּחֻתָם מִמָּנוּ,
אִף מִשְׁהוּ לֹא יִחָסֵר.

$$125 = 5 \times 5 \times 5 \left\{ \begin{array}{l} \text{א"י} - 3 \uparrow \\ \text{א"ל} - 2 \uparrow \\ \text{בב"א} - 1 \uparrow \\ \text{ו'צ"ר} - 4 \uparrow \\ \text{ח'ע"ה} - 5 \uparrow \end{array} \right.$$

שרטוט מתוך שיעור הקבלה היומי (11.9.09) על "הקדמת פי חכם" של בעל הסולם

בְּרִגְעַ אֶחָד נִבְרָאוּ

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "דודי לי ואני לו הרועה בשושנים", אות שנ"ט

א

כֹּל הָעוֹלָמוֹת
עָלוּ בְּמַחְשְׁבָה אַחַת,
וּבְמַחְשְׁבָה זו
נִבְרָאוּ כּוֹלָם.

וּבְמַחְשְׁבָה זו,
שֶׁהִיא הַחֲכָמָה,
נִבְרָא עוֹלָם הַזֶּה
וְהָעוֹלָם שֶׁל מַעֲלָה.

ב

וְכוֹלָם בְּרִגְעַ אֶחָד נִבְרָאוּ.
עָשָׂה עוֹלָם הַזֶּה
כְּנֶגֶד הָעוֹלָם שֶׁל מַעֲלָה.

וְכֹל מֵה שִׁישׁ לְמַעֲלָה
יֵצֵא כְּדוֹגְמָתוֹ לְמַטָּה.

שָׂאִין לָךְ דְּבַר לְמַטָּה,
שָׂאִין לוֹ שׁוֹרֵשׁ
בְּעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים.

צִיּוֹר שְׁלָם

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת לך לך, מאמר: "כי מי אל מבלעדי ה' ומי צור מבלעדי אלקינו", אות ש"ל

הַאֲמָנוֹת וְהַצִּיּוֹר
שֶׁל הָאָדָם
הוא כמו אומנות וציור
שֶׁל הָעוֹלָם.

כְּלוֹמֵר, שֶׁהָאָדָם
כּוֹלֵל בְּתוֹכוֹ
כֹּל מַעֲשֵׂה הָעוֹלָם,
וְנִקְרָא עוֹלָם קָטָן.

חֵלוֹם לֹא פֶתוּר

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישב, מאמר: "ויחלום יוסף חלום", אות צ"ג

חֵלוֹם שֶׁלֹא נִפְתָּר
דוֹמָה לְאַגְרֵת שֶׁלֹא נִקְרָאָה.

פִּירוּשׁוֹ,

שֶׁהַחֵלוֹם מְתַקֵּיִם וְהוּא אֵינּוּ יוֹדֵעַ,
אוּ שְׂאֵינּוּ מְתַקֵּיִם כָּלֵל?

הַפִּירוּשׁ,

"מְתַקֵּיִם וְאֵינּוּ יוֹדֵעַ",
כִּי בַחֵלוֹם תִּלּוּי כּוֹחַ
וּמוֹכָרַח שִׁיתַקֵּיִם,

אָלֵא שֶׁלֹא נוֹדֵעַ לוֹ
וְאֵינּוּ יוֹדֵעַ,
אִם נִתְקֵיִם הַחֵלוֹם
אוּ לֹא נִתְקֵיִם.

זֶהוּ הַדְּמִיוֹן

לְאַגְרֵת שֶׁלֹא נִקְרָאָה.

חֵלוֹם

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וישב, מאמר: "ויחלום יוסף חלום", אות צ"ד

אֵין לְךָ דָבָר בְּעוֹלָם,
שְׂאִינוֹ תְלוּי בְּחֵלוֹם
אוּ בִיּוֹדֵי כְרוֹז,
עוֹד מְטָרֵם שְׂבָא לְעוֹלָם.

כִּי כָל דְבָר
מְטָרֵם שְׂבָא לְעוֹלָם,
מְכַרְיָזִים עָלָיו בְּרַקִיעַ,
וּמְשֵׁם מִתְפַּשֵּׁט בְּעוֹלָם.
וְהוּא נִיתֵן עַל יְדֵי כְרוֹז.

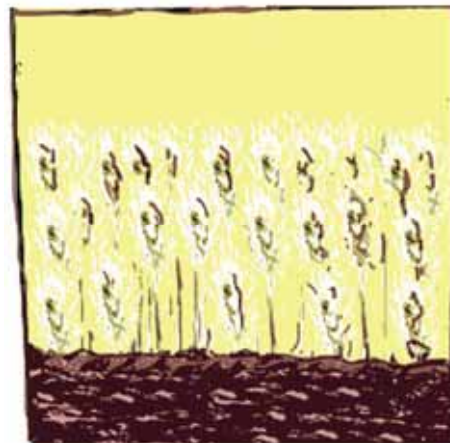

סְבִיבָה טוֹבָה

מתוך כתבי בעל הסולם, מאמר החרות, פרק: "הסביבה כגורם"

א

אֶחָד שִׁירָשׁ
כּוֹר חִיטִּים מֵאֲבִיו,
אֲשֶׁר יוֹכַל לַעֲשׂוֹת
מִמִּידָה קִטְנָה הַזֹּו,
עֲשָׂרוֹת רַבּוֹת,

דְּהִינּוּ,
רַק בְּבַחֲרֵת הַסְּבִיבָה
בְּשִׁבִיל הַמַּצָּע שְׁלוֹ,
שֶׁהִיא אֲדָמָה פּוֹרִיָּה,

שִׁישׁ לָהּ
כֹּל הַמְּלָחִים וְהַגְּלָמִים
הַמְּכַלְכְּלִים אֶת הַחִיטָּה
בְּמִידָה מְלֵאָה בְּשִׁפְעַ.

ב

כְּמוֹ כֵּן בְּעֲבוּדָה,
לְשַׁבַּח אֶת הַתְּנָאִים שֶׁבְּסְבִיבָה,
שִׁיתְּאִימוּ לְצַרְכֵי הַגִּידוּל וְהַצְּמִיחָה,

כִּי הַחֲכָם יַעֲשֶׂה בְדַעַת
וַיִּבְחֹר אֵלָיו
כֹּל הַתְּנָאִים הַטּוֹבִים,
וַיִּמְצָא בְרָכָה.

וְהַסֵּכֶל יִקַּח הַכֹּל
מִהַמְזַדְמָן לְפָנָיו,
וְעַל כֵּן יִהְיֶה לוֹ הַזְרִיעָה
לְקַלְלָהּ וְלֹא לְבְרָכָה.

ג

הָרִי שָׁכַל שְׂבָחוֹ וְרוּחוֹ
תְּלוּי בְּבַחֲרֵת הַסְּבִיבָה
לְזַרְיעַת הַחִיטָה,

אָבֵל לְאַחַר הַזְרִיעָה
בְּמִקּוֹם הַנִּבְחָר,
כָּבֵד נִקְבַּעַת בְּחִיטָה
הַצּוֹרָה הַמוּחֻלְטָת,

בְּהִתְאָם לְאוֹתוֹ הַשִּׁיעוֹר
שֶׁהַסְּבִיבָה מוֹכֶשֶׁרֶת לְתַת.*

* לכן, המתאמץ בימי חייו, ובוחר בכל פעם בסביבה טובה יותר - הרי הוא ראוי לשבח ולשכר. וגם כאן, לא מטעם מחשבותיו ומעשיו הטובים, הבאים לו בהכרח בלי בחירתו, אלא מטעם התאמצותו לרכוש לו סביבה טובה המביאתו לידי המחשבות והמעשים האלו.

קוצים ומישור

מתוך כתבי רב"ש כרך ב', מאמר 37: "מהו דרך שתחילתה קוצים וסופה מישור" בעבודה, עמ' 947

זָקוּן הָיָה יוֹשֵׁב
עַל הַדָּרָךְ,
וְהָיוּ לְפָנָיו
שְׁתֵּי דַרְכִּים,

אַחַת
תְּחִילָתָהּ קוֹצִים
וְסוֹפָהּ מִישוֹר,
וְאַחַת
תְּחִילָתָהּ מִישוֹר
וְסוֹפָהּ קוֹצִים.

וְהָיָה יוֹשֵׁב
בְּרֹאשׁ שְׁתֵּיהֶן,
וּמִזְהִיר הָעוֹבְרִים,
וְאוֹמֵר לָהֶם:

"אַף עַל פִּי שְׂאֵתֶם רוֹאִים,
תְּחִילָתָהּ שֶׁל זֶה קוֹצִים,
לָכוּ בָּהּ,
שְׁסוֹפָהּ מִישוֹר".

וְכֹל מִי שֶׁהָיָה חָכָם,
שׁוֹמֵעַ לוֹ,

וְהָיָה מִהַלֵּךְ בָּהּ,
וּמִתִּיגֵעַ קִמְעָא,
הֵלֵךְ בְּשָׁלוֹם
וּבָא בְּשָׁלוֹם.

אָבֵל אוֹתָם
שָׁלֵא הָיוּ שׁוֹמְעִים לוֹ,
הָיוּ הוֹלְכִים
וְנִכְשָׁלִים בְּסוּף.

קוֹצִים וְדַרְדָּרִים

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ויצא, מאמר: "זכירה ופקידה", אות רע"ג

מֶלֶךְ,
שְׁמַת בְּנוֹ.

הַפֶּךְ מִיִּטְתּוֹ
בְּשֵׁבִיל הָאֵבֶל
עַל בְּנוֹ,

וְלֹא הִתְקִין אוֹתָהּ,
אֵלָא שְׁלַקַּח
קוֹצִים וְדַרְדָּרִים

וְהִטִּילָם
תַּחַת מִיִּטְתּוֹ,
וְשָׁכַב עֲלֵיהֶם.

שושנים

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "דודי לי ואני לו הרועה בשושנים", אות ש"ע

מה
השושנים,

קוצים מצויים
בתוכם.

אלמלא
הקוצים

אין השושנים
מתקיימים.

הַחִיטָּה הַקֶּשׁ וְהַתְּבֹן

משל מתוך כתבי רב"ש, חלק אגרות, אגרת ח'

א

הַקֶּשׁ וְהַתְּבֹן וְהַחִיטָּה
מְדִינִים זֶה עִם זֶה
בְּשָׂבִיל מִי נִזְרַע הַשָּׂדֶה.

וְטַעַנְתֶּם שֶׁל הַקֶּשׁ וְהַתְּבֹן
נִרְאִית כֹּל כֵּן צוֹדֵקת
עַד כְּדֵי כֵּן
שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְשַׁכְּנֵעַ אוֹתָם

וַיֵּשׁ לַפְּעָמִים פַּחַד
שֶׁהַחִיטָּה תִּכְנַע תַּחַת
שְׁלִיטַת הַקֶּשׁ וְהַתְּבֹן.

ב

שֶׁהַקֶּשׁ וְהַתְּבֹן טוֹעֲנִים:
"הֲלֹא אֲנַחְנוּ הָרַבִּים,
וְאַתֶּם הַחִיטִּים כְּאִין וְכַאֲפֹס
נֶגְדַת הַגְּדֻלוֹת שְׁלָנוּ,

אֲנַחְנוּ בְּעֲלֵי קוֹמָה
וְאַנְחָנוּ נוֹלְדָנוּ טָרָם שְׂאֵתָם
בְּאַתֶּם לְעוֹלָם,

זאת אומרת, בזמן שאַתֶּם
לא הייתם שום מציאות

אֲנַחְנוּ כְּבֵר הָיִינוּ גְדוֹלִים בְּעֵלֵי צוּרָה
וְנִרְאִית גְּדֻלּוֹתֵנוּ לְעֵין כָּל,
וּמִרְחוֹק אֲנַחְנוּ מְרֵהִיבִים אֶת הָעֵין
שָׁאֲנוּ נוֹתְנִים יוֹפֵי לְכָל הַשָּׂדֶה.

מה שאם כן אתם החיטים
כל כך קטנים ונסתרים
ורק בתשומת לב מיוחדת
כשמתקרבים אליכם
אזי יכולים לראות אתכם.
על כורחך זהו
מפני חוסר יכולתכם.

מה שאם כן אנחנו
נותנים מקום ומקלט

לאנשים עייפים התועים בדרךכם
ואין להם מקום להניח את ראשם,

אנחנו לוקחים אותם במחיצתנו
ומכסים אותם מפני הרוחות
וחיות רעות שלא יראו אותם.
ומי יכול להנות מכם?"

ג

וְכִינּוֹן שֶׁהִגִּיעַ "זְמַן הַגּוֹרֵן"
אָזִי כּוֹלֵם יוֹדְעִים
"בְּשִׁבִיל מִי נִזְרַע הַשָּׂדֶה".

מֵאַחַר שֶׁהִקְשׁ וְהִתְבָּן
אֵינָם רְאוּיִים יוֹתֵר
אֶלָּא לְמֵאֲכָל בְּהֵמָה
וְאֵין לָהֶם שׁוּם תְּקוּוּהָ
שִׁיְהִיָּה לָהֶם יוֹתֵר גְּדֻלוֹת
מִכִּפֵּי שִׁיעוּר הַגְּדֻלוֹת
שֶׁהֵם נִמְצְאִים עֲכָשִׁיו,

מֵה שֶׁאֵין כֵּן הַחִיטָּה,
לְאַחַר כִּמָּה תִּיקוּנִים,
הֵינּוּ, שְׁשׁוּבְרִים אֶת הַחִיטָּה
וּמְנַפִּים אוֹתָהּ בְּכֵמָה נְפוֹת
וְנוֹתְנִים בָּהּ יַיִן וְשֶׁמֶן
וּמְכַנִּיסִים אוֹתָהּ לְתוֹךְ הָאֵשׁ,

אֵז הִיא עוֹלָה
עַל שׁוֹלְחַן מְלָכִים
וְרְאוּיָה לַעֲשׂוֹת מִמָּנָה
מְנַחָה לָהּ.

וְכֹל הַזְכוּת שְׂיִכּוּלִים לְזִקּוֹף
עַל הַקֶּשׁ וְהַתְּבֹן
הוּא בְּזֶה שֶׁהֵם הַמְּשֻׁמְשִׁים
לְחֵיטָה,

שֶׁהֵם גִּידְלוּהָ וְהִנִּיקוּהָ,
זֹאת אוֹמְרֵת,
שֶׁלְקָחוּ מְזֻזוֹנוֹת מִהָאֲדָמָה
וְהֶעֱבִירוּ אֶת הַמְּזֻזוֹנוֹת לְחֵיטָה,

וְחָשׁוּב הוּא לָהֶם לְעוֹל וּלְמֵשָׁא
שֶׁהַחֵיטָה הִיְתָה רוֹכֶבֶת
עַל שִׁכְמָם שֶׁל הַקֶּשׁ וְהַתְּבֹן
וְחָשְׁבוּנָם כְּעֶבֶד הַמְּשֻׁמְשִׁים לְמֶלֶךְ
וְכִשְׁפָּחָה הַמְּשֻׁמְשֵׁת לְגַבִּירֶתָהּ.

אָבֵל לִפְנֵי זְמַן הַגּוֹרֵן,
הֵיִינוּ לִפְנֵי הַגֶּמֶר,
אֵין בִּיכוּלֵת לְהַבְהִיר
אֶת נְכוֹנוֹת וְכִנּוֹת
הַמְּצִיאוֹת כְּשֶׁהִיא לְעֶצְמָה,

אֵלֹא כֹל אֶחָד בְּשֵׁלוֹ,
הֵיִינוּ, שְׁכֹל אֶחָד טוֹעֵן
לְפִי הַרְגָּשָׁתוֹ.

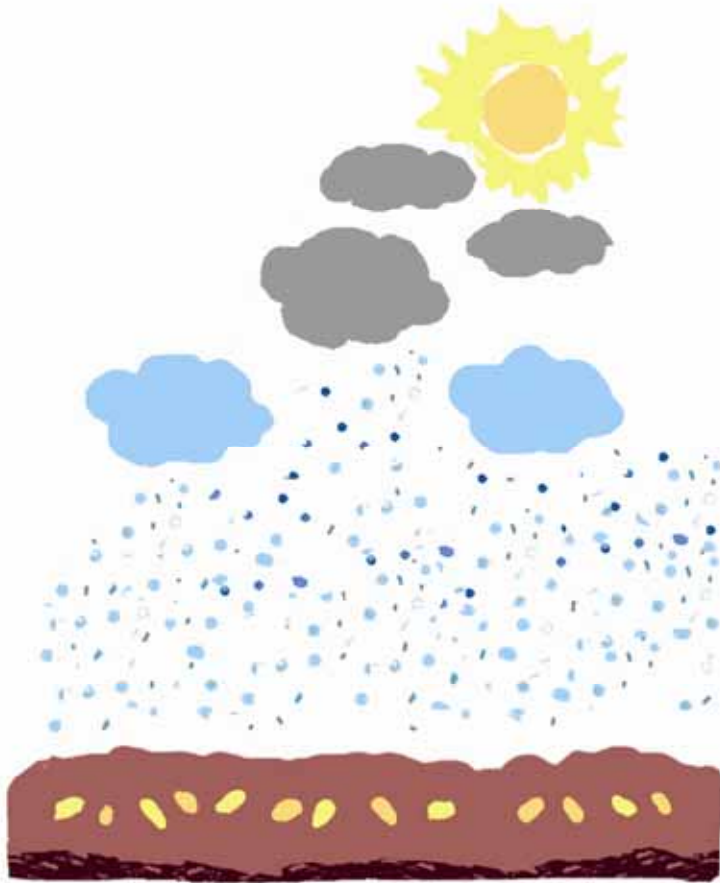
זֶרַע הַחֵיטָה

מתוך "מאמר החרות" של בעל הסולם

הַחֵיטָה

הַנְזָרַעַת בְּאֲדָמָה,
אֵין כּוֹחוֹת הַחֵיטָה
מִתְגַּלִּים בְּפוֹעֵל,

זוֹלַת עַל יְדֵי
הַסְּבִיבָה שְׁלָה,
שֶׁהִיא הָאֲדָמָה, הַגֶּשֶׁם,
וְאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ.

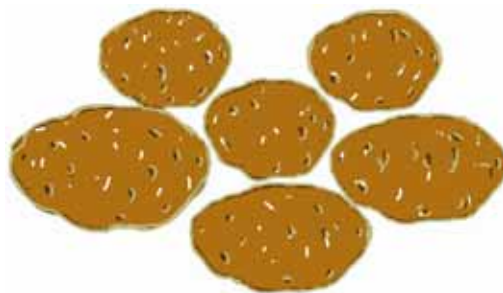
חִיטִים וְתַפּוּחֵי אֲדָמָה

מתוך כתבי רב"ש כרך א', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "על משכבי בלילות", עמ' 129

אָדָם שְׁצָרִיךְ לְחִיטִים,
אֵז הוּא זוֹרֵעַ חִיטִים,
הֵינּוּ, מְעַבְדָתוֹ
יְרוּיַח חִיטִים.

וְאִם הוּא צָרִיךְ
לְתַפּוּחֵי אֲדָמָה,
הוּא יִזְרַע
תַּפּוּחֵי אֲדָמָה.

הֵינּוּ, מְאִיזָה מִיָּן
שֶׁהוּא רוֹצֵה,
אוֹתָהּ עֲבוֹדָה הוּא נוֹתֵן,
וְזֶה מְרוּיַח.

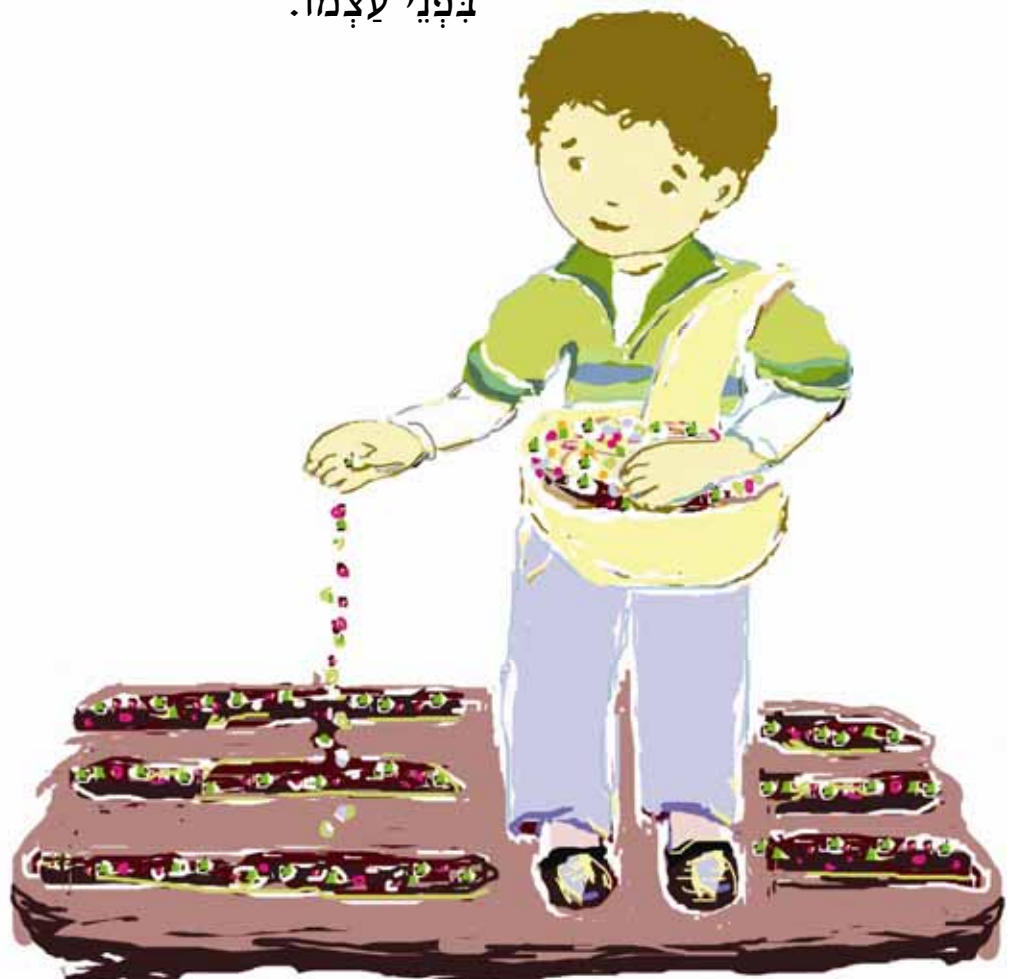
עַת לְזָרוּעַ

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת "אשה כי תזריע", מאמר: "אשה מזרעת תחילה יולדת זכר", אות י"א

אָדָם
לוֹקַח בְּיָדוֹ
כֶּמֶה מִיַּגַי זְרָעִים
בְּיַחַד,

וְזוֹרֵעַ אוֹתָם
בְּזַמַּן אֶחָד,

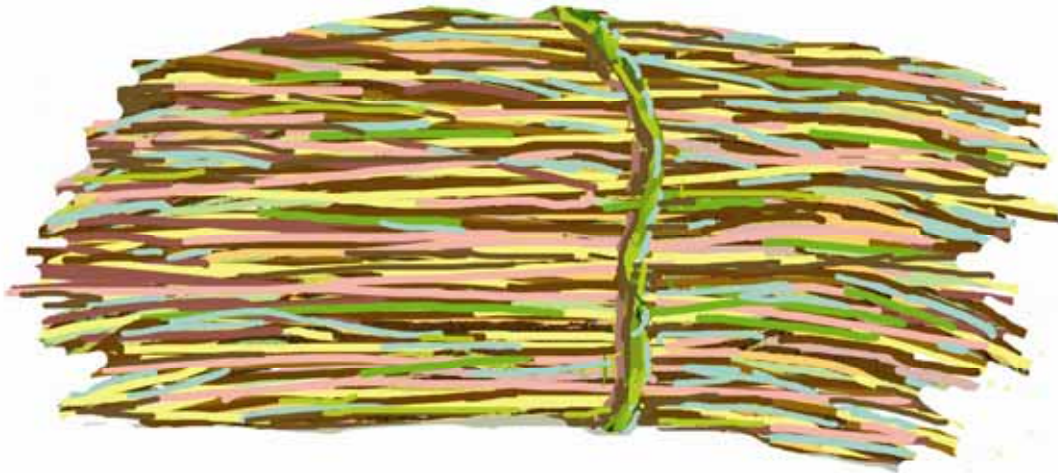
אַחַר כֵּךְ יוֹצֵא
כֹּל מִן וּמִן
בְּפָנָי עֲצָמוֹ.

אַגוּדָה אַחַת

מתוך כתבי רב"ש כרך ב', אגרת ל"ד, עמוד 1486

אם נוטל אדם
אַגוּדָה שֶׁל קָנִים,

שָׁמָּה יָכוֹל לְשַׁבְּרָם
בְּבַת אַחַת?

וְאִילוּ נוֹטְלֵן אַחַת אַחַת
אֶפְּלוּ תִּינוֹק מִשַּׁבְּרָם.

מתוך ספר "שמעתי", מאמר ט"ז: "מהו יום ה' וליל ה', בעבודה"

תִּרְנַגּוּל וְעֵטְלָף

שֶׁהִפְרוֹשׁ הוּא,
הֵיִת שְׂאִין לְעֵטְלָף
עֵינַיִם לְרְאוֹת,
אִם כֵּן מָה הוּא מְרוֹוִיחַ
מֵאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ?
אֶלֶּא לְהִיפֹךְ,
מִי שְׂאִין לוֹ עֵינַיִם,
אוֹר הַשֶּׁמֶשׁ
מְחַשֵּׂךְ לוֹ יוֹתֵר.*

מָשַׁל לְתִרְנַגּוּל וְעֵטְלָף,
שֶׁהָיוּ מְצַפִּים לְאוֹר.
אָמַר לוֹ הַתִּרְנַגּוּל לְעֵטְלָף:
"אֲנִי מְצַפֶּה לְאוֹרָה,
שְׂאוֹרָה שְׁלִי הִיא.
וְאַתָּה, לָמָּה לְךָ אוֹרָה?"

*...יום של בני אדם או מבחינים בזריחת השמש. אבל יום ה', במה או מבחינים את זה? התשובה הוא, כמו גילוי השמש. היינו, שהשמש זורחת על הארץ, או קוראים אותה "יום". ובזמן שהשמש אינה זורחת, נקרא "חושך". כמו כן אצל הקב"ה "יום" נקרא גילוי, ו"חושך" נקרא הסתרת פנים... (מתוך ספר "שמעתי", מאמר ט"ז: "מהו יום ה' וליל ה', בעבודה")

בִּיצַת אֶפְרוֹחַ

מתוך כתבי רב"ש כרך ג', מאמרי "דרגות הסולם", מאמר 25: "ענין הזמנה לברכת המזון", עמוד 1616

כְּשֶׁאֲנוּ מְסַתְּכָלִים

עַל בִּיצָה

אָנוּ אוֹמְרִים,

שְׂמִמְנָה יְכוּל לְצַאת

בְּעַל חַיִּים,

הַיֵּינוּ אֶפְרוֹחַ,

אָבֵל מְטָרֵם

שִׁיצָא אֶפְרוֹחַ,

עַדִּיין אֵין שׁוּם חַיּוֹת

בְּהַבִּיצָה.

לֹא צָרִיךְ תִּרְנָגוּל

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת לך לך, מאמר: "לילה וחצות לילה", אות שס"ח ואות שס"ט

רַבִּי אַבָּא הֵיָה בְּדֶרֶךְ,
בְּעָרְב נִכְנָס לְכֹפֶר,

כְּשֶׁרָצָה לִשְׁכַּב,
אָמַר לְבַעַל הַבַּיִת:
"מִשׁוּם שְׂאֲנִי
קָם בְּחֻצוֹת לַיְלָה מִמֶּשׁ,
אֲנִי צָרִיךְ לְתִרְנָגוּל
שְׂיַעִיר אוֹתִי".

אָמַר לוֹ בַּעַל הַבַּיִת,
אֵינְךָ צָרִיךְ לְתִרְנָגוּל.
כִּי יֵשׁ לִי
סִימָן עָרוּךְ בַּבַּיִת.

כִּי מִשְׁקַל זֶה
שְׁלֹפְנַי מִיִּטְתִּי,
אֲנִי מְמַלֵּא כְּלֵי מַיִם,
וְנוֹתֵן אוֹתוֹ עַל כַּף אַחַת
מֵהַמִּשְׁקָל,

וְדֶרֶךְ חוֹר שְׂבִכְלִי,
נוֹטְפִים הַמַּיִם
טִיפָה אַחַר טִיפָה,

עַד שְׁבַחְצוֹת לַיְלָה מִמָּשׁ
כָּבֵר הַתְרוֹקְנוּ כָּל הַמַּיִם,
וְעוֹלָה הַכֹּף לְמַעַלָּה

וְכֹף הַשְּׁנִיָּיה שְׁבַמְשָׁקֵל
נִשְׁמָטָת וּמִתְגַּלְגֶּלֶת לְמַטָּה,
וְנוֹהֵם,
שְׁעוֹשֶׂה רַעַשׁ בְּנִפְלִיתוֹ,
וְהַקּוֹל נִשְׁמָע בְּכָל הַבַּיִת.

וְאִז הוּא
חֲצוֹת לַיְלָה מִמָּשׁ.

דוֹבִים בַּשָּׂדֶה

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בחוקותי, מאמר: "שבע על חטאותיכם", אות מ"ט

מֶלֶךְ, שְׁהִיָּה לּוֹ בֶן יַחִיד,
וְהִיָּה חוֹטֵא לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ.
יוֹם אֶחָד חָטָא לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ.

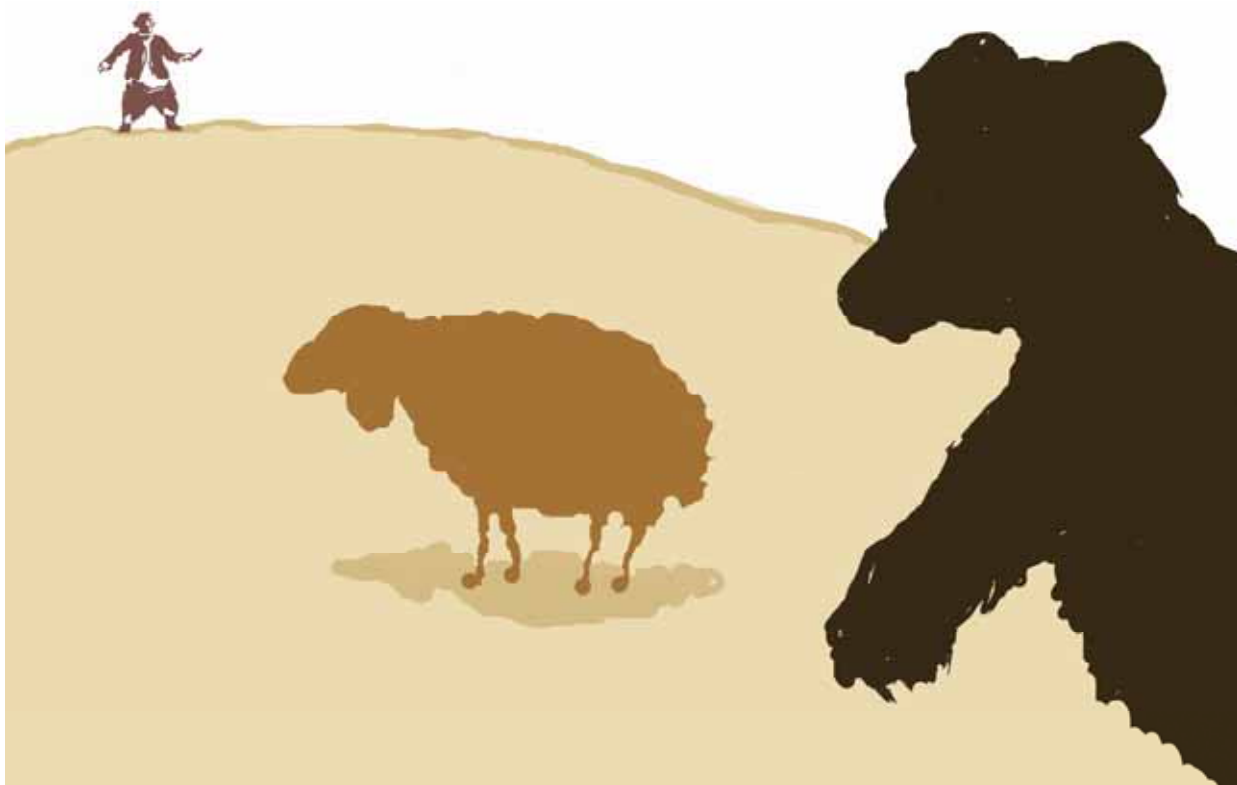
אָמַר הַמֶּלֶךְ:
"כֹּל אֱלוֹ הַיָּמִים הַפִּתִּי אוֹתְךָ,
וְלֹא קִיבַלְתָּ,
מִכָּאֵן וְאֵילָךְ,
רְאֵה מָה שְׁאַעֲשֶׂה לָּךְ.

אִם אָגַרְשׁ אוֹתְךָ מִן הָאָרֶץ,
וְאוֹצִיאֲךָ מִן הַמַּלְכוּת,
אוֹלֵי יִקוּמוּ עֲלֶיךָ דוֹבִים שְׂבִשְׂדֶה,
אוֹ זְאֵבֵי הַשָּׂדֶה, אוֹ רוֹצְחִים,
וְיַעֲבִירוּ אוֹתְךָ מִן הָעוֹלָם.

מָה אֶעֱשֶׂה?

אֲלֹא אָנִי וְאֹתָהּ
נִצָּא (יַחַד) מִן הָאָרֶץ.*

*...שאני ואתם נצא מן הארץ, שנלך בגלות. כך אמר הקב"ה לישראל, מה אעשה לכם, הרי הכיתי אתכם ולא הטיתם אוזניכם. הרי הבאתי עליכם בעלי מלחמה ומלאכי חבלה להכותכם, ולא שמעתם. אם אוציאכם מן הארץ לבדכם, אני מפחד עליכם מכמה דובים ומכמה זאבים, שיקומו עליכם ויעבירו אתכם מן העולם. אבל מה אעשה לכם? אלא אני ואתם נצא מן הארץ ונלך בגלות. כמ"ש וייסרתי אתכם, ללכת בגלות. ואם תאמרו שאעזוב אתכם, אף אני, עימכם. שבע על חטאותיכם, היינו שבע, מלכות, שתגרש עימכם. ולמה? על חטאותיכם... (מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בחוקותי מאמר: "שבע על חטאותיכם", "ובפשעיכם שולחה אימכם", אותיות מ"ט - נ"א)

דּוֹב וְכֶבֶשׂ

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "שחורה אני ונאווה", אות רל"ב

עַד שֶׁהִגִּיעוּ
לְאוֹתוֹ הָאָדָם
שֶׁבַמְדָּבָר.

רָאָה אֶת הַכֶּבֶשׂ,
וְהִחֲזִיק בּוֹ וּשְׁחָטוּ,
וְאָכַל בֶּשֶׂר.

נִמְצָא,
שֶׁהַדּוֹב גָּרָם
שְׁאוֹתוֹ אָדָם
יֵאָכַל בֶּשֶׂר.

אָדָם,
שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב בַּמְדָּבָר,
וְעָבְרוּ יָמִים
שֶׁלֹּא אָכַל בֶּשֶׂר.

יוֹם אֶחָד בָּא דּוֹב
לְחִטּוֹף כֶּבֶשׂ אֶחָד,
וּבְרַח הַכֶּבֶשׂ
וְהַדּוֹב רָדַף אַחֲרָיו,

עֲלוּקָה

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וירא, מאמר: "עמון ומואב", אות של"ט

לְעֲלוּקָה
שְׁתֵּי בָנוֹת
"הַב"
"הַב"*

*...פני הדור כפני הכלב, כלומר שצוחין ככלבא הב הב, ויראי חטא ימאסו, וחכמת חכמים תסרח בהם... הקדמה לפנים מאיירות ומסבירות, כתבי בעל הסולם עמ' 136

הַחֲתוּל וְהָאֵשׁ

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת מצורע, מאמר: "דינים של נפש וגוף", אות י'

הַחֲתוּל

שְׁאִינוּ נִפְרָד
מִן הָאֵשׁ,

חֲדָד הַסִּפִּין,
וַיֵּלֶךְ אַחֲרֶיךָ,

כִּי יִדְמָה לוֹ
שְׁאֵתָה הוֹלֵךְ
לַחֲתוּךְ בְּשֵׁר,

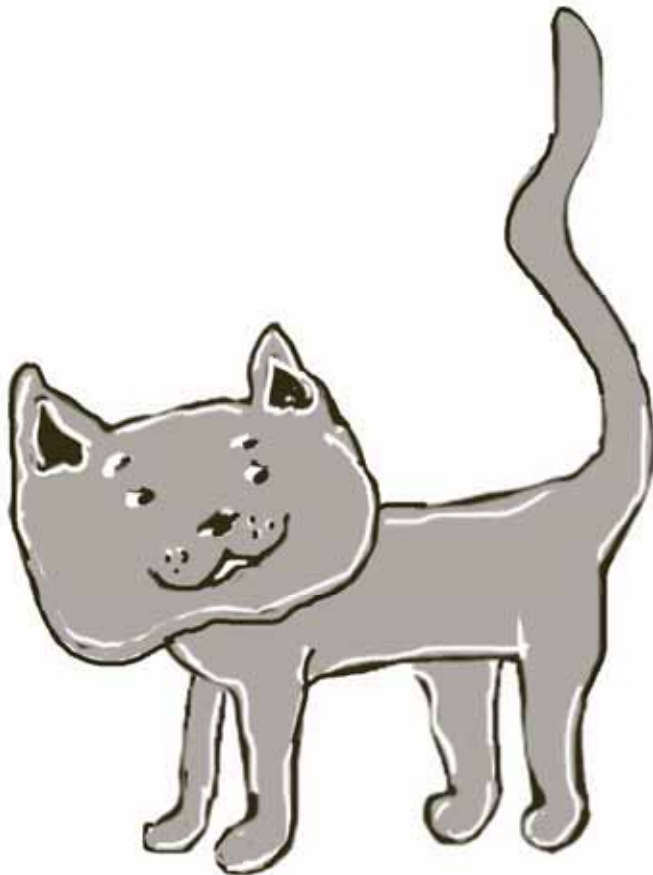
וְכָךְ יִפְרָד
מִן הָאֵשׁ.

טוב לַחַתּוּלִים

מתוך כתבי רב"ט, מאמרי "שילבי הסולם", מאמר: "חשיבותה של האמונה, שנוהגת תמיד"

בְּטַח אֵין הַפְּוֹנָה,
שִׁיתֵן לְבַנֵי אָדָם,
אֶלֶּא אוֹתוֹ הַטּוֹב
שֶׁמֵתָאִים לְבַנֵי אָדָם.

לְמַשָּׁל, אָנוּ רוֹאִים,
מֵהוּ הַטּוֹב אֶצֶל חַתּוּלִים,
שֶׁבְזִמָּן שְׁתוֹפְסִים עֲכָבְרִים
וְאוֹכְלִים אוֹתָם,
זֶהוּ הַטּוֹב שֶׁלָּהֶם.

וְאֵינָנוּ יְכוּלִים לֹאמֹר,
שֶׁהַטּוֹב הַזֶּה,
שֶׁנֹּתֵן לְשִׁקְצִים וּרְמָשִׁים,
יֵתֵן לְבַנֵי אָדָם.

וְגַם בְּבַחֲיַנַת הַמַּדְבָּר,
הַנִּקְרָא אָדָם,
יֵשׁ גַּם בָּהֶם,

שֶׁאֵין לָהֶם מוֹשֵׁג יוֹתֵר,
מִמָּה שֶׁנִּקְרָא טוֹב
אֶצֶל דּוֹמִם, צוֹמַח, חִי.

וּבְטַח לְבַעֲלֵי חִי,
לְמַשָּׁל נִיתֵן אֶת הַטוֹב,
הַמִּתְאִים לָהֶם.
וּבְאֵם נִיתֵן לָהֶם טוֹב אַחֵר,
נִקְרָא זֶה רַע.

הַיּוֹת שֶׁאֵין לָהֶם כָּלִים,
שֶׁיִּרְגִישׁוּ בְּזֵה טַעַם.
וְכֵן צוֹמַח,
וְכֵן בְּחִינַת דּוֹמִם.

הַיֵּינוּ,
שֶׁבְּחִינַת מְדַבֵּר,
יֵשׁ לְהַבְחִין בּוֹ עֲצָמוֹ
דּוֹמִם, צוֹמַח, חִי.

רַץ אַחֲרָיו נָחַשׁ

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "ויאמר אל עמו", אות ש"ב ואות ש"ד

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי אַחָא
יֵצְאוּ לַדֶּרֶךְ.

רַבִּי יוֹסִי הִרְהִיר
בְּדַבְרֵי הָעוֹלָם
וְרַבִּי אַחָא הִרְהִיר
בְּדַבְרֵי תוֹרָה.

רָאָה רַבִּי יוֹסִי נָחַשׁ
שֶׁהָיָה רַץ אַחֲרָיו.

אָמַר לְרַבִּי אַחָא:
"אַתָּה רוּאָה אֶת הַנְּחֹשׁ הַזֶּה
הַרוֹדֵף אַחֲרַי".
אָמַר רַבִּי אַחָא:
"אֵינִי רוּאָה אוֹתוֹ".

רַץ רַבִּי יוֹסִי
וְהַנְּחֹשׁ אַחֲרָיו.
נָפַל רַבִּי יוֹסִי,
וְהָדָם נוֹזַל וַיִּוְרַד מִחוּטְמוֹ.

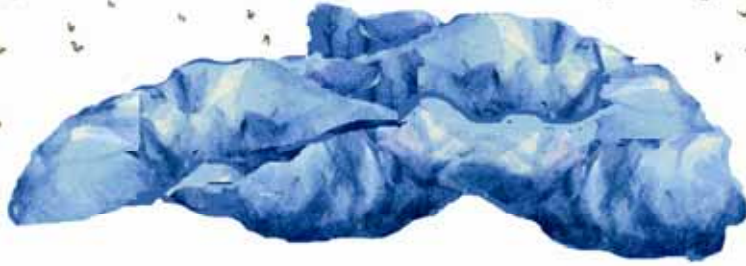
שָׁמַע שְׁהָיוּ אוֹמְרִים,
"רַק אֶתְכֶם יַדְעֵתִי
מִכָּל מְשֻׁפְחוֹת הָאָדָמָה".

כְּלוּמַר, שְׁבִזְכוּת זֶה
נִיצַל מִן הַנְּחֹשׁ*.

*...אמר רבי יוסי, ומה על שעה אחת שחדלתי מדברי תורה ופניתי לדברי העולם, עלתה לי כד. מי שהזיח דעתו לגמרי מדברי תורה, על אחת כמה וכמה...

מִין יְתוֹשׁ קָטָן

מתוך כתבי רב"ש, חלק אגרות, אגרת ח'

בְּעֵת שֶׁהָאָדָם
רוֹצֵה לְרַכּוֹשׁ מְעַט כְּבוֹד
הֵינּוּ שִׂיהֵיָה מְכוּבָד
בְּעֵינֵי הַבְּרִיּוֹת,

אֲזִי מִדְרָגָה ראשׁוֹנָה שְׁלוֹ
הִיא הַבְּגָדִים שְׁלוֹ,
שִׂיתִלְבֵּשׁ בְּמַלְבוּשֵׁי כְבוֹד.

אֲזִי הַסֵּדֶר הוּא,
שְׁמוֹכְרָח לְתֵת סְכוּם יְגִיעָה
עַד שִׂישִׁיג
אֶת הַלְבוּשׁ הַיָּקָר,

וְגַם אַחַר כֵּן
שְׁכַבְר הַשִּׁיג אֶת הַלְבוּשׁ
מוֹטָל עָלָיו חוֹב גְּדוֹל
לְשִׁמּוֹר אוֹתוֹ
מִכָּל מַזִּיק וּפְגַע,

הַיֵּינוּ, כֹּל יוֹם הוּא צָרִיךְ
לְנַעֲרוֹ מֵהָאֵבֶק שְׁלוֹ,
וְאִם קִיבֵל אֵיזָה כְּתָם וְלִכְלוּד
הוּא מוֹכֵרֵחַ לְכַבֵּסוֹ וּלְגַהֵצוֹ.

וּבְעֵיקָר הוּא צָרִיךְ
לְשָׁמֹר אוֹתוֹ
מֵהַמְזִיק הַמְסוּכָן בְּיוֹתֵר
הַנִּקְרָא "עֵש",

אוּ בְלִשׁוֹן הַיִּיִדִישׁ
הוּא נִקְרָא "מוֹל",
שְׂזָהוּ מִיַּן יְתוּשׁ קְטָן
שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְרְאוֹתוֹ.

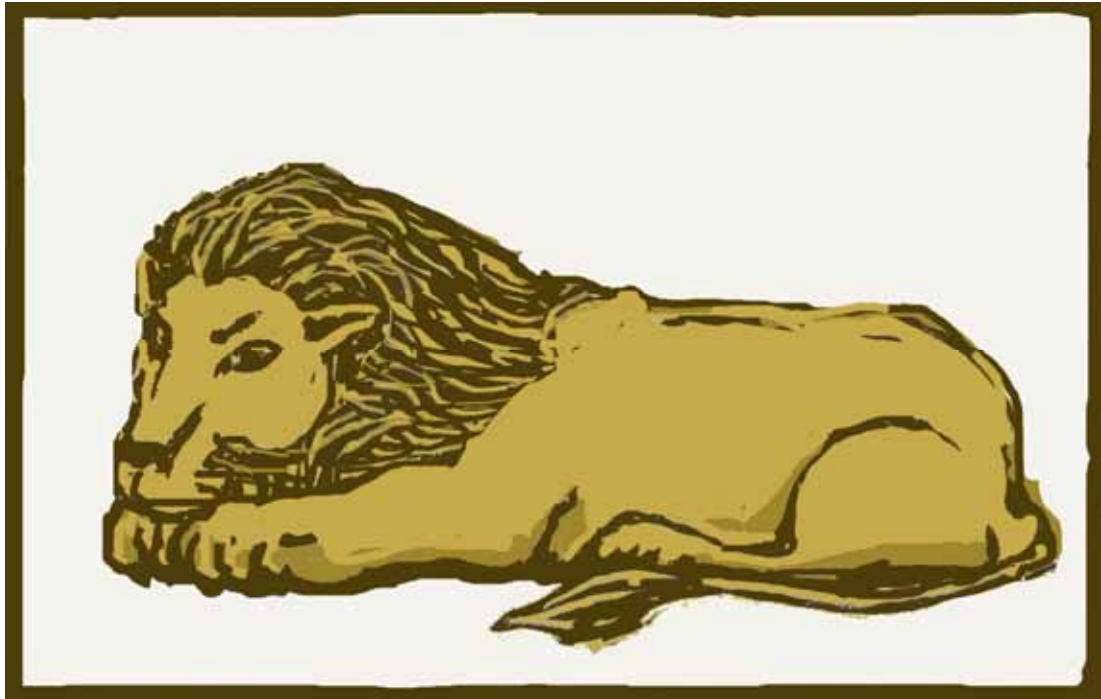

מְשַׁמְרֵתוֹ מֵהַמְזִיקִים
הַנִּקְרָאִים מוֹלִים.

וּכְשֵׁי לֹ הַלְבוּשׁ
אֵז מוֹכֵן לְקַבֵּל בְּתוֹכוֹ
אֶת אוֹר הַתְּעֲנוּג
הַמְלוּבֵשׁ בְּבִגְדֵי כְבוֹד.

וְהַתִּיקוֹן הָרֵאשׁוֹן הוּא
שְׁלֵא לְבוֹא בְּמַגֵּעַ
עִם בְּגָדִים יְשָׁנִים,

וְגַם יֵשׁ סְגוּלָה נִפְלְאָה
הַנִּקְרָא בְּלַע"ז "נִפְתָּלִין"
וְהַתְּרוּפָה הַזֹּאת

אַרְיָה אֵינוֹ נוֹפֵל

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ויחי, מאמר: " יהודה אתה יודוך אחיך ", אות תקע"ט

הַאֲרִיָּה וְהַלְבִּיָּא
אֵינָם נוֹפְלִים,

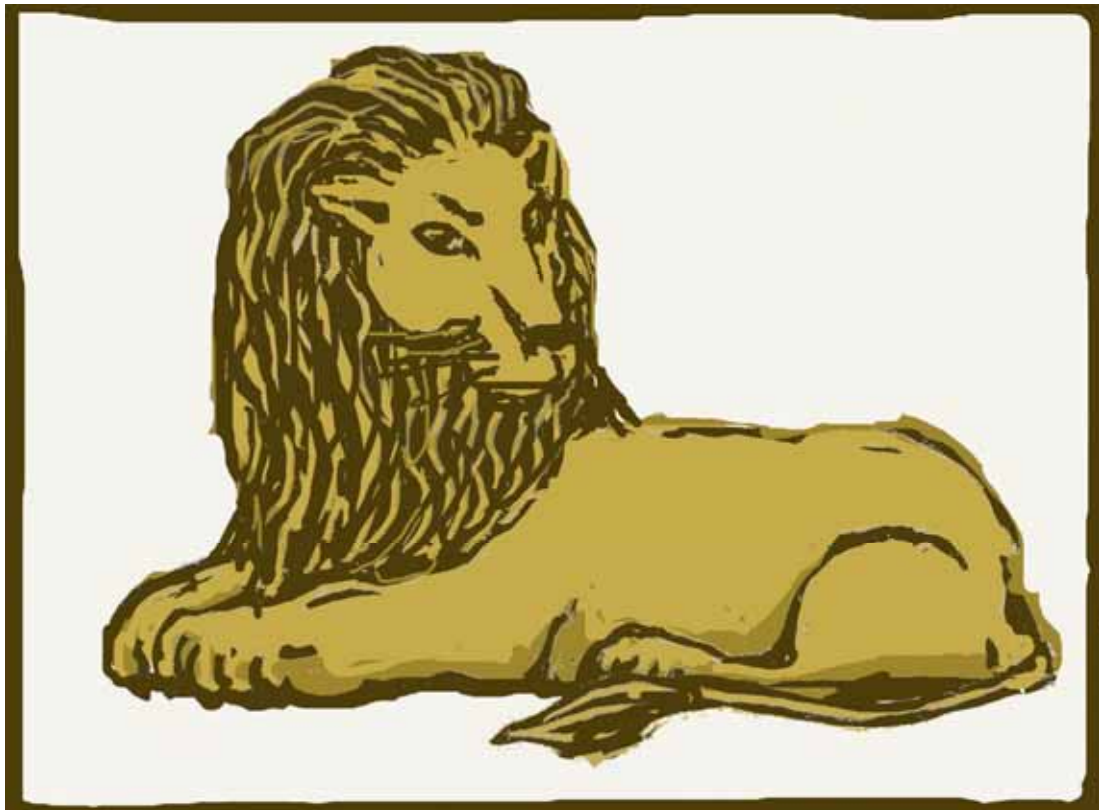
אֶלָּא בְּשִׁבִיל
לְטְרוֹף טְרֵף
וְלִמְשׁוֹל,

כִּי מִרְחוֹק
מִרִיחַ טְרֵפוֹ.

וּמִשְׁעָה שְׁמִרִיחַ
נוֹפֵל,

שְׂרוּבֵן לְאֶרֶץ
כְּדֵי לְדַלֵּג בְּכֹחַ
עַל טְרָפוֹ,

וְאֵינוֹ קָם
עַד שֶׁמִּדְּלַג
עַל טְרָפוֹ
וְאוֹכְלוֹ.

צְבִי יִשָּׁן

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "ברח דוד", אותיות רל"ו - רל"ט

הצְבִי יִשָּׁן
בְּעֵין אַחַת,

וְהֶאֱחָרַת
הוא נְעוֹר.

צְבִי שׁוֹמֵר

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "ברח דוד", אותיות רל"ו - רל"ט

כְּמוֹ הַצְּבִי
הֵישָׁן בְּעֵין אַחַת,
וְהֶאֱחָרַת הוא נְעוֹר.

כִּד
הֵנָּה לֹא יָנוּם
וְלֹא יִישָׁן
שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל.

אֶלָּא עֵינָו פְּתוּחָה
וּמְאִירָה
חִכְמָה לְיִשְׂרָאֵל.

צְבִי בֹרַח

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "ברח דוד", אות רל"ו

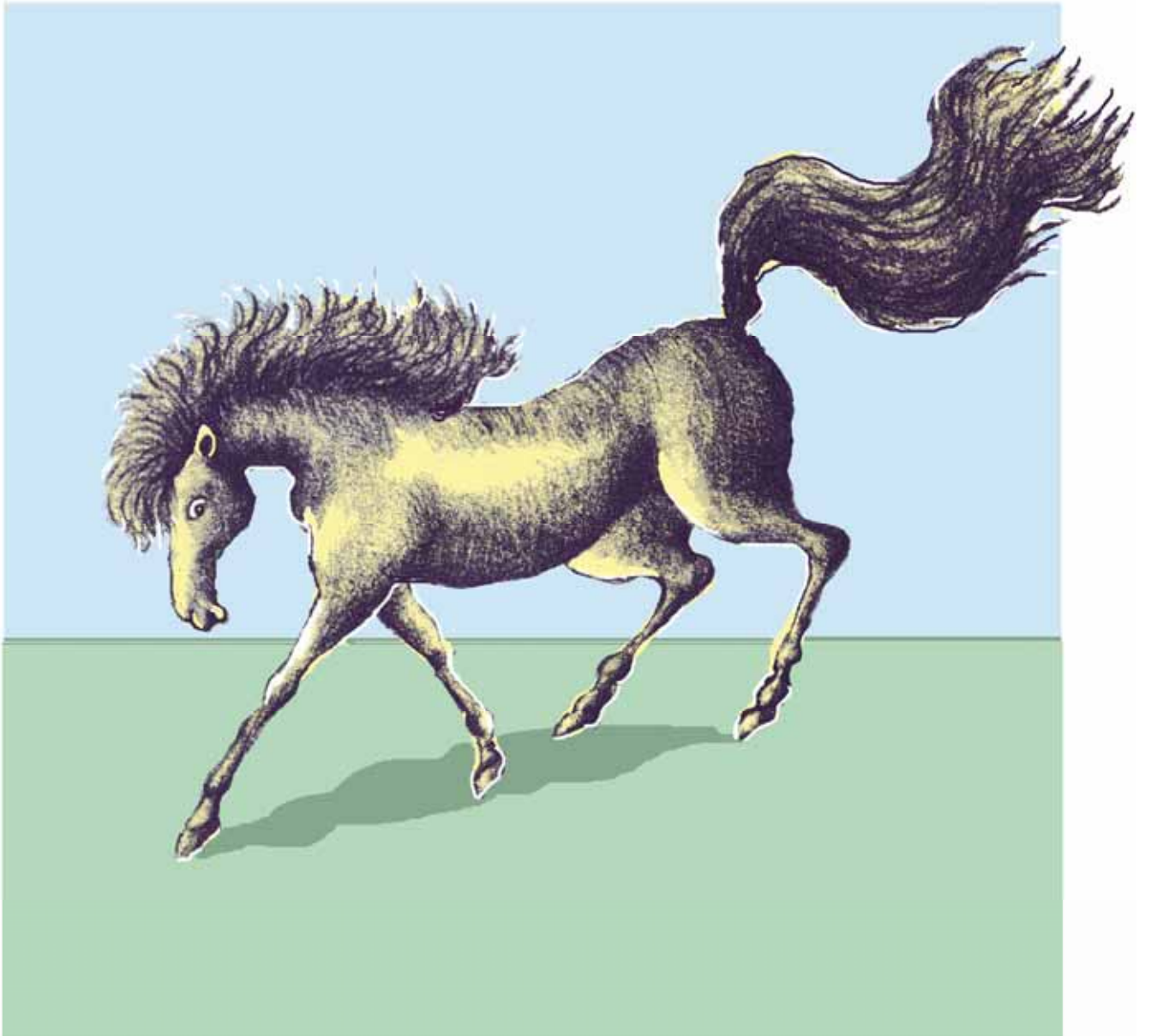
אֵין חַיָּה בְּעוֹלָם
עוֹשֶׂה כְּמוֹ הַצְּבִי
אוֹ עוֹפֵר הָאֲיִלִּים,

שְׁבִזְמַן שֶׁהוּא בֹרַח,
הוֹלֵךְ מְעֵט מְעֵט
וּמְחַזֵּר אֶת רֵאשׁוֹ
לְמָקוֹם שִׁיצָא מִמֶּנּוּ,

וּלְעוֹלָם תָּמִיד,
הוּא מְחַזֵּר אֶת רֵאשׁוֹ
לְאַחֲרָיו.

לְאוֹתוֹ מָקוֹם
שֶׁהִיָּה בּוֹ מְקוֹדֵם,
וְעִזְבוּ וּבְרַח מִשָּׁם.

סוסו של אדם

מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "והיה כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נתן לך"

אדם שיש לו סוס,
והוא נותן לו
לאכול ולשתות.

כֹּל הָאֵשׁׁ"ל שְׁנוֹתָן לְסוּס,
הוּא לֹא מְטַעֵם
שֵׁישׁ לוֹ אֶהְבֶּה לְסוּס,

אֲלֵא הֵיּוֹת שְׁהוּא צָרִיךְ
לְעִבּוֹד עִמּוֹ.
לְכֵן כֹּל מֶה שְׁהוּא חוֹשֵׁב
לְהַנּוֹת אֶת הַסּוּס,
הוּא לֹא מְחַמֵּת אֶהְבֶּה,

אֲלֵא פְּשׁוּט שְׁהוּא רוֹצֶה
לְנַצֵּל אֶת הַסּוּס לְטוֹבָתוֹ,
וְלֹא חוֹשֵׁב כְּלוּם
לְטוֹבַת הַסּוּס.

מְנַהֵיג צֹאן

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, ומשה היה רועה, אות שע"ב

דָּרַךְ הָרוּעָה
לְנַהוֹג בְּצֹדֵק
אֶת צֹאנוֹ,

לְהַרְחִיקָם
מִן הַגָּזֵל,
לְהַנְהִיגָם
בְּמִישׁוֹר,

וּבְכֹל עֵת
הַשֶּׁבֶט בְּיָדוֹ
שָׁלֵא יָטוּ
יָמִין וּשְׂמֹאל.

סוּס וְרוֹכְבוֹ

מתוך כתבי רב"ש כרך א', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "ענין החסד", עמ' 209

לפְעָמִים יֵלֵד קָטָן
לוֹקַח חֶבֶל וְשֵׁם
עַל הַכֶּתֶף שֶׁל הַשָּׂנִי.

וְהוּא אוֹמֵר לוֹ:
"אַתָּה תִּהְיֶה סוּס
וְאֲנִי מוֹלִיךְ אֶת הַמוֹשְׁכוֹת",
שָׂאז שְׂנִיָּהֶם נִהְנִים
מִהַמְשַׁחֵק הַזֶּה.

וְאִם נֶאמַר לִילָדִים:
"אֵיךְ אַתֶּם מְשַׁחֵקִים
בְּדַבְרֵי שָׂקָר,
הֲלֹא אַתָּה לֹא עֲגִלוֹן
וְהוּא לֹא סוּס,"

בְּטַח שֶׁהֵם לֹא יְבִינוּ
מִה שְׂמֵדְבָרִים אֲלֵיהֶם.

לומד ללכת

מתוך כתבי רב"ש כרך ב', מאמר 1: "מהו השיעור של תשובה" (מאמר 1) עמוד 787

אם שרוצה ללמד את הילד,
שיוכל ללכת לבדו.
היא יושבת על הברכיים,
ונותנת לילד שיתקרב אליה.

ובזמן שהיא רואה,
שהילד כבר קרוב אצלה,
היא מתרחקת מן הילד.

וְזֶהוּ בְּכַדִּי שֶׁהֵיָלֵד יִתְרַגֵּל לְלַכֵּת לְבָד,
בְּשִׁיעוּר יוֹתֵר גָּדוֹל מִכְּפִי שֶׁהֵלֵךְ.

אוֹלָם הֵיָלֵד מִתְחִיל לְבָכוֹת.
הֵלֵא הוּא הַתְּאֵמָץ,
וְנוֹתֵן כּוֹחוֹת
בְּכַדִּי שֶׁיִּתְקַרֵּב אֶל הָאֵם,
וְהוּא בּוֹכָה,
מְדוּעַ אִמּוֹ הִתְרַחֲקָה מִמֶּנּוּ.

וְהוּא חוֹשֵׁב,
כְּאִילוֹ הָאֵם שׁוֹנֵאת אוֹתוֹ,
לִכֵּן הִיא מִתְרַחֲקֶת מִמֶּנּוּ.
וְלֹא יָכוֹל לָדוֹן אֶת אִמּוֹ לְכַף זְכוּת,
שֶׁהִתְרַחֲקוֹת שָׁלָה
הִיא לְטוֹבַת הֵיָלֵד.

מֵה שְׂאִין בֵּן
כְּשֶׁהֵיָלֵד לֹא הִתְחִיל לְלַכֵּת,
אִין הָאֵם מִתְרַחֲקֶת מִמֶּנּוּ,
אֶלֶּא הוּא רוֹאֶה,
שֶׁכֵּל הַזְּמַן שֶׁהוּא הוֹלֵךְ,
הָאֵם מְחַזֵּיקָה אוֹתוֹ בְּיָדָהּ
וּמוֹלִיכָה אֶת הֵיָלֵד.

אוטו בַּמְתָּנָה

מתוך מאמרי חברה של רב"ש, מאמר: "ענין השפעה"

אָבֵא אוֹמֵר לַיֶּלֶד שְׁלוֹ:
"אִם תִּהְיֶה יֶלֶד טוֹב,
אָנִי אֶקְנֶה לְךָ אוֹטוֹ,
מֵה שְׂיֻלְדִים קְטָנִים
מִשְׁחָקִים בָּהּ,
אוֹטוֹ שֶׁל פִּלְסְטִיק".

וְאַחַר כֵּן
אָבֵא נֹסֵעַ לְחוּץ לְאֶרֶץ,
וְחֹזֵר לְאַחַר כַּמָּה שָׁנִים.

הֵבֵן כְּבֵר נִתְבַּגֵּר,
וּבֵא לְאָבִיו, וְאוֹמֵר לוֹ:
"אָבֵא, הֲלֹא אֶתָּה,

מטרם שנסעת לחוץ לארץ,
הבטחת לי 'אוטו מוביל'
של פלסטיק".

הלך אביו
וקנה במקום זה
מכונית טובה,
שיכול לנסוע עמה
למרחקים.

ואז הבן כבר בר שכל,
והוא מבין,
שאין עכשיו הזמן מתאים
למכונה של פלסטיק,
אלא למכונה של אמת.
האם זה נקרא,
שאביו רימה אותו?
בטח שלא.
אלא הבן רואה עכשיו,
שהוא, כשהיה ילד,
לא היה יכול להבין אחרת,
אלא דווקא
בשכר של "מה בכך".

שֵׁק דִּינָרִים לְנֶעַר קָטָן

מתוך כתבי בעל הסולם, אגרת נ"ד, עמוד 755

נֶעַר קָטָן

הַנוֹתֵן שְׁתֵּי יָדָיו

בְּשֵׁק מְלֵא

דִּינָרִים,

מִפִּיזָז וּמִכְרָפָה,

וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ

מַה לַעֲשׂוֹת

בְּדִינָרִים הַלְלוּ,

כִּי אֵינוֹ יוֹדֵעַ

בְּצוֹרֵת הַזּוֹזִים,

וּבְטוֹב

מִקַּח וּמִמְכָּר.

וְנִמְצָא

מִי שְׁנוֹתֵן מִתְּנָה

שֵׁק דִּינָרִים

לְנֶעַר קָטָן,

אֵינוֹ עוֹשֶׂה לוֹ

בְּזָה טוֹבָה,

אֶלֶּא אֲדַרְבָּה

הוּא מְשׁוֹבֵב

וּמְשַׁגֵּעַ אוֹתוֹ בְּיוֹתֵר.

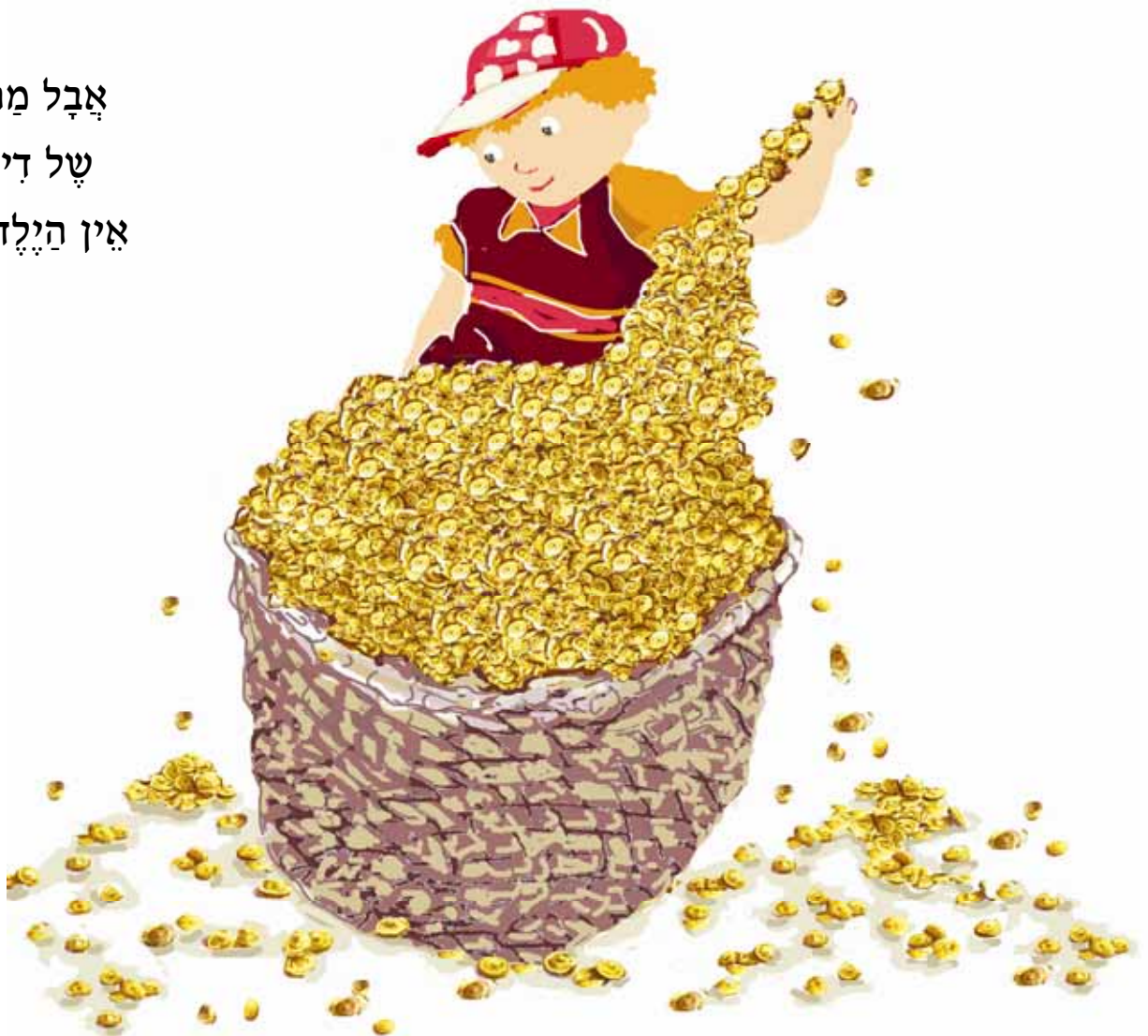
שֵׁק דִּינָרֵי זָהָב לְיֶלֶד

מתוך כתבי רב"ש כרך א', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר 9: "גדלות האדם תלויה בשיעור אמונתו בעתיד", עמוד 436

שְׁנוֹתָנִים
שֵׁק דִּינָרֵי זָהָב לְיֶלֶד,
הוּא שֵׁשׁ וְשִׁמְחָה
בְּדִינָרִים,

מְשׁוּם שֵׁשׁ לָהֶם
מְרָאָה יָפָה,
שְׁמוֹשֵׁךְ אֶת הָעֵינַיִם
לְרֵאוֹת.

אָבֵל מֵהוּ הָעֶרֶךְ
שֶׁל דִּינָרֵי זָהָב,
אֵין הֵיֶלֶד מוֹכֵשֶׁר
לְהַעְרִיךְ.

פּלפּלים חרִיפִים

ספר "שמעת", מאמר ק"ז "יגעת ולא מצאת אל תאמין"

וְזֶה כָּלֵל,
שְׂאִין הָאָדָם מְרָגִישׁ
שׁוּם חֲשִׁיבוֹת בְּאִיזָה דְבָר,
אִם לֹא הָיָה לוֹ
צוּרָךְ לְהַדְבֵּר*.

וּכְפִי עֶרְךְ הַצּוּרָךְ
וְהִיִּסוּרִים אִם אֵינֹו מְשִׁיגוֹ,
כֵּן מִמֶּשׁ בְּאוֹתוֹ הַשִּׁיעוֹר
הוּא מְרָגִישׁ טַעַם
תַּעֲנוּג וְשִׂמְחָה
בְּמִלּוֹי הַחִסְרוֹן.

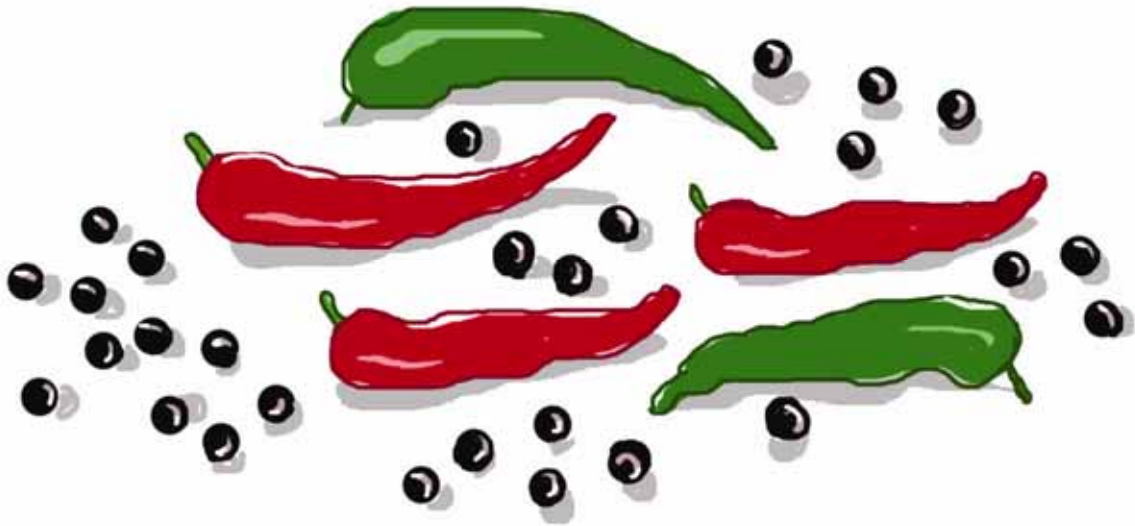
כְּדוּגְמַת לְמִי שְׁנוֹתְנִים
כֹּל מִינֵי מְשָׁקִים טוֹבִים,
וְאִם אֵינֹו צָמָא,
אֵין לוֹ שׁוּם טַעַם,
כְּנֶאֱמַר בְּכַתּוּב:
"כְּמִים קָרִים עַל נֶפֶשׁ עֵיִפָּה".

וְלָכֵן, כְּשִׂמְסֻדְרִים סְעוּדוֹת,
בְּכַדֵּי לְהַנְאוֹת וּלְשִׂמְחָה לְהַקְהֵל,

* מאחר שאינו מחשיב את חשיבות שבדבר, לכן אינו שם לב שישמור את המתנה.

אַזי המנהג

כְּמוֹ שְׂמֵכִינִים בְּשָׂר וְדָגִים
וְכֹל מִיַּי דְּבָרִים טוֹבִים,
אַזי נִזְהָרִים לְעָרוֹךְ עַל הַשׁוֹלְחָן
גַּם כֵּן דְּבָרִים חֲרִיפִים וּמְרִים.
דְּהֵינּוּ חֲרָדֵל, וּפְלֶפֶלִים חֲרִיפִים,
וְדְבָרִים חֲמוּצִים, וְדְבָרִים מְלוּחִים.

וְזֶהוּ הַכֹּל
בְּכַדֵי לְעוֹרֵר אֶת הַיְסוּרִים
שֶׁל רְעִבּוֹן.
כִּי כְּשֶׁהֵלֵב טוֹעַם
טַעַם מֵר וְחָרִיף,
אַזי נִתְעוֹרֵר רְעִבּוֹן וְחֶסְרוֹן,
שֶׁהָאָדָם זָקוּק לְמִלְאוֹת אֶת חֶסְרוֹנוֹ
עִם הַסְּעוּדָה שֶׁל דְּבָרִים טוֹבִים.

וְאֵל יַעֲלֶה עַל לְבֹו שֶׁל מִיִּשְׁהוּ לְשֵׁאוֹל:
"לָמָּה לִי אֶת הַדְּבָרִים
הַמְעוֹרְרִים יְסוּרִים שֶׁל רְעֵבוֹן,
הֲלֹא עַל בַּעַל הַבַּיִת לְהַכִּין
רַק מִלּוּי לְהַחֲסֵרוֹן, דְּהֵיִינוּ סְעוּדָה,
וְלֹא לְהַכִּין דְּבָרִים,
שְׂמֵעוֹרְרִים חֲסָרוֹן לְהַמִּלּוּי?" -

וְהַתְּשׁוּבָה מוּבִנֶת לְכָל:
מִשׁוּם שְׂאֵם בַּעַל הַבַּיִת רוֹצֵה
שְׂהַאֲנָשִׁים יֵהֲנוּ מִהַסְּעוּדָה,
אֲזִי, כְּפִי שִׁיעוֹר שִׁיְהִיָּה לָהֶם
הַחֲסָרוֹן לְהַסְּעוּדָה,
כֵּן מִמֶּשׁ בְּאוֹתוֹ שִׁיעוֹר
הֵם יֵהֲנוּ מִהַסְּעוּדָה.

נִמְצָא,
שְׂאֵם הוּא יִרְבֶּה דְּבָרִים טוֹבִים,
זֶה עוֹד לֹא יוֹעִיל
שִׁיְהֵנוּ מִהַסְּעוּדָה,
מִטַּעַם הַנִּ"ל
"כִּי אֵין מִלּוּי בְּלִי חֲסָרוֹן".

צורת המלך

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת כי תישא, מאמר: "העגל", אות פ"ט

והלגיון משך אותו
בדרך ההוא שבו השודד,

בעוד שהשודד
הלך באותו הדרך,
ראה צורת המלך
עומד לפניו,

בין שראה צורת המלך,
נזדעזע וחזר לאחור.

בדומה לשודד,
שהיה יוצא לאבד
ולהרג בני אדם.

הלגיון של המלך ראה,
ששודד ההוא
יצא בכוח חזק.

מה עשה אותו הלגיון?
שידל את המלך,
שיצא לדרך,

חוקי המלך

מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "סדר ישיבת התועדות"

א

כְּשֶׁאָדָם יִצְיִיר לְעַצְמוֹ,
אִם הַמֶּלֶךְ קוֹרָא אוֹתוֹ,
וְאוֹמֵר לוֹ, שֶׁהוּא רוֹצֶה
לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ עִמוֹ,

אֵיזוֹ שְׂמֵחָה
הֵיְתָה אֵז לְאָדָם,
וְאֵיזָה מִצַּב רוּחַ
הֵיָה לוֹ.

וּבְטַח
בְּמִצַּב הַמְרוֹמֵם בְּזֶה,
בְּוִדְאֵי לֹא הָיָה חוֹשֵׁב
עַל שׁוֹם דְּבָרִים
שֶׁל "מֵה בְּכָד".

וְרַק הָיָה קִצָּת מִתְבַּיֵּשׁ,
שְׁלֹא יוֹדֵעַ
חֻקֵי וְנִימוֹסֵי הַמֶּלֶךְ,
אֵיךְ לְהִתְנַהֵג
בְּזִמְן שֶׁהַמֶּלֶךְ מְדַבֵּר עִמוֹ.

ב

וּמֵה שֶׁהוּא כֵּן יוֹדֵעַ
לְעֲשׂוֹת עָבוֹר הַמֶּלֶךְ,
הָיָה אֶצְלוֹ,
לְהוֹן גָּדוֹל יַחֲשֵׁב.

כִּי עַל כָּל פָּנִים
הוּא יוֹדֵעַ קִצָּת חֻקִּים,
לְקַיֵּים בְּזֶה מִצְוֹת הַמֶּלֶךְ,
בְּמֵה שְׁלֵמַד בְּבֵית הַסֵּפֶר,
כְּשֶׁהָיָה קָטָן.

וּבֹדְאֵי עֲכָשִׁיו,
כְּשֶׁהוּא כָּבֵר הַתְּבַגֵּר,
וְרוֹצֵה לְשַׁמֵּשׂ אֶת הַמֶּלֶךְ,
בְּטַח שְׁחָסֵר לוֹ
יְדִיעוֹת בְּחֻקֵי הַמֶּלֶךְ.

ג

נִמְצָא,
שֶׁהַדְּאָגוֹת שְׁלוֹ הוּא בְּזָה,
שֶׁלֹא יוֹדֵעַ מִמָּה הַמֶּלֶךְ
יִהְיֶה לוֹ יוֹתֵר הַנְּאִיָּה,

הַיִּינוּ
מֵאִיזָה מַעֲשֵׂה
אוֹ כְּוֹנָה.

וְחוּץ מִזֶּה
הוּא חַי בְּעוֹלָם
שְׁכוּלוֹ טוֹב.

חפץ נעלם

מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "מהו, אין ברכה במקום ריק, בעבודה"

אדם שנאבד לו
איזה חפץ,
והוא מחפש אותו.

יש כלל:
כמה זמן הוא צריך לתת
בכדי לחפש את החפץ?

תשובה:
זה תלוי בערך החפץ.

אם החפץ שווה הרבה,
הוא נותן הרבה זמן
בכדי לחפש אותו,

ואם פחות,
הוא נותן פחות.

דָּבַר בַּעַל עֵרֶךְ

מתוך כתבי רב"ש כרך ב', מאמר: "מהו שדוקא בליל פסח, שואלים ד' קשיות", עמוד 877

יש לפעמים שנותנים לאדם
איזה דבר חשוב,
ואם היה יודע להעריך את זה,
היה יכול לקבל מדבר הזה
הנאה גדולה.

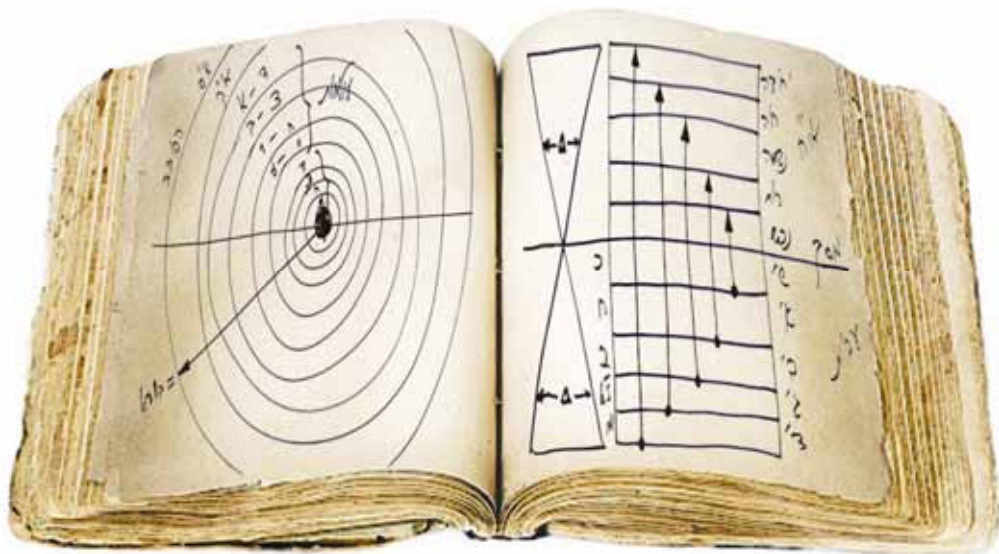
והיות שהוא לא יודע
את הערך שבדבר,
האדם אינו יכול להנות,
אלא לפי מה
שהוא מבין את חשיבותו.

למשל,
האדם קנה איזה חפץ,
איזה ספר,
שהוא לא כל כך בצורה יפה.
ואותו ספר שהוא נדפס מחדש,
עלה יותר ביוקר.

והיות שלא היה לו הרבה כסף,
לכן קנה זה הספר.
וגם המוכר לא ידע
את הערך החשיבות של הספר,
לכן מכר לו במחיר נמוך.

וְאַחֵר זְמַן,
 בָּא מִיִּשְׁהוּ לְתוֹךְ בֵּיתוֹ,
 וְרָאָה אֶת הַסֵּפֶר,
 וְאָמַר:
 "הֵיטֵב שֶׁהַסֵּפֶר הַזֶּה
 נִדְפַס לְפָנַי שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה,
 לְכֹן הַסֵּפֶר הַזֶּה שְׁווֹה הוֹן רַב,
 שְׁנַמְצָאִים רַק שְׁלוֹשָׁה סִפְרִים בְּעוֹלָם".

נִמְצָא, עֲכָשִׁיו,
 שֶׁהוּא שָׁמַע,
 שֵׁשׁ לְהַסֵּפֶר הַזֶּה עֶרֶךְ רַב,
 הוּא מִתְחִיל לְהַנּוֹת מֵהַסֵּפֶר.

מְזוּדָה שֶׁל אָדָם חָשׁוּב

מתוך מאמרי החברה של רב"ש, מאמר: "ענין השפעה"

אָדָם חָשׁוּב בָּא בְּאִירֹן
וּבְיָדוֹ מְזוּדָה קְטָנָה.
וַיֵּשׁ הַרְבֵּה אֲנָשִׁים
שֶׁמְחַכִּים לְבוֹאוֹ.

וְאָדָם הַחָשׁוּב
נוֹתֵן אֶת הַמְזוּדָה שְׁלוֹ
לְמִישָׁהוּ,
לְהַבִּיא לְהַמְכוֹנִית שְׁלוֹ,
שֶׁהוּא נוֹסֵעַ הַבֵּיתָה.

וְרוֹצֵה לְשַׁמֵּשׁ לוֹ
תְּמוּרַת זֶה
נֶגִיד 100 דוֹלָר.

בְּטַח שֶׁהוּא מְסָרֵב
לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ,
מִטַּעַם שֵׁישׁ לוֹ הַנָּאָה
מִהַשִּׁימוֹשׁ שְׁלוֹ
יוֹתֵר מִמֶּאֱה דוֹלָר,
שֶׁהוּא נוֹתֵן לוֹ.

מה שאין כן
אם הוא אדם פשוט,
אפילו בכסף
לא יהיה משרת שלו,

אלא הוא יגיד לו:
"יש כאן אנשים
שהם סבלים",
הם יביאו המזודה שלו
להמכוננית.

"ולי, אין זה לפי כבודי,
לשמש אותך.
והסבלים,
היות שזהו המקצוע שלהם,
אם תיתן להם תמורה,
בטח הם ישמחו
לשמש אותך".

אָדָם חָשׁוּב וְאָדָם פָּשׁוּט

מתוך מאמרי חברה של רב"ש, מאמר: "ענין השפעה"

כְּשֶׁאָדָם מְשִׁימ
אֶת מִי שֶׁחָשׁוּב
בְּעֵינֵי הָעוֹלָם,

אֵין הָאָדָם הַחָשׁוּב
צָרִיךְ לְתֵת לוֹ תְּמוּנָה
עֲבוּר הַשִּׁימוּשׁ שְׁלוֹ,

אֲלֹא עֶצֶם הַשִּׁימוּשׁ
לְאָדָם חָשׁוּב,
נֶחֱשֵׁב לוֹ כְּאִילוֹ
נִתֵּן לוֹ תְּמוּנָה.

שְׂאֵם יוֹדֵעַ,
שֶׁהוּא אָדָם חָשׁוּב,
כִּבְרָה נֶהְנֶה מֵהַשִּׁימוּשׁ,

וְלֹא צָרִיךְ
לְקַבֵּל עוֹד הַנְּאָה
עֲבוּר הַשִּׁימוּשׁ,

אֲלֹא
הַשִּׁימוּשׁ בְּעֶצְמוֹ
הוּא הוּא
הַנְּאָה שְׁלוֹ.

מה שאין בן
אם משמש אדם פשוט,
אז אין לו הנאה
מהשימוש,
וצריך לקבל תמורה
עבור השימוש.

זאת אומרת,
אותו השימוש שהוא עושה,
אם זה לאדם חשוב,
אז אינו צריך לתמורה.

חִשְׁבֹת הַמֶּלֶךְ

מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "בענין הוויכוח בין יעקב ללבן"

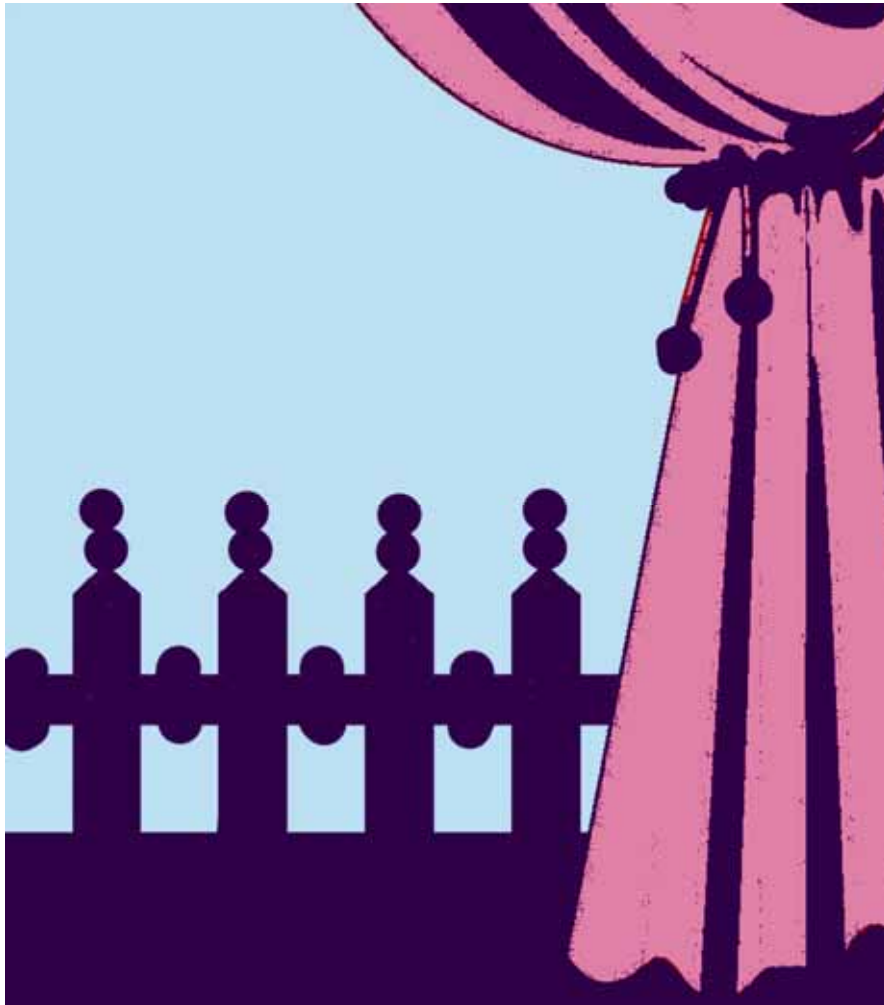
אָדָם שְׁעוֹבֵד בְּגִשְׁמִיּוֹת
בְּכַדֵי לְהַשְׁיִיג שְׂכָר גִּשְׁמִי,
אִם יֵשׁ לְאָדָם אִיזוֹ עֲצָה,
שְׂיֻכַל לְקַבֵּל שְׂכָר
וְלֹא צָרִיךְ לַעֲבֹד כֹּל כֶּךָ שְׁעוֹת,

בְּטַח שָׂאֵם יֵשׁ לוֹ
מִי שִׁיתֵן מְצִיאוֹת כַּזֹּאת,
הוּא תִיכֶף בּוֹחֵר לוֹ
אֶת הַדֶּרֶךְ הַזֶּה.

כִּי הָאָדָם
אוֹהֵב אֶת הַמְּנוּחָה,
וְהוּא מְנוּחֵר
עַל תַּעֲנוּג הַמְּנוּחָה,
בְּכַדֵי שִׂיקְבָל שְׂכָר.

אִי לְזֹאת, אִם מְצָא
מִי שִׁמְצִיא לוֹ אוֹפֵן
שְׁלֹא יִצְטָרֵךְ לְתֵת יְגִיעָה,
זֶה הוּא אֶצְלוֹ דְבַר מְאוֹשֵׁר.

מֵה שְׂאִין כֵּן
אִם הוּא עוֹבֵד מְטַעֵם

חַשִּׁיבוֹתוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ,
וְהַתְּעֲנוּג שֶׁלוֹ הוּא מִטַּעַם
שֵׁישׁ לוֹ זְכוּיָה גְדוּלָה,
בְּזָה שֶׁהוּא מְשַׁמֵּשׂ אֶת הַמֶּלֶךְ,

לֹא שֵׁיךְ לוֹמֵר אֲזוֹ,
שֵׁישׁ מְצִיאוֹת,
שֶׁלֹא יַעֲבֹד וַיְהִיָּה לוֹ שָׂכָר,
כִּי הַשָּׂכָר שֶׁלוֹ
הוּא עֲבוֹדַת הַמֶּלֶךְ.

סְעוּדַת רְעֵי בֶן מֶלֶךְ

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת אמור, מאמר: "מקראי קודש", אות ק"א

מֶלֶךְ, שְׁהִיָּה לוֹ בֶן יַחֲדָד
אֶהְבֵּת נַפְשׁוֹ,
נָתַן לוֹ רֵעַ שִׁישְׁמוֹר אוֹתוֹ
וַיִּתְחַבֵּר עִימוֹ.

אָמַר הַמֶּלֶךְ:
"נֶאֱמָה הוּא לְהַזְמִין
הַרְיָעִים שֶׁל בְּנֵי,
וְלִהְרֹאוֹת כְּבוֹד
וְאֶהְבֶּה שְׁלִי לָהֶם."

הַזְמִין אֱלוֹ הַרְיָעִים.
אָבֵל הַבֵּן,
אֵין רָאוּי לְהַזְמִין אוֹתוֹ,
אֶלֶּא שׁוֹנְכָנֶס לְאֹכּוֹל וְלִשְׁתּוֹת
בְּבֵית אָבִיו
בְּשַׁעַה שְׁרוּצָה.

מֶלֶךְ וּבַעַל בֵּית מֶלֶךְ

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ווארא, מאמר: "וארא - באל שדי ושמי הויה לא נודעתי להם", אות י"ב

בְּדוֹמָה לְאָדָם
שֶׁנֶּפֶל לוֹ מְרִיבָה עִם אִשְׁתּוֹ,
שֶׁהֵיטָה בֵּית מֶלֶךְ,
וְאָמַר לָהּ דְּבָרִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים,
הַתְּחִילָה הִיא לְהִתְרַעֵם.

כִּיּוֹן שֶׁהִתְחִילָה לֹאמֵר דְּבַר,
הָיָה שֵׁם הַמֶּלֶךְ,
לְקַח לוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת הַדְּבַר,
וְהִיא שֶׁתְּקַה וּפְסָקָה מִלְדַּבֵּר.

אָמַר לוֹ הַמֶּלֶךְ לְבַעֲלָה:
"וְכִי לֹא יָדַעְתָּ שְׂאֲנִי מֶלֶךְ,
וּלְפָנַי דִּיבַרְתָּ דְּבָרִים אֵלַי."

בַּעֲלָהּ שֶׁל בֵּית מֶלֶךְ

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וארא, מאמר: "וארא - באל שדי ושמי הויה לא נודעתי להם", אות ל"ג

א

בְּדוֹמָה לְמֶלֶךְ
שְׁהִיָּה לוֹ בֵּית בְּלִתֵי נְשׂוּאָה,
וְהִיָּה לוֹ אוֹהֵב.

כְּשֶׁרָצָה הַמֶּלֶךְ
לְדַבֵּר עִם הָאוֹהֵב,
שָׁלַח אֶת בֵּיתוֹ לְדַבֵּר עִימוֹ,
וְהִיָּה הַמֶּלֶךְ מְדַבֵּר עִימוֹ
עַל יְדֵי בֵּיתוֹ.

ב

הִגִּיעַ זְמַנָּה שֶׁל בֵּיתוֹ לְהִינָשֵׂא.
בְּאוֹתוֹ יוֹם שְׁנִישְׂאָה,
אָמַר הַמֶּלֶךְ:
"קִירְאוּ לָהּ מִטְרוֹנֵי תֵּא יְקָרָה".

וְאָמַר לָהּ:
"עַד עַתָּה דִּבַּרְתִּי עַל יָדְךָ
לְמִי שֶׁדִּבַּרְתִּי,
מִכָּאֵן וְלֹהֲלֹאָה אֲנִי אוֹמֵר לְבַעֲלֶךָ,
וְהוּא יֹאמֵר לְמִי שֶׁצָּרִיךְ".

ג

לְיָמִים אָמַר לָהּ בַּעֲלָהּ,
דְּבָרֵי רִיב לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ,
עַד שֶׁהִיא הִתְחִילָה לְדַבֵּר,
לְקַח לּוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת הַדָּבָר.

אָמַר לוֹ:

”וְכִי אֵינִי הַמֶּלֶךְ,
אֲשֶׁר עַד יוֹם הַזֶּה
לֹא דִיבַר אִישׁ עִימִי
אֶלָּא עַל יְדֵי בְּתִי,

וְאֲנִי נִתַּתִּי לָךְ אֶת בְּתִי,
וְדַבַּרְתִּי עִימָךְ בְּגִלּוּי,
מֵה שְׁלֹא עָשִׂיתִי לְאָדָם אַחֵר.

כְּשֶׁהֵייתָה בְּבֵיתִי וְלֹא נִישְׂאָה,
וְלֹא דִיבַרוּ עִימִי פְּנִים בְּפְנִים,
כְּמוֹ שֶׁעָשִׂיתִי לָךְ.
וְאַתָּה בְּהִתְחַלֵּת דִּיבוּרְךָ,
אָמַרְתְּ לְבְּתִי בְּפְנֵי דְבָרִים כְּאֵלוֹ?!”

בְּרִית מֶלֶךְ

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "שלושה הם הדוחים את השכינה", אות כ"ח

מִי שְׁמֵשֶׁקֶר
בְּבְרִית הַקְּדוֹשׁ
הַחֲתוּם בְּבִשְׂרוֹ
שֶׁל אָדָם,
הוּא כְּאִילוֹ מְשַׁקֵּר
בִּשְׁם הַקְּדוֹשׁ,

כִּי מִי שְׁמֵשֶׁקֶר
בְּחֻתָּם הַמֶּלֶךְ,
בְּבְרִית הַקְּדוֹשׁ,
מְשַׁקֵּר בַּמֶּלֶךְ עֲצָמוֹ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן:

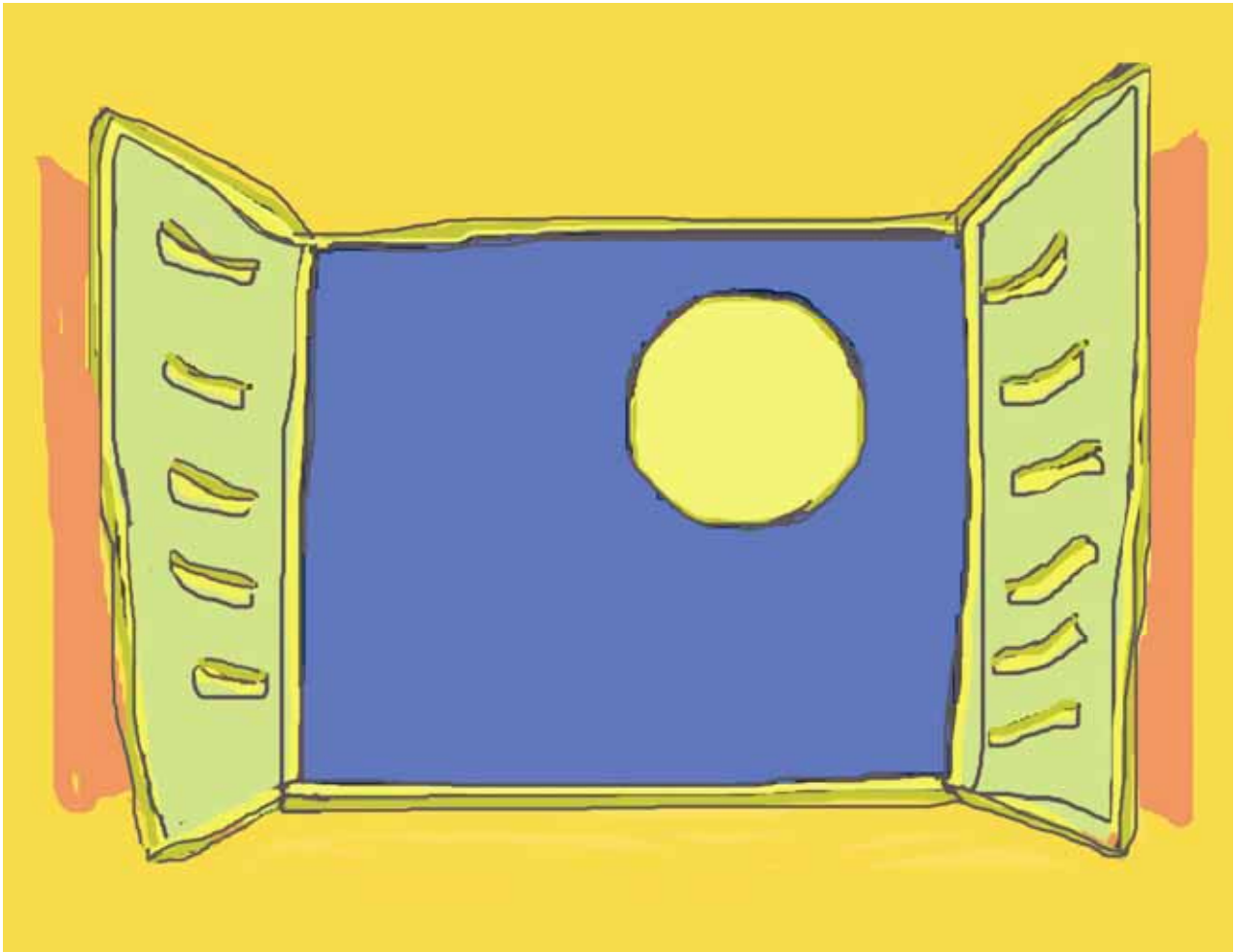
מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת אחרי מות, מאמר: "כל הנחלים הולכים אל הים", אות ל'

"תִּמְהַ אָנִי
עַל בְּנֵי הָעוֹלָם,
שְׂאִין לָהֶם
עֵינַיִם לְרֵאוֹת,
וְלֵב לְהִשְׁגִּיחַ,

וְאֵינָם יוֹדְעִים,
וְאֵינָם שְׂמִים לְבָם
לְהִסְתַּכֵּל
בְּרִצּוֹן אֲדוֹנָם,

אֵיךְ הֵם יִשְׁנִים,
וְאֵינָם קָמִים מִשְׁנָתָם,
בְּטָרֶם שִׁבּוֹא
אוֹתוֹ הַיּוֹם,

שְׁחוּשָׁךְ וְאַפְלָה
יִכְסּוּ עֲלֵיהֶם,
וּבְעַל הַפִּיקְדוֹן יִתְבַּע
חֲשָׁבוֹן מֵהֶם."

אֵין אור

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת תצווה, מאמר: "ובמדבר אשר ראית", אות פ"ו

אֵין אור

אֵלא

אותו הַיּוֹצֵא

מתוך החוֹשֵׁךְ.

אור וחושך

מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "ויהי ערב ויהי בוקר"

אֵי אֶפְשָׁר
שִׁיֶּאֱרַע פֶּעַם
שִׁיְהִיָּה אֹר
בְּלִי הַקֶּדֶם
חֹשֶׁךְ הַלַּיְלָה,

וְכֵן לֹא יֶאֱרַע
חֹשֶׁךְ הַלַּיְלָה,
שֶׁלֹּא יָבִיא אַחֲרָיו
אֹר הַיּוֹם,

כִּי לֹא יִתְפַּרְדּוּ
זֶה מִזֶּה
לְעוֹלָם.

יום אחד

מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "ויהי ערב ויהי בוקר"

הַיּוֹם מִתְחִיל
מִשְׁהֵתְחִיל לְהִיֹּת
חֹשֶׁךְ,

אֲזַ כְּבָר מִתְחִיל
סֵדֶר הַוּלְדָת
יּוֹם אֶחָד.

אור מתוך חושך

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת אשה כי תזריע, מאמר: "שיש יתרון לחכמה על הסיכלות", אות ק"ה

כִּי־תֵרוֹן הָאֹר מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁךְ.
כִּי תוֹעֵלֶת הָאֹר אֵינָה בָּאָה
אֶלָּא מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁךְ.

תִּיקוֹן הַלְבָּן הוּא שְׁחֹר.
כִּי לֹלֵא הַשְּׁחֹר
לֹא הִיָּה מוֹשֵׁג הַלְבָּן.
וּמִשׁוּם שֵׁישׁ שְׁחֹר,
מִתְעַלָּה הַלְבָּן וּמִתְכַבֵּד.

מִשָּׁל לְמִתּוֹק וּמֵר,
שְׂאִין אִישׁ יוֹדֵעַ טַעַם מִתִּיקוֹת,
מִטָּרֵם שְׁטוּעֵם טַעַם מֵר.
מִי עוֹשֶׂה לָזֶה
שִׁיְהִיָּה טַעַמוֹ מִתּוֹק,
הוּי אֹמֵר זֶה הֵמֵר.

כִּי הַדְּבָרִים
שֵׁישׁ בִּינִיָּהֶם יַחַס הַפִּיכּוֹת,
הָרִי הָאֶחָד מִגְּלָה אֶת הַחֲבֵרוֹ.
שָׁכַן בְּלִבָּן וְשְׁחֹר,
וּבְאֹר וְחֹשֶׁךְ,
וּבְחֹלָה וּבְרִיא.

כּי אִם לֹא הָיָה חוֹלָה בְּעוֹלָם,
לֹא הָיָה שׁוֹם מוֹשֵׁג לְשֵׁם "בְּרִיא".

כְּחוּם הַיּוֹם

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וירא, מאמר: "וירא אליו ה'", אות י"ב

בְּשַׁעַה שְׁנִתְקַרְבָּה

מְדַרְגָּה לְמְדַרְגָּה*

בְּתִשׁוּקָה,

נֹאמַר עֲלֵיהֶם:

"כְּחוּם הַיּוֹם".

* מזעיר אנפין לנוקבא

אור שמש

מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "ענין ענף ושורש"

כְּשֶׁהַשֶּׁמֶשׁ זֹרַחַת,
אֵין הָאָדָם צָרִיךְ
לַעֲשׂוֹת שׁוּם תִּיקוּן,
שִׂאִיר הַשֶּׁמֶשׁ.

רַק הָאָדָם צָרִיךְ לְהִזְהַר,
שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה הַפְּרָעוֹת,
שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ לֹא תֹכֵל
לְבוֹא בְּמָקוֹם שֶׁהוּא צָרִיךְ
שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ תְּבוֹא.

כְּדוֹגְמָא,
שֶׁלֹּא יִכְנֹס לְבֵית
שָׂאִין בּוֹ חֲלוֹנוֹת,
שֶׁזֶה הַמְּפָרִיעַ
שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ יֵאִיר.

מֵה שָׂאִין כֵּן בְּלִילָה,
שֶׁהוּא הַזְּמַן,
שֶׁהוּא חוֹשֵׁךְ בְּבֵית,

אֲזַעַל יְדֵי תִיקוּנִים,
הֵינּוּ, שֶׁמְכַנְיָסִים שָׁם

מְנוֹרָה אוֹ נֵר,
אֵז הוּא מְאִיר.

וּבְלֵי תִיקוּנִים,
אֶפִּילוֹ שֶׁהוּא לֹא עוֹשֶׂה
שׁוֹם הַפְּרָעוֹת,
וּמִכֹּל מְקוֹם בְּלֵי יְגִיעָה,
שֶׁזֶה נִקְרָא "תִּיקוּנִים",
לֹא יֵאִיר לוֹ שׁוֹם דְּבָר.

אֵלֶּא עַל הַכֹּל,
שֶׁהוּא מְסַתֵּפֵל,
הוּא כְּמוֹ מִי שֶׁמְסַתֵּפֵל
דֶּרֶךְ מְשַׁקְפִּים שְׁחוּרוֹת,
הַכֹּל חוֹשֵׁךְ אֶצְלוֹ.

עֲשִׂיָּת

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וארא, מאמר: "צבעים שנראים וצבעים שאינם נראים"

כְּמוֹ הָעֲשִׂיָּת,
שֶׁהוּא לוח מִתְּכַת
הַמְּבֻרְקָה,
שְׁעוֹמֶדֶת כְּנֶגֶד הַשֶּׁמֶשׁ,
וְהַשֶּׁמֶשׁ נִרְאֶה בָּהּ.

כֵּן נִרְאִים בַּמַּלְכוּת
ג' אורות דְּזַעִיר אֲנֶפִין,
הַנִּקְרָא "שֶׁמֶשׁ".

וּמִבְּחִינָה זוֹ
נִקְרָאת הַמַּלְכוּת
"עֲשִׂיָּת",
הַמְּקַבֵּלֶת מִשֶּׁמֶשׁ
וְהַשֶּׁמֶשׁ נִרְאֶה בָּהּ.

לְכַלּוֹךְ בְּבֵית

מתוך כתבי רב"ש כרך א', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר 21: "ענין למעלה מהדעת", עמוד 284

בַּחוּשׁ,
לֹא רוֹאִים
שׁוֹם לְכַלּוֹךְ
בְּבֵית.

אֶלֶּא בְּזַמַּן
שְׂמִדְלִיקִים שָׁם
מְנוֹרָה,

אֶז
יְכוּלִים לְרֹאוֹת
שֵׁשׁ שָׁם
לְכַלּוֹךְ.

כחותם על לבך *

מתוך ספר "תלמוד עשר הספירות" חלק ד', פרק ב', אות ב' אור פנימי, סעיף: "אור המסתלק מניח רשימה במקומו"

הְרַשִּׁימָה דוֹמָה לְחוֹתָם,
כִּי כְמוֹ הַחוֹתָם,
אַחַר שְׁמִסְתַּלֵּק מִמָּקוֹם
שֶׁהָיָה דְבוּק בּוֹ פְּעַם,
נִמְצָא מְנִיחַ שָׁמָּה כָּל צוּרְתּוֹ
אִף מְשֵׁהוּ לֹא יִחְסֹר,

כֵּן דֶּרֶךְ הָאוֹר הָעֲלִיּוֹן,
אִם נִתְפַּשֵּׁט לְאִיזָה מְקוֹם,
אִף עַל פִּי שְׁחִזֵּר וְנִסְתַּלֵּק מִשָּׁם,
הוּא מְנִיחַ שָׁמָּה כָּל צוּרְתּוֹ
אִף רוֹשֵׁם קֶטָן לֹא יִחְסֹר,

וְסוּפוֹ
לְחִזּוֹר וּלְהַגְלוֹת
בְּכָל אוֹתוֹ הַשִּׁיעוֹר
כְּבָרְאִשׁוֹנָה.

*... עוד יש בחינה אחרת גדולה ורב התועלת, והוא, כי לעולם אף על פי שמסתלקים, אינם מסתלקים לגמרי בכל בחינותיהם עצמם ועולים, אמנם מניחים מכחם ומבחינת עצמם קצת הארה למטה, במקום אשר עמדו שם בראשונה. וזו ההארה אינה נעקרת משם לעולם ועד, אף גם בעת עלייתם למעלה. והארה הזאת נקרא רשימו, בסוד, שימני כחותם על לבך... (מתוך ספר "תלמוד עשר הספירות" חלק ד', פרק ב', דברי האר"י אות ב')

פְּרָטִי פְּרָטִים

מתוך כתבי רב"ט, מאמרי "דרגות הסולם", מאמר: "השגה כללית ופרטית"

וְהִיֹּת שְׁעִיקָר גְּדֻלוֹת הָאָדָם
תְּלוּי בְּהַשְׁגוֹתָיו,

וְלֹא הוֹשֵׁג לְאָדָם רַק בְּזִמְנָה
אִם הוּא נוֹתֵן הַהֵלֵל וְהַהוֹדָאָה
לְפִי עֶרֶךְ הַהַשְׁגָּה שֶׁנִּתְּנוּ לוֹ,

לְכֵן הוּא צָרִיךְ לְהִשְׁתַּדֵּל בְּכָל פְּעַם
לְהִיכַנֵּס לְתוֹךְ הַפְּרָטִים,
בְּכַדֵּי שְׂיוֹכַל לְהַתְּפַעֵל מִהַפְּרָטִים.

וְיִהְיֶה לוֹ הִיכּוֹלֵת
לְתֵת הַשְּׂבַח וְהַהוֹדָאָה הָרְאוּיָה,
וְאִז הוּא יַעֲלֶה מֵעֵלָה מֵעֵלָה.

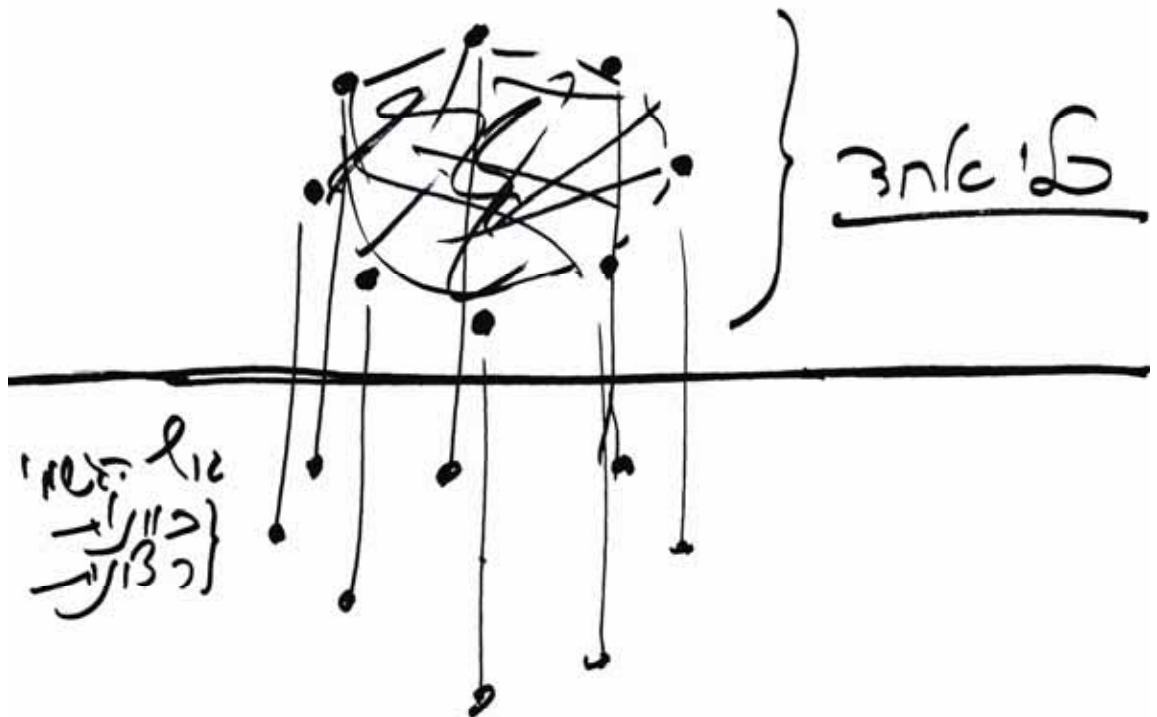
מַעֲשֵׂה וְדִבּוּר

מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר 29: "קרוב ה' לכל קוראיו"

כֹּל מִי שְׂרוּצָה
לְעוֹרֵר דְּבָרִים שְׁלִמְעָה,
בְּמַעֲשֵׂה אוֹ בְּדִבּוּר,

אִם מַעֲשֵׂה אוֹ דִבּוּר
לֹא כָּרְאוּי,
אֵינוֹ מִתְעוֹרֵר.

וּמוֹעֲטִים הַיּוֹדְעִים לְעוֹרֵר.

שרטוט מתוך שיעור הקבלה היומי (10.6.2010) על מאמרי רב"ש

חוט של חסד

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ויקרא, מאמר: "איילת השחר", אות שע"ב

בִּסְפָר כְּתוּבִים
כֹּל אֱלוֹ בְּנֵי הַיְכָלוֹ,
הַקָּמִים בַּלַּיְלָה,
וְחוּט שֶׁל חֶסֶד
נִמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם בַּיּוֹם,

שְׂמֵחוּט שֶׁל חֶסֶד הֵהוּא
מִתְעַטֵּר הָאָדָם
בְּעֶטְרָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ*,
וּמִתִּירָאִים מִמֶּנּוּ
עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים,

הוּא נִכְנָס בְּכֹל שְׁעָרֵי הַמֶּלֶךְ,
וְאֵין מִי שְׂיִמְחָה בְּיָדוֹ.
וְאֶפִּילוֹ בְּזִמְן שֶׁבַעֲלֵי הַדִּין
עוֹמְדִים לְדוֹן הָעוֹלָם,
אֵינָם דָּנִים עָלָיו דִּין,

מִשׁוּם שֶׁהוּא נִרְשָׁם
בְּרִשְׁמֵת הַמֶּלֶךְ,
שְׁנוּדַע שֶׁהוּא מֵהֵיכַל הַמֶּלֶךְ,
וּמִשׁוּם זֶה
אֵינָם דָּנִים עָלָיו דִּין.

* שהוא ג"ר

אוהב המלך

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת קורח, מאמר: "קח את המחנה", אות כ"א

בְּשָׁעָה שְׁבַעֲלֵי הַדִּין
עוֹמְדִים עַל הָעוֹלָם,
וְהַכֶּסֶס תּוֹלָה,

אִם נִמְצָא בְּדוֹר
צַדִּיק הַמְצוּיָן לְמַעַלָּה,
הַקַּב"ה מְבִיט עָלָיו,
וְהַכֶּסֶס נִשְׁקָט.

בְּדוֹמָה לְמֶלֶךְ
שֶׁכֶּסֶס עַל עֲבָדָיו,
וְהָיָה תוֹבֵעַ עַל הַשׁוֹטֵר
לְעֲשׂוֹת דִּין.

בְּתוֹךְ כֶּךָ
בָּא אוֹהֵבוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ,
וְקָם לְפָנָיו.
כִּינוֹן שְׂרָאָהוּ הַמֶּלֶךְ
הָאִירוֹ פָּנָיו.

הַתְּחִיל אוֹהֵב הֵהוּא
שֶׁל הַמֶּלֶךְ

לְדַבֵּר עִימוֹ,
וְהַמֶּלֶךְ שָׂמַח.

אַחַר כֶּךָ כְּשֶׁבָא הַשׁוֹטֵר,
רוֹאֶה פָּנָיו שֶׁל הַמֶּלֶךְ
שְׂמֵחִים,
מִסְתַּלֵּק וְהוֹלֵךְ לוֹ,
וְאִינוֹ עוֹשֶׂה דִין.

וְאִזּוֹ אוֹתוֹ הָאוֹהֵב
מִבְּקֵשׁ אֶת הַמֶּלֶךְ
עַל עֲבָדָיו.
וְהַמֶּלֶךְ מְכַפֵּר לָהֶם.

בְּקֶשֶׁה אֲמִיתִית

מתוך כתבי רב"ש כרך א', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "מהו תורה ומלאכה בדרך ה'", עמוד 627

אם רוֹצִים לְתַת מְשֵׁהוּ לְאָדָם,
וְהַנּוֹתֵן מִפֶּחַד,
שְׂאֵם יִתֵּן לוֹ, תִּיכֹף עַל הַמְּקוֹם,
בְּזִמְן שֶׁהַמְּקַבֵּל מִבְּקֵשׁ מִמֶּנּוּ,

אִז הַמְּקַבֵּל לֹא יֵדַע לְהַעֲרִיךְ
אֶת הַנְּתִינָה,
וְהוּא בְּטַח יֵאָבֵד זֶה,
אוּ שְׂיֵהֶיָה אֲנָשִׁים
שִׁיקְחוּ מִמֶּנּוּ אֶת הַדָּבָר.

וְהַיּוֹת שֶׁהַנּוֹתֵן יוֹדַע
אֶת הַחֲשִׁיבוֹת שֶׁבְּהַדָּבָר,
לְכֵן הוּא לֹא רוֹצֵה שֶׁהַמְּקַבֵּל
יְקַלְקַל אוֹתָהּ.
וְלְכֵן הוּא לֹא נוֹתֵן לוֹ אֶת דָּבָר,
מֵה שֶׁהוּא מִבְּקֵשׁ מִמֶּנּוּ,
תִּיכֹף עַל הַמְּקוֹם.

אֲלֵא הוּא רוֹצֵה שֶׁהַמְּקַבֵּל
יְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ הַרְבֵּה פְּעָמִים.
כְּלוּמַר, שְׁעַל יְדֵי הַבִּיקוּשׁ
מִתְרַקַּם אֲצֵל הַמְּקַבֵּל צוּרֵךְ לְהַדָּבָר.
אַחֲרַת הוּא מוֹכֵרָח לְהַפְסִיק מִלְּבַקֵּשׁ.

ובְזִמָּן שֶׁהוּא לֹא זֶז מִמְּנוּ מִלְבָּקֵשׁ,
זֶה אֵי אֶפְשֶׁר לְהִיּוֹת,
רַק בְּאוֹפֶן, שֶׁבְּכָל פֶּעַם וּפֶעַם
הוּא מוֹכֵרֵחַ לְהִבִּין אֶת הַנְּחִיצוֹת שֶׁבְּדָבָר.

זאת אומרת,
אם הוא רוצה לְבַקֵּשׁ מִמְּנוּ עוֹד הַפֶּעַם,
שֶׁהַנּוֹתֵן יִתֵּן לוֹ,
מוֹכֵרֵחַ הָאָדָם לְתֵת מִחֲשָׁבָה,
אם בְּאִמַּת חֶסֶר לוֹ אֶת הַדָּבָר.
שֶׁרַק אִזּוֹ יֵשׁ לוֹ כּוֹחַ לְבַקֵּשׁ עוֹד הַפֶּעַם,

לְאַחַר שֶׁכָּבַר בִּיקָשׁ
וְלֹא קִבֵּל מַעֲנָה עַל שְׂאֵלָתוֹ.

וְזֶהוּ מִטַּעַם,
שְׂאֵין אָדָם יְכוּל לְבַקֵּשׁ בְּקִשׁוֹת
מִמִּי שְׂאִינוֹ מִתְעַנֵּיין בְּבִקְשׁוֹתָיו.

אוֹלָם הֵיזֵת שֶׁהַדָּבָר
שֶׁהוּא מְבַקֵּשׁ,
הוּא דָּבָר נְחוּץ, שֶׁזֶהוּ עֲנִין,
שְׁכָל הַחַיִּים תְּלוּי בְּזֶה,
לְכֵן הִנְחִיצוֹת שֶׁבַדְּבָר
אִינוֹ נוֹתֵנֶת לוֹ מְנוּחָה.

וְהוּא הוֹלֵךְ אַפִּילוֹ לְמַעֲלָה מִהַדְּעָת,
לְבַקֵּשׁ כָּל פַּעַם, עוֹד הַפַּעַם.
הֵיזֵת שְׂאִין לוֹ לְאֵן לְלַכֵּת.
כִּי בְּלִי דָּבָר זֶה, שֶׁהוּא מִבֵּין
שֶׁזֶהוּ הַחַיִּים שְׁלוֹ,
הוּא אוֹמֵר, שְׁכָל הַחַיִּים
הוּא בְּשִׁבִילוֹ דָּבָר מִיּוֹתֵר,
הֵיזֵת שֶׁהוּא בָּא לְיַדִּי הַרְגָּשָׁה,
שֶׁבְּשִׁבִיל שְׂאֵר דְּבָרִים
אֵין כְּדַאי לְחִיוֹת.

מרים משקולות

מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "מהו, שהצדיק סובל רעות"

אדם שרוצה להשתלם
בהרמת משקולות,
כל יום נותנים לו
להרים משקל יותר כבד.

כן נוהג בעבודה,
שנותנים כל יום להרים
חלק רע יותר גדול,

וזה גורם, שהאדם רואה,
כאילו הוא לא
מתקדם בעבודה,
אלא הוא הולך אחורה.

לְלִמּוּד מִקְצוּעַ

מתוך כתבי רב"ש כרך ב', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "מהו שהיצר הרע עולה ומשטין, בעבודה" עמוד 899

דְּרֹךְ הָעוֹלָם,
שְׂאֵדָם הַלּוֹמֵד אֵיזָה מִקְצוּעַ,
כֹּל יוֹם הוּא מִתְקַדֵּם קֶצֶת,
אֶחָד יוֹתֵר וְאֶחָד פְּחוֹת.

וְכֹל אֱלוֹ
שְׂעוֹזְבִים אֶת הַמִּקְצוּעַ,
אֵין הֵם רוֹאִים
שְׂאֵין הֵם מִתְקַדְּמִים,
לְכֵן הֵם עוֹזְבִים אֶת הַמִּקְצוּעַ,

אֵלֹא שֶׁהֵם
מִתְקַדְּמִים לְאֵט לְאֵט,
שֶׁהֵם רוֹאִים,
שְׁלֹכֵל הַפְּחוֹת צְרִיכִים
לְלִמּוּד אֶת הַמִּקְצוּעַ הַזֶּה
הַרְבֵּה שָׁנִים,

הֵיּוֹת שֶׁהֵם מִתְקַדְּמִים
לְאֵט לְאֵט,
לְכֵן הֵם עוֹזְבִים
אֶת הַמִּקְצוּעַ.

מְדַרְגֵת אַחוֹת

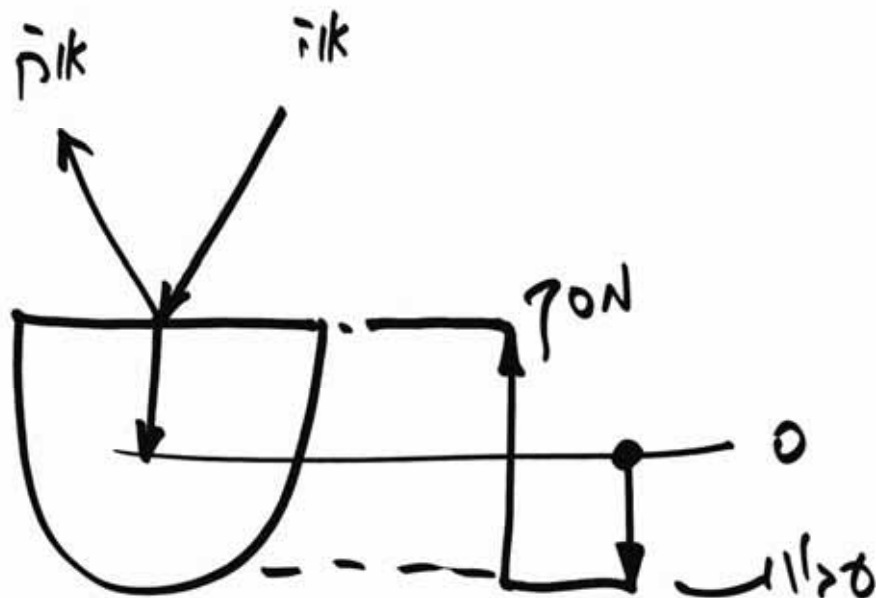
מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת וירא, מאמר: "ויאמר, אחותי היא", אות שנ"ז

אָדָם הַרוֹצֶה לְרַדֵּת
לְתוֹךְ בּוֹר עֲמוֹק,
וְהוּא מְתַיֵירָא שְׁלֵא יוּכַל
לְחַזֹּר וּלְעֵלוֹת מִתּוֹךְ הַבוֹר.

מה עֲשֶׂה?

קָשֶׁר חֶבֶל אֶחָד
לְמַעַל מִן הַבוֹר,
אָמַר:

"מֵאַחַר שֶׁקִּשְׁרֵתִי קֶשֶׁר הַזֶּה
אֶכְנִס שָׁמָּה מִכָּאן וְלֹהֵלָאָה."

שרטוט מתוך שיעור הקבלה היומי (26.5.08) על מאמרי "שמעתי"

סיבה ומסובב

מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "אלה תולדות נח"

דרך העולם הוא,
כשהאדם עושה איזה מעשה,
הוא בטוח שמהמעשה הזה
יוולד איזה דבר.

למשל שהאדם הולך
לעבוד באיזה בית חרושת,
אז הוא רוצה,
שעל ידי המעשים שלו,
תיוולד לו משכורת,
שיוכל לפרנס את עצמו מזה.

נמצא,
ש"האב" * הוא היגיעה,
והתולדה הוא הפרנסה.

או כשאדם לומד איזו חכמה,
הוא רוצה להשיג על ידי זה
תואר חכם, וכדומה,
כי כל מה שהאדם עושה,
הוא רק לראות תולדות
מהמעשים שלו.

* "אב" ו"בן", "אבות" ו"תולדות", הוא ענין סיבה ומסובב. (מתוך כתבי רב"ש, מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "אלה תולדות נח")

כְּתָמִים עַל הַמַּעִיל

מתוך כתבי רב"ש כרך ב', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר 18: "מהו, שהברכה אינה שורה בדבר שנמנה, בעבודה", עמוד 859

אִישׁ אֶחָד

נָתַן לְהוֹצִיא אֶת הַכְּתָמִים
שִׁישְׁנוּ עַל הַמַּעִיל שְׁלוֹ.

וְאוֹמֵר לְבַעַל הַמַּכְבָּסָה:

”אֲנִי סוֹפֵר לְךָ

אֶת הַמִּנְיָן שֶׁל הַתִּיקוּנִים,

מֵה שְׂאֵתָה צָרִיךְ לְתַקֵּן,

בְּכַדִּי שְׂאֵנִי אֲדַע

כַּמָּה לְשֵׁלֶם לְךָ.”

וְהוּא מְבַקֵּשׁ

מִבַּעַל הַמַּכְבָּסָה,

שִׁיתַקֵּן

וְלְהוֹצִיא אֶת הַכְּתָמִים.

כַּמָּה חֲסָרוֹנוֹת שִׁישׁ לוֹ

בְּמַעִיל שְׁלוֹ,

אֶלֶּא

מֵה הוּא סוֹפֵר?

כַּמָּה תִּיקוּנִים

הוּא צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת.

וְאֵז לֹא שִׁיךְ לוֹמֵר,

שֶׁהָאָדָם יְבוֹא לִידֵי יְאוֹשׁ,

בְּזִמְנֵן שֶׁהוּא רוֹאֶה

שִׁישׁ לוֹ הַרְבֵּה כְּתָמִים,

הֵיִוֹת שֶׁהוּא

לֹא סוֹפֵר אֶת הַכְּתָמִים,

בְּכַדִּי שִׁירָאָה

מְקוֹם עֲבוּדָה

מתוך כתבי רב"ש כרך א', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר 33: "מהו ההבדל בעבודת ה' בין כללי לפרטי", עמ' 763

בְּגִשְׁמִיּוֹת רוֹאִים לְפַעְמִים
אָדָם, שֶׁבָּנוּ עוֹבֵד וּמְקַבֵּל מִשְׁכוּרָת
שְׂאִינָה מִסְפִּיקָה לוֹ לְפָרְנֶסוֹ,
הַגַּם בְּזָמַן שֶׁנִּכְנָס לְעִבּוּד,
עַדִּיין הִיָּה רְוֹק,
הִיָּה אַז מִשְׁכוּרָת טוֹבָה.

מָה שְׂאִין כֵּן עֲכָשִׁיו,
אֵין הוּא יְכוּל לְפָרְנֶס עֲצָמוֹ
בְּמִשְׁכוּרָת זוֹ.

וְהָאֵב מְדַבֵּר לְבָנוּ:
"הִיּוֹת שְׂאֵתָה רוֹאָה,
שֶׁהֵבַעַל בֵּית אֵינוֹ מוֹסִיף לְךָ,
לְכֵן לֵךְ וְחַפֵּשׂ לְךָ מְקוֹם עֲבוּדָה
שְׁנוֹתָנִים יוֹתֵר מִשְׁכוּרָת".

וְהֵבֵן מְשִׁיב לוֹ:
"כָּאֵן אָנִי כְּבָר רְגִיל
עִם בַּעַל הַבַּיִת וְעִם הַפּוֹעֲלִים,
לְכֵן אֵינְנִי יְכוּל לְעִזּוֹב
אֶת הַמְּקוֹם הַזֶּה".

מה עשה האב?
הלך לבעל הבית,
וסיפר לו את המצב
של בנו.

אמר לו הבעל הבית:
"אני לא יכול לתת לו יותר,
אבל אני שולח אותו למקום,
שכן יתנו לו יותר".

אז האב ביקש ממנו:
"תגיד לבני, שאין לך עבודה בשבילו,
אז הוא ילך למקום אחר.
היות שאני דיברתי עמו כמה פעמים,
שיעזוב את מקום עבודה,
שלא משלמים משכורת טובה,
וילך למקום שכן משלמים
משכורת יותר גבוהה,

ואני אומר לך האמת,
שהוא אמר לי,
שהוא אוהב אותך
ואת הפועלים שלך,
לכן הוא לא רוצה
לעזוב את המקום הזה.

לִכְּנֹן אִם אַתָּה תִּפְטֹר אוֹתוֹ,
לֹא תִהְיֶה לוֹ בְּרִירָה,
אֲזִי הוּא יִהְיֶה נֶאֱלָץ
לְלַכֵּת לְמָקוֹם אַחֵר.

אָבֵל אֲנִי מִבְקֵשׁ מִמֶּךָ טוֹבָה,
שְׂאֵל תִּגִּיד לוֹ,
שְׂאֲנִי הִיִּיתִי אֶצְלֶךָ, וּבִקְשִׁיתִי מִמֶּךָ,
שְׂאֵתָה לֹא תִיתֵן לוֹ לְעֵבוֹד אֶצְלֶךָ.
אֶחָרֶת מָה הוּא יִגִּיד,
אֵיךְ אֲבֵא יֵשׁ לוֹ
לֵב אֶכְזָרִי עַל בְּנוֹ.

זֹאת אוֹמְרֶת,
שְׂאִין הוּא יְכוֹל לְהִבִּין,
בְּזֶה שְׂאֲנִי מִשְׁתַּדֵּל לְפִטֹר אוֹתוֹ מֵעֵבוֹדָה,
שְׂזֶהוּ לְטוֹבָתוֹ.

כְּלוֹמֵר בְּשָׁעָה שֶׁהוּא יִשְׁמַע
מִבַּעַל הַבַּיִת שְׁלוֹ,
שְׂאֲנִי בִקְשִׁיתִי לְפִטֹר אוֹתוֹ,
מָה הוּא יִגִּיד שִׁ"ה' יְבָרֵךְ אֶת אֲבֵא שְׁלִי,
שֶׁהוּא מִשְׁתַּדֵּל עֲבוּרִי רַק לְטוֹבָתִי?",
וּבִטַח הוּא יִתְרַעַם אֲזִי עַל אֲבִיו.

עיקר וטפל

מתוך כתבי רב"ש כרך ג', חלק "דרגות הסולם", מאמר 73: "טעמי תורה", עמוד 1638

א

אוכלים,
בכדי שיהיה
כוח לעבודה,

ועובדים,
בכדי שיהיה
מה לאכול.

אוכלים,
בכדי שיהיה
כוח לעבודה,
וחוזר חלילה.

ב

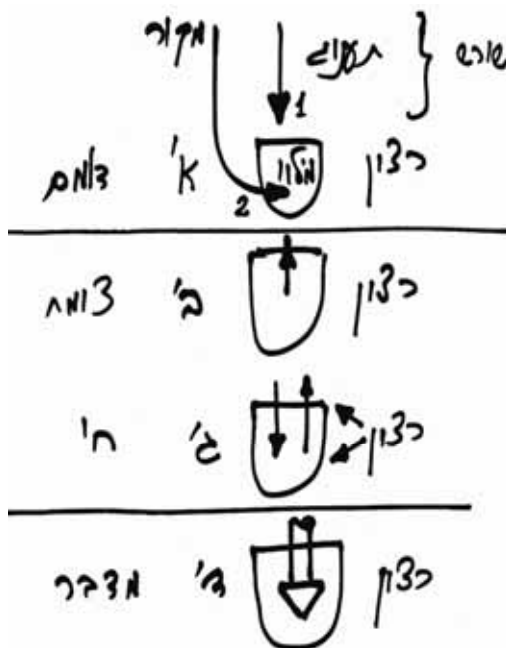
ואם שואלים את האדם:
"על מה משתיהן
אתה רוצה לוותר,"

היינו,
"רוצים לתת לך
דבר אחד משתיהן,
ולא שאתה כורך
אחד בשני."

בְּדָאֵי שְׂיָגִיד,
 שֶׁהוּא מְוֹתֵר עַל הָעֲבוּדָה
 וְלֹא עַל אֲכִילָה,

כִּי בְּאֲכִילָה,
 הוּא מוֹצֵא טַעַם טוֹב,
 מֵה שְׂאִין כֵּן בְּעֲבוּדָה
 הוּא מְרַגֵּשׁ טַעַם רַע.

לְכֵן אִם יֵשׁ בִּיכוּלְתוֹ
 לְוֹתֵר עַל פְּעוּלָה אַחַת,
 הָיָה מְוֹתֵר עַל עֲבוּדָה
 וְהָיָה בּוֹחֵר בְּאֲכִילָה.

שרטוט מתוך שיעור הקבלה היומי (2.12.08)
 על מאמר מתוך אסופת "דרגות סולם" של רב"ש

ג

וְיֵשׁ לַפְּעָמִים אָנָּשִׁים,
 שְׂאִין לָהֶם טַעַם בְּאֲכִילָה,

וְכֹל מֵה שְׂאוֹכְלִים
הוּא מִטַּעַם הַכָּרֶח,
שְׂאֲחֶרֶת לֹא הָיָה לָהֶם
קִיּוֹם לַגּוֹף
וְלֹא יוֹכְלוּ לַעֲבוֹד.

וּבְשִׁבִיל מֵה הֵם
צָרִיכִים לַעֲבוֹד?

הָיִוֹת שֵׁשׁ לָהֶם
סִיפּוֹק בְּעֲבוֹדָה,
כִּי בְּעֲבוֹדָה
הֵם מְרַגְּשִׁים טַעַם,
שְׂרוֹאִים שְׂעוֹשִׂים מְשֵׁהוּ.

מֵה שְׂאִין כֵּן בְּאֲכִילָה
אֵין לָהֶם טַעַם.
וְזֶהוּ מְסִיבַת מַחְלָה
אוּ מַחֲמַת זְקֵנָה.

י

וַיֵּשׁ שְׂאוֹכְלִים
בְּכַדֵּי שִׁיהֵיָה לָהֶם אַחַר כֵּן
כּוֹחַ לַעֲבוֹד,
וְעוֹבְדִים בְּכַדֵּי
שִׁיּוֹכְלוּ לְאֹכּוֹל.

רְפוּאָה לְבֵן מֶלֶךְ

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת תצווה, מאמר: "אוכל חמץ", אות ע"ד

מֶלֶךְ
שֶׁהָיָה לוֹ בֶּן יָחִיד,
וְנִחְלָה.

יוֹם אֶחָד
הָיָה מִשְׁתוֹקֵק
לְאָכּוֹל.

אָמְרוּ:
"יֵאֱכַל בְּנוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ
רְפוּאָה זֹו.

וְטָרַם שִׁיאֱכַל אוֹתוֹ,
לֹא יִמָּצֵא
שׁוּם מֵאֱכָל וּמִזֶּן אַחֵר
בְּבֵיתוֹ."

עָשׂוּ כֵךְ.

כִּיּוֹן שֶׁאֱכַל הַרְפוּאָה הֵהוּא

אָמַר:
"מִכָּאֵן וְהִלָּאָה
יֵאֱכַל כֹּל מֵה שְׁרוּצָה,
וְלֹא יוּכַל לְהִזְיֵק לוֹ."

חום גבוה

מתוך כתבי רב"ש כרך ב', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "מהו ענין כישלון בעבודה", עמוד 970

וְהָרופָא שׁוֹאֵל:
"כַּמָּה חוּם יֵשׁ לְךָ?",
וְהוּא אֹמֵר,
שׁיֵשׁ לוֹ 38 חוּם.

אָדָם בָּא לְרופָא,
וְאֹמֵר לוֹ,
שׁיֵשׁ לוֹ חוּם,
שֶׁהָרופָא יֵתֵן לוֹ כְּדוֹר
לְהוֹרִיד אֶת הַחוּם.

וְהָרופָא נִתֵּן לוֹ כְּדוֹר,
וְהַכְּדוֹר לֹא עֶזֶר.
לְכֵן הָרופָא אֹמֵר לוֹ:
"בְּטַח יֵשׁ לְךָ יוֹתֵר חוּם".

וּמָה עֹשֶׂה הָרופָא?

בְּעֶצְמוֹ מְדַד לוֹ הַחוּם,
וְרָאָה, שׁיֵשׁ לוֹ
חוּם לְמַעְלָה מִ-40.

אֲזִי הָרופָא
נוֹתֵן לוֹ תְּרוּפָה,
שְׂמֵתֵאִימָה
לְמִי שׁיֵשׁ לוֹ -
40 מְעֻלוֹת חוּם.

סְמִי מְרַפָּא

מתוך כתבי רב"ש כרך א', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר 33: "מהו ההבדל בעבודת ה' בין כללי לפרטי", עמוד 763

עֲנִין סֵם רְפוּאָה,
הוא רְפוּאָה
לְמִי שֶׁהוא חוֹלָה.

מֵה שְׂאִין בֶּן
אָדָם בְּרִיא,
שִׁיקַח סְמִי רְפוּאָה,
הוא יִחַלָּה.

להציל טובע

מתוך כתבי בעל הסולם, "הקדמה לספר פנים מאירות ומסבירות", אות ט'

מי שנטבע בנהר,
והוא עולה ויורד
בדרך הנטבעים,

לפעמים נגלים
רק שערות ראשו,
ואז מטכסים תחבולות,
איך לתופסו
ולהצילו דרך ראשו

ולפעמים נראה גם גופו,
ואז מטכסים תחבולות,
לתופסו מכנגד לבו.

עֶבֶד לְאֲדוֹנוֹ

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בא, מאמר: "ויהי היום - ויבא גם השטן בתוכם", אות י"א

אֵין תְּמִיָּהּ עַל עֶבֶד,
שְׂאֲדוֹנוֹ עוֹשֶׂה לוֹ רְצוֹנוֹ,
שְׂמַתִּירָא אוֹתוֹ.

הָסֵר הַשְּׂגָחָתְךָ מִמְּנוֹ,
וְתִרְאֶה אִם יִירָא אוֹתְךָ
אִם לֹא.

עָנִי וְעָשִׁיר

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "ויאמר אל עמו", אות ש"א

אֵינָם יִרְאִים
מִלְּהִתְגַּרּוֹת בּוֹ.

הָעָשִׁיר
אֵינוֹ שׁוֹמֵר
עַל שְׁלוֹ,

מְשׁוּם
שֶׁהַכֹּל יִרְאִים
לְהִתְגַּרּוֹת בּוֹ.

הָעָנִי
אֵינוֹ דוֹמֵה
לְעָשִׁיר.

הָעָנִי
צָרִיךְ לְשׁוֹמֵר
עַל שְׁלוֹ,

מִפְּנֵי
שֶׁבְּנֵי אָדָם

תוֹעָה בַּשָּׂדֶה

מתוך כתבי רב"ש, מאמרי חברה, מאמר: "אהבת חברים"

אָדָם "תוֹעָה בַּשָּׂדֶה",
הוּא בְּחִינַת אָדָם
הַתוֹעָה מִדֶּרֶךְ הַשָּׂדֶה,

הַיְינוּ, שְׁלֵא יוֹדֵעַ
אֶת הַדֶּרֶךְ הָאֲמִיתִית,
שְׂמוּבִילָה לְמָקוֹם
שְׂצָרִיךְ לְהִגִּיעַ,
כְּמוֹ מְלִשׁוֹן:
"חֲמוֹר תוֹעָה בַּשָּׂדֶה".

וּבֵּא לְמַצֵּב שְׁחוֹשֵׁב,
שְׂאֵף פֶּעַם
לֹא יִגִּיעַ לְהַמְטָרָה,
שְׂצָרִיךְ לְהִגִּיעַ.

שֶׁכֶל הָאָדָם

מתוך כתבי בעל הסולם, מאמר החירות, פרק: "שליטת השכל על הגוף"

שֶׁכֶלּוֹ שֶׁל הָאָדָם,
דוֹמָה לְמִרְאָה
הַמְקַבֵּל צוּרוֹת
הַנִּמְצָאוֹת לְנֶגְדוֹ,

שֶׁאֵף עַל פִּי
שֶׁהִמְרָאָה
הוּא הַנוֹשֵׂא
לְצוּרוֹת הַלָּלוֹ,

מִכֹּל מְקוֹם
אֵינוֹ יָכוֹל לְהַפְעִיל
וּלְהַנִּיעַ אֶת הַצּוּרוֹת
הַנִּשְׁקָפוֹת בּוֹ כָּלֵל.

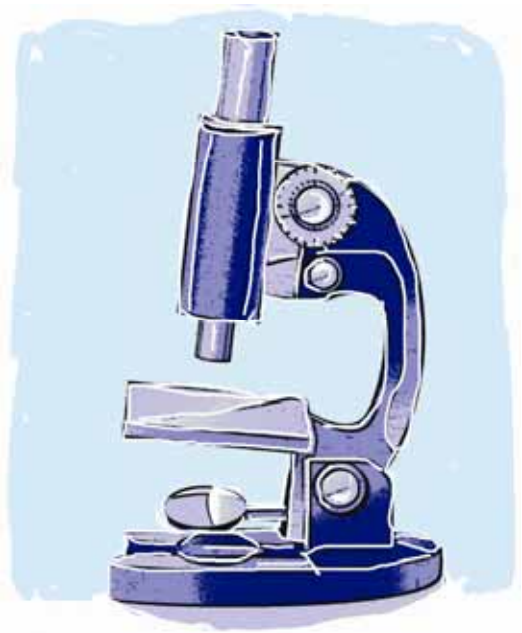
מיקרוסקופ לעיניים

מתוך כתבי בעל הסולם, מאמר החירות, פרק: "שליטת השכל על הגוף"

הדמיון שבאדם
משמש עם השכל,
לא פחות
מהמיקרוסקופ לעיניים,

אשר בלי המיקרוסקופ
אינו רואה שום דבר מזיק
מחמת קטנותו.

אולם אחר שרואה
את הבריה המזיקה,
על ידי המיקרוסקופ,
הרי האדם מתרחק
מאותו המזיק.

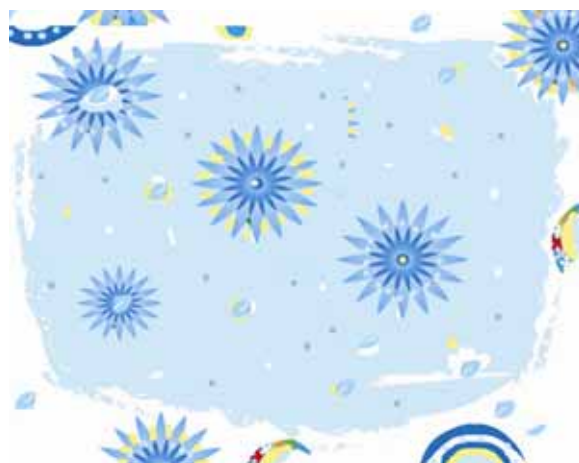
נמצא אשר המיקרוסקופ,
מביא את האדם לידי פעולה
להרחיקו מהנזק,
ולא החוש.
כי החוש לא הרגיש במזיק.

עוֹנֵשׁ עַל הַמָּקוֹם

מתוך כתבי רב"ש כרך ג', חלק: דרגות הסולם, מאמר 72: "הסתר ונגלה בהשגחתו יתברך", עמוד 1637

אִם הָאָדָם עוֹבֵר עַל חוֹקֵי הַטֵּבַע
וּמוֹסִיף לְדוֹגְמָא, בְּחִינַת חוּם
יֹתֵר מִמָּה שֶׁהַטֵּבַע קוֹבֵעַ,
וְנִכְנָס לַמָּקוֹם הַחֵם בְּיֹתֵר,

אִז הָאָדָם מְקַבֵּל עוֹנֵשׁ,
מִפְּנֵי שֶׁעָבַר עַל חוֹקֵי הַטֵּבַע,
וּמְשַׁלֵּם בְּחַיִּים שְׁלוֹ,
שֶׁהָאָדָם מֵת מְרֹוב חוּם.

נִמְצָא שֶׁהַשָּׂכָר וְעוֹנֵשׁ
מְגוּלָה בְּעוֹלָם הַזֶּה
תִּיכָף עַל הַמָּקוֹם,
בְּלִי שׁוּם רַחֲמָנוּת.

אֵלֹא מִי שֶׁעוֹבֵר עַל חוֹקֵי הַטֵּבַע,
הוּא מְקַבֵּל הָעוֹנֵשׁ עַל הַמָּקוֹם.
וְכֵן הַשָּׂכָר,
כְּשׁוֹמֵר עַל חוֹקֵי הַטֵּבַע,
הוּא מְקַבֵּל עַל הַמָּקוֹם.

אוּ לְהִיפֹךְ,
הָאָדָם נִכְנָס לַמָּקוֹם הַקָּר
יֹתֵר מִמָּה שֶׁנִּקְבַּע מֵהַטֵּבַע,
אִז הָעוֹנֵשׁ שְׁלוֹ
הוּא מְשַׁלֵּם עִם הַחַיִּים שְׁלוֹ
וּמֵת מְקִיפְאוֹן.

חֶדֶר אֶחָד

מתוך כתבי רב"ש כרך ב', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר: "מהו, שכל עשב - יש ממונה למעלה המכה אותו ואומר גדל, בעבודה", עמ' 1088

אָדָם שָׁגַר בְּחֶדֶר אֶחָד,
וְהִתְחַתֵּן, וְהוּא עָצַל,
הֵינּוּ הוּא אוֹהֵב אֶת הַמְּנוּחָה
יוֹתֵר מִהֶרְגִיל,

אֲזִי הוּא מְסַכֵּים
לְגוֹר בְּחֶדֶר אֶחָד,
אֶף עַל פִּי כְּשֶׁהִיא רְוֹק
הִיא גַר בְּחֶדֶר אֶחָד,
הוּא מִמְּשִׁיךְ לְחַיּוֹת כֶּךָ
אֶפִּילוֹ כְּשֶׁהִתְחַתֵּן.

מֵה שְׂאִין בֵּן
אִם נוֹלְדוֹ לוֹ כִּמָּה יְלָדִים,
אֲזִי גַם הוּא מְרַגֵּשׁ
אֶת הַדּוֹחֵק בְּבֵיתוֹ,
וְגַם הוּא מִתְחִיל לְהֶרְגִישׁ
אֶת הַיְסוּרִים,
מִזֶּה שֶׁהוּא גַר בְּחֶדֶר אֶחָד.

אֲזִי הַיְסוּרִים גּוֹרְמִים לוֹ,
שֶׁהוּא מוֹכֶרֶח
לְעִבּוֹד שְׁעוֹת נוֹסְפוֹת,
שְׁפִירוֹשׁוֹ,

לתת יותר יגיעה
מכפי שהוא רגיל,
בכדי להשיג דירה
של כמה חדרים.

ד' פֿסיעות

מתוך ספר "תלמוד עשר הספירות" חלק ד', הסתכלות פנימית, פרק: "או"ח ט' הוא עולה מזווג דהכאה על המסך במדרגות הזדככותו"

אָדָם הַיּוֹצֵא מֵהַבַּיִת לַחוּץ,
אָף עַל פִּי שֶׁהוּא עוֹשֶׂה,
לְמַשָּׁל, ד' פֿסיעות
בְּדֶרֶךְ יְצִיאָתוֹ מֵהַבַּיִת,

מִכָּל מְקוֹם אֵין אָנוּ
מִתְחַשְׁבִּים עִמָּהֶם
כְּמוֹ שֶׁהָיוּ ד' חֲנִיּוֹת
בְּאִמְצַע הַלִּיכָתוֹ,

וְזֶה לֹא יַעֲלֶה עַל הַדַּעַת כָּלֵל,
שֶׁהָרִי אֵי אֶפְשָׁר לוֹ לְצֵאת מֵהַבַּיִת
זוֹלַת דֶּרֶךְ פֿסיעוֹת,
כִּי דֶּרֶךְ הַהֲלִיכָה בְּכָד.

פֶּסֶל שֶׁל אָבֹן

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת לך לך, מאמר: "מאמרים לברית מילה"

פֶּסֶל שֶׁל אָבֹן,
שֶׁמְסַתֵּתִים אוֹתוֹ
מִצַּד זֶה
וּמִצַּד זֶה,

הָאָבֹן נִשְׁאָר
אָבֹן כְּבִתְחִילָה.

המלך יבוא אצלה

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ויקרא, מאמר: "נפלה לא תוסיף קום", אות ע"ט, אות פ' ואות פ"ג

משל למלך
שכעס על המלכה,
והשליכה מהיכלה
לזמן ידוע.

כשהגיע זמן ההוא,
מיד הייתה באה המלכה
וחזרה לפני המלך.

כן היה פעם אחת,
ושתיים,
ושלוש פעמים.
בפעם האחרונה,
נתרחקה מהיכל המלך,
והשליך אותה המלך מהיכלו
לזמן ארוך.

אָמַר הַמֶּלֶךְ:
"פַּעַם הַזֹּאת אֵינָה כְּשֶׁאֵר פְּעָמִים,
שֶׁהִיא תְּבוֹא כֶּךָ לְפָנַי,
אֲלֹא אָנִי אֵלֶךְ עִם כָּל בְּנֵי הַיְכָלִי,
וְאֲבַקֵּשׁ אוֹתָהּ".

כְּשֶׁהִגִּיעַ אֵלֶיהָ,
רָאָה אוֹתָהּ שֶׁהֵיטָהּ
שׁוֹכְבֶת עַל הָעֶפְרָה.
מִי רָאָה כְבוֹד הַמֶּלֶכָה
בְּזִמְנֵן הַהוּא,
וְהִבְקִשׁוֹת שֶׁל הַמֶּלֶךְ נִגְדָה,

עַד שֶׁאֲחִזּוּ אוֹתָהּ הַמֶּלֶךְ בְּיָדָיו,
וְהִקִּים אוֹתָהּ,
וְהִבִּיֵאָה לְהִיכָלוֹ,
וְנִשְׁבַּע לָהּ,
שֶׁלֹּא יִפְרֹד מִמֶּנָּה עוֹד לְעוֹלָם,
וְלֹא יִתְרַחֵק מִמֶּנָּה.*

וְדַאי אָז,
כְּשֶׁהִמְלֵךְ מִתְפַּיִס עֵימָה,
הוּא הַכְּבוֹד שֶׁלָּהּ
וְשִׁמְחַת הַכֹּל.

*...ודאי אז, כשהמלך מתפייס עימה, הוא הכבוד שלה ושמחת הכל. בכל הפעמים היא באה לפני המלך וקמה לפניו. אבל בפעם הזאת אינו כן, אלא המלך יבוא אצלה, ויתרצה עימה, וישיב אותה להיכלו... (ספר "זוהר לעם", פרשת ויקרא, מאמר: "נפלה לא תוסיף קום", אות פ"ג)

מִתְנָה לַמֶּלֶכָה*

לפי ספר "זוהר לעם", פרשת בהר, מאמר: "ייחוד הקב"ה ושכינתו", אות מ"ו

מֶלֶךְ,
שְׁעַבְדְּךָ וְשִׁרְךָ
וְשְׁלֵיטֵי הַמְּלָכוֹת
הָיוּ שׂוֹלְחִים לְךָ
כִּמָּה מִתְנֹת.

אָמַר:
"מִי שְׂרוּצָה
לְשִׁלּוּחַ לִי מִתְנָה,
לֹא יִשְׁלַח
אֶלָּא עַל יְדֵי הַמֶּלֶכָה".

*...ואח"כ השכינה מחלקת לכל. כמ"ש, ותיתן טרף לביתה וחוק לנערותיה. ואפילו מזונות של החיות, כגון קרבן של שעורים, שהוא מאכל בהמה. וכן מאכל של עבדים ושפחות של בית המלך, ואפילו של כלבים וחמורים וגמלים, שהם הקליפות, הכל היא מחלקת, לקיים בה, ומלכותו בכל משלה. וכך מתחלק הכל, כמ"ש, ותיתן טרף לביתה וחוק לנערותיה... (מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בהר, מאמר: "ייחוד הקב"ה ושכינתו", אות מ"ו)

דָּרָה בַּשּׁוּק

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בחוקותי, מאמר: "לא מאסתים ולא געלתים לכלתם", אות נ"ח

כִּיּוֹן שְׁהִיא שָׁם,
הַשּׁוּק שֶׁל מְעַבְדֵי הָעוֹרוֹת,
דוֹמָה בְּעֵינָיו כְּשׁוּק
שֶׁל מוֹכְרֵי בְּשָׂמִים,
שֶׁכֵּל הָרִיחוֹת הַטּוֹבִים שֶׁבְּעוֹלָם
נִמְצָאִים שָׁמָּה.*

אָדָם שְׂאוֹהֵב אִשָּׁה,
וְהִיְתָה דָּרָה בַּשּׁוּק
שֶׁל מְעַבְדֵי עוֹרוֹת,
שְׂרִיחַם רָע.

אִם הִיא
לֹא הִיְתָה שָׁם,
לֹא הָיָה נִכְנָס שָׁם
לְעוֹלָם.

*...ואף בהיותם בארץ אויביהם, שהוא שוק שריחו רע, לא מאסתים ולא געלתים. לכלותם, בשביל הכלה שלהם, השכינה, שאני אוהב אותה, והיא אהובת נפשי, השורה שם. ועל כן דומה עלי ככל ריחות הטובים שבעולם, בשביל הכלה ההיא השורה בתוכם... (מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת בחוקותי, מאמר: "לא מאסתים ולא געלתים לכלתם", אות נ"ט)

כְּדוֹר אֵשׁ נוֹזְלִי

מתוך כתבי בעל הסולם, מאמר "האומה", עמוד 487

תְּחִילָה

הִיָּה כְּדוֹר הָאָרֶץ

רַק כְּדוֹר גְּזִי

דוֹגְמַת עֶרְפֶּל.

וְעַל יְדֵי כּוֹחַ הַמוֹשֵׁךְ שְׁבֵתוֹכוֹ,

רִיבֵז בְּמֶשֶׁךְ תְּקוּפָה מְסוּיָמַת

אֶת הָאֲטוּמִים שָׁבוּ

לְתוֹךְ חוּג יוֹתֵר צָר,

שְׁבֵתוֹצָאָה מְזָה נִתְהַפֵּךְ כְּדוֹר הַגְּזִי

לְכְּדוֹר אֵשׁ נוֹזְלִי.

וּבְהֶמְשֵׁךְ תְּקוּפוֹת
שֶׁל מְלַחְמוֹת נוֹרְאוֹת
שֶׁל שְׁנֵי הַכּוֹחוֹת
שֶׁבְּכְדוֹר הָאָרֶץ,
הַפּוֹזִיטִיבִי עִם הַנְּגִטִיבִי,

גְּבַר כּוֹחַ הַקְּרִירוֹת שָׁבוּ
עַל כּוֹחַ הָאֵשׁ הַנוֹזְלִי,
וְקִירֵר אֵיזָה קְלִיפָה דְּקָה
מְסַבֵּב הַכְּדוֹר
וְנִתְקַשָּׂה שָׁם.

אֲכַן עוֹד לֹא שָׁקַט הַפְּדוּר
מִמְלַחְמוֹת הַכּוֹחוֹת,
וּבְהִמְשֵׁךְ אֵיזָה תְּקוּפָה
גָּבַר שׁוּב כּוֹחַ הָאֵשׁ הַנוֹזֵל,

וְהִתְפָּרֵץ בְּרַעַשׁ גָּדוֹל
מִתּוֹךְ בְּטָן הַפְּדוּר,
וְעָלָה וְשִׁיבַר
אֶת הַקְּלִיפָה הַקְּרָה
וְהִקְשָׁה לְרִסְיָסִים.

וְחָזַר הַפְּדוּר לְאֵשׁ נוֹזֵל.
וְשׁוּב הִתְחִיל תְּקוּפָה
שֶׁל מְלַחְמוֹת חֲדָשׁוֹת,

עַד שֶׁבִּסּוֹף הַתְּקוּפָה
גָּבַר שׁוּב כּוֹחַ הַקְּרִירוֹת
עַל כּוֹחַ הָאֵשׁ,
וְקִירַר שְׁנִית קְלִיפָה קְרָה וְקִשָּׂה
מִסָּבִיב הַפְּדוּר.

וְהַפְּעַם הִיָּתָה הַקְּלִיפָה יוֹתֵר עֲבָה
וְיוֹתֵר מְסוּגָלָת לְהַחֲזִיק מֵעֲמָד
נֶגֶד הַהִתְפָּרְצוּיּוֹת שֶׁל הַנוֹזֵלִים
מִתּוֹךְ בְּטָן הַפְּדוּר
וְהִיָּתָה כּוֹחָה יָפָה
לְתְּקוּפָה יוֹתֵר אָרוּכָה.

אִמְנֵם בְּסוּפָה
שׁוֹב נִתְגַּבְּרוּ הַנוֹזְלִים,
וְהִתְפָּרְצוּ מִתּוֹךְ בְּטֶן הַכְּדוּר,
וְשָׁבְרוּ אֶת הַקְּלִיפָה לְרִסְיָסִים.
וְשׁוֹב נֶחְרַב הַכֹּל,
וְנַעֲשֶׂה לְכַדוּר נוֹזְלִי.

וְכֵן נִתְחַלְפוּ הַתְּקוּפּוֹת בְּזוֹ אַחַר זֶה.
וּבְכָל פֶּעַם שֶׁגְּבְּרָה כּוֹחַ הַקְּרִירוֹת,
נַעֲשֶׂה הַקְּלִיפָה שְׁכָבֵשׁ לוֹ עֲבָה בְּיוֹתֵר.
עַד שֶׁבִּסּוֹף נִתְגַּבְּרוּ
הַכּוֹחוֹת הַפּוֹזִיטִיבִים עַל הַנְּגָטִיבִים,
וּבָאוּ לְיַדֵּי הַרְמוֹנִיָּה מוֹחֶלֶטֶת:

וְהַנוֹזְלִים לְקַחוּ מְקוֹמָם
בְּמַעֲמֵי הָאָדָמָה,
וְהַקְּלִיפָה הַקְּרָה
נִתְעַבָּה כֹּל צְרָכָה מְסַבֵּיב לָהֶם,
וְנִתְהוּוּ אֶפְשָׁרִיּוֹת
לְיִצִירַת חַיִּים אוֹרְגָנִים עָלֶיהָ
כִּיּוֹם הַזֶּה.

מִמָּשׁ עַל אוֹתוֹ הַסֵּדֶר
מִתְפַּתְחִים גַּם כָּל גּוֹפִים הָאוֹרְגָנִים.
כִּי מֵעַת זְרִיעַתְּם עַד גִּמְרַ בִּישׁוּלָם,
עוֹבְרִים עָלֵיהֶם כְּמָה מְאוֹת
תְּקוּפּוֹת שֶׁל מְצַבִּים,

מפאת שני הכוחות
הפוזיטיבי עם הנגטיבי,
הנלקמים זה בזה,
כמתואר בכדור הארץ.

ומלחמות האלו
הם המביאים
את גמר בישולו של הפרי.

רַעֲשֵׁה הָאָרֶץ

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "ויאמר אל עמו", אותיות ש"ו - ש"ז, אות ש"ח (מאמר: "הן ארְאֵלִים צַעֲקוּ חוֹצֵה")

א

רַבִּי יִצְחָק פָּגַע בַּהַר
וְרָאָה אִישׁ אֶחָד
שֶׁהָיָה יָשֵׁן תַּחַת הָאֵילָן.
יָשַׁב שָׁם רַבִּי יִצְחָק.

בְּעוֹד שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב,
רָאָה הָאָרֶץ שֶׁמִתְנַוֶּדֶדֶת,
וְאוֹתוֹ אֵילָן נִשְׁבַּר וְנָפַל,
וְרָאָה בְּקַעִים חוֹרִים בְּאָרֶץ,
וְהָאָרֶץ הֵייתָה עוֹלָה וְיורֶדֶת.

נִעוֹר אוֹתוֹ הָאִישׁ,
צָעַק לְעוֹמֵת רַבִּי יִצְחָק,
וְאָמַר לוֹ: "יְהוּדֵי יְהוּדֵי,
בָּכָה וְנָהֵם,
כִּי עָתָה מְקִימִים בְּרַקִּיעַ
שׁר אֶחָד, מְמוֹנָה,
מוֹשֵׁל עֲלֵיוֹן,
וְהוּא עֹתִיד לַעֲשׂוֹת עִמָּכֶם
רַעַה רַבָּה.

וְרַעֲשֵׂה זֶה שֶׁל הָאָרֶץ
הָיָה בְּשִׁבְלֵיכֶם.
כִּי כָל זְמַן שֶׁהָאָרֶץ רוֹעֶשֶׁת,

הוא בַּעַת שְׁקָם מְמוֹנָה בְּרָקִיעַ,
שִׁיעֵשָׂה עִימְכֶם רְעָה."

ב

תַּחַת שְׁלוֹשׁ רִגְזָה אֶרֶץ,
תַּחַת עֶבֶד כִּי יִמְלוֹךְ.
שְׁפִירוֹשׁוּ, מְמוֹנָה,

שֶׁהִיא מְקוּדָם מְשׁוּעָבָד
תַּחַת מוֹשֵׁל אַחֵר,
וְעֵתָה מֶלֶךְ,
וְנִתְּנוּ לוֹ מְמִשָּׁלָה,
וְרִגְזָה הָאֶרֶץ.

וּמְכַל שֶׁכֵּן כְּשִׁמְמוֹנָה הֵהוּא
יִמְשׁוֹל עַל יִשְׂרָאֵל,
וְדַאי שֶׁהָאֶרֶץ רוֹגְזַת וְרוֹעֶשֶׂת.

דִּין אֶמֶת

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "ויאמר אל עמר", אות ש"א

יִשְׂרָאֵל,
שֶׁהֵם בְּהִנְהִיגַת הַמֶּלֶךְ
הָאוֹהֵב אֶמֶת וְדִין.

וְדִין הֶרְאִשׁוֹן
הוּא עוֹשֶׂה
בְּאֲנָשֵׁי בֵּיתוֹ,

כִּי רוֹצֶה
שִׁיְהִיו שְׂמוֹרִים
מִן הַחֶטָּא
יוֹתֵר מִכֹּל הָאוֹמוֹת.

כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר:
"רַק אֶתְכֶם יִדְעֵתִי
מִכֹּל מְשֻׁפְּחוֹת הָאָדָמָה".

שְׁקוּל בְּמֵאֲזַנַיִם

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת קורח, מאמר: "קח את המחטה", אות כ'

בְּכֶמֶה פְּעָמִים
נִידוֹן הָעוֹלָם,

וּבְכֹל יוֹם
עוֹלָיִם הַמַּעֲשִׂים
בְּמֵאֲזַנַיִם,

וּמִשְׁגִּיחִים עֲלֵיהֶם
מִלְמַעְלָה,
וְנֹכְתָבִים לְפָנָיו.

וּכְשִׁמַּעֲשִׂים
שֶׁל הָאָדָם
אֵינָם כְּשָׂרִים
לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ,

עוֹלָה כַּעֵס,
וְהֵדִין נִתְעוֹרָר.

וְעַל כֵּן בְּכֹל יוֹם
צָרִיךְ הָאָדָם
לְהִזָּהָר מִעוֹנוֹתָיו.

שׁוֹדֵד עֲנָק

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת תולדות, מאמר: "הברכות", אות ר"ב

מֶלֶךְ, שְׁהִיוּ לוֹ
כַּמָּה גְדוּדִים גִּיבוּרִים,
כַּמָּה שָׂרִים עוֹשֵׂי מִלְחָמָה,
הַיּוֹדְעִים לַעְרוֹךְ מִלְחָמוֹת,
שְׁהִיוּ מוֹכְנִים נֶגֶד מְלָכִים גִּיבוּרִים
לַעְרוֹךְ עִימָהֶם מִלְחָמָה.

אָמְרוּ לוֹ עֲבָדָיו:
"מִכָּל הַגְּדוּדִים שְׁלָךְ
אֵינְךָ שׁוֹלַח שְׂמָה
אֶלָּא אֱלוֹ."

בֵּינְתֵימֵם שָׁמַע הַמֶּלֶךְ
עַל שׁוֹדֵד עֲנָק אֶחָד.
אָמַר: "אֱלוֹ שׁוֹמְרֵי הַשְּׁעָרִים
יִלְכוּ שָׁם וְיִלְחָמוּ עִימּוֹ."

אָמַר הַמֶּלֶךְ:
"נֶגֶד שׁוֹדֵד הַזֶּה מִסְפִּיקִים גַּם אֱלוֹ,
כִּי כָּל גְדוּדֵי וְשָׂרֵי הַמִּלְחָמָה אֲדַחָה,
שְׁיִלְחָמוּ נֶגֶד הַמְּלָכִים הַגִּיבוּרִים לְיוֹם מִלְחָמָה.
שְׁיִהְיוּ נְחוּצִים לִי, יְהִיוּ מוֹכְנִים."

הַמְּמוֹנִים לַמַּעֲלָה

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת תולדות, מאמר: "הברכות", אות קע"ב

בְּכֹל מְקוֹם
תּוֹקֵף שֶׁל מַטָּה
תְּלוּי בַּתּוֹקֵף
שֶׁל מַעֲלָה.

וְכֹל עוֹד
שְׂאִין מַחְלִישִׁים
הַתּוֹקֵף שֶׁל מַעֲלָה,
הַשָּׂרִים
הַמְּמוֹנִים עֲלֵיהֶם
לַמַּעֲלָה,

אִי אֶפְשָׁר לְהַחְלִישׁ
הַתּוֹקֵף שֶׁל מַטָּה
בְּעוֹלָם הַזֶּה.

מֵאֲכַל הַמֶּלֶךְ

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת אמור, מאמר: "סעודה ג' דשבת בערב יום טוב", אות ק"כ

בְּדוֹמָה לְמֶלֶךְ,
שְׁקָרָה לוֹ אוֹרֵחַ,
וְלִקַּח הַמֵּאֲכָל מִמֶּנּוּ
וְנָתַן אֶל הָאוֹרֵחַ.

נִמְצָא,
אִף עַל פִּי שֶׁהַמֶּלֶךְ
אֵינוֹ אוֹכֵל עִימוֹ,
הוּא אוֹכֵל מִמֵּאֲכַל הַמֶּלֶךְ,
וְהַמֶּלֶךְ נוֹתֵן לוֹ לְאָכוֹל.

משקר לאמת

מתוך מאמרי חברה של רב"ש, מאמר: "היתכן שירד משמים דבר שלילי"

צריך להיות אמצעי,

קרש קפיצה

משקר לאמת,

שקר באמת.

שקר,

אבל לא באמת שקר,

כי חושב על שקר

שהוא אמת.

שהולך בשקר

וחושב שהוא אמת.

נמצא, שאין זה

שקר אמיתי.

מה שאין בן אם יודע,

שהולך באמת בשקר,

הולך באמת,

יודע שבאמת זה שקר.

אז יש לו קרש קפיצה,

כי יכול לפנס לאמת אמיתי,

מאמת של שקר

לאמת של אמת.

דוֹמָה לְגִלְגַל

מתוך כתבי רב"ש כרך ב', מאמרי "שלבי הסולם", מאמר 19: "מהו, ששבת נקראת "ש-בת", בעבודה", עמוד 865

בְּאֲמֻצֵּי הַמְּדַרְגָּה
לֹא יְכוּלִים לְרֹאוֹת
אֶת הַמֵּצֵב שֶׁל אֲמֵת,

כִּי זֶה דוֹמָה
לְגִלְגַל הַמְּסֻתוֹבֵב,

מֵה שֶׁהִיא מְקוּדָם לְמִטָּה
עוֹלָה לְמַעְלָה,
וּמֵה שֶׁהִיא לְמַעְלָה
יורֵד לְמִטָּה.

וּמְכַל זֶה
הַמְּכוֹנָה מִתְקַדֶּמֶת.

תשובה' להיות ו'

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת חיי שרה, מאמר: "ואברהם זקן בא בימים", אות קכ"ב

בְּמָקוֹם שְׁבַעֲלֵי תְּשׁוּבָה*

עוֹמְדִים בּוֹ,

בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם,

אֵין לְצַדִּיקִים גְּמוּרִים

רְשׁוֹת לְעֲמוּד בּוֹ.

מְשׁוּם שְׁבַעֲלֵי תְּשׁוּבָה

הֵם קְרוֹבִים אֶל הַמֶּלֶךְ

יֹתֵר מִכּוֹלָם.

וְהֵם מוֹשְׁכִים הַשֶּׁפַע

מִלְמַעְלָה

עִם יֹתֵר כְּוֹנֵת הַלֵּב,

וְעִם כּוֹחַ גְּדוֹל בְּיֹתֵר

לְהִתְקַרֵּב אֶל הַמֶּלֶךְ.

*...אשריהם לבעלי תשובה שבשעה אחת, ביום אחד, ברגע אחד, הם קרבים אל הקב"ה. מה שלא היה כן אפילו לצדיקים גמורים, שהם נתקרבו אל הקב"ה בכמה שנים. אברהם לא נכנס באלו הימים העליונים, עד שהיה זקן. וכן דוד, שכתוב, והמלך דוד זקן בא בימים. אבל בעל תשובה, מיד נכנס ומתדבק בהקב"ה... (ספר "זוהר לעם", פרשת חיי שרה, מאמר: "ואברהם זקן בא בימים", אות קכ"א)

צֵעַר שָׁלֵם

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת שמות, מאמר: "היה היה דבר ה'", אות ז'

מִי שָׁרְגִיל לְסָבוֹל צֵעַר,
אֶף עַל פִּי שָׁבָא לוֹ
צֵעַר לְפִי שָׁעָה,
הוּא סוֹבֵל הָעוֹל שְׁלוֹ,
וְאִינוּ דוֹאֵג.

אָבֵל מִי שְׂאִינוּ מוֹרְגָל לְסָבוֹל צֵעַר,
וְכֹל יָמָיו הָיוּ בְּתַעֲנוּגִים וּמַעֲדָנִים,
וּבָא לוֹ צֵעַר,
זֶה הוּא צֵעַר שָׁלֵם*,
וְעַל זֶה צְרִיכִים לְבָכוֹת.

* צער שעליונים ותחתונים בוכים עליו.

יְקָר מִפֶּז

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ויצא, לפי מאמר: ב' המקלות, אות שמ"א ואות שמ"ב

כֹּל הַדְּבָרִים
בְּחֹכְמַת הַקְּבֵלָה
כּוֹלֵם הֵם דְּבָרִים
עֲלִיוֹנִים וְיִקְרִים.

וְכֹל מִלָּה וּמִלָּה
שְׂכַתְנֻבָּה בָּהּ,
יְקָרָה הִיא מִפְּנִינִים.
וְכֹל חֲפָצִים
לֹא יִשְׁתּוּוּ לָהּ.

וְכֹל הַטִּיפָשִׁים
אֲטוּמֵי הַלֵּב,
כְּשֵׁרוֹאִים
דְּבָרֵי הַחֲכָמָה,

לֹא דֵי לָהֶם
שְׂאִינָם יוֹדְעִים,
אֶלָּא עוֹד אֲוִמְרִים,

שֶׁהֵם דְּבָרִים
נִשְׁחָתִים,
דְּבָרִים שְׂאִין בָּהֶם
תּוֹעֵלָת.

עד אין קץ

מתוך "הסתכלות פנימית" תע"ס חלק ב', פרק ט', תת פרק: "ענין התחלקות הספירות לפרטיות ולפרטי פרטיות עד אין קץ", אות צ"ו

זהו חוק נפלא
בעולמות העליונים

אשר כל ספירה
שאנו בוחרים להבחין אותה,
אנו מוצאים בה
עשר ספירות פרטיות,

וכשלוקחים שוב
ספירה אחת,
מאותן העשר ספירות
הפרטיות,

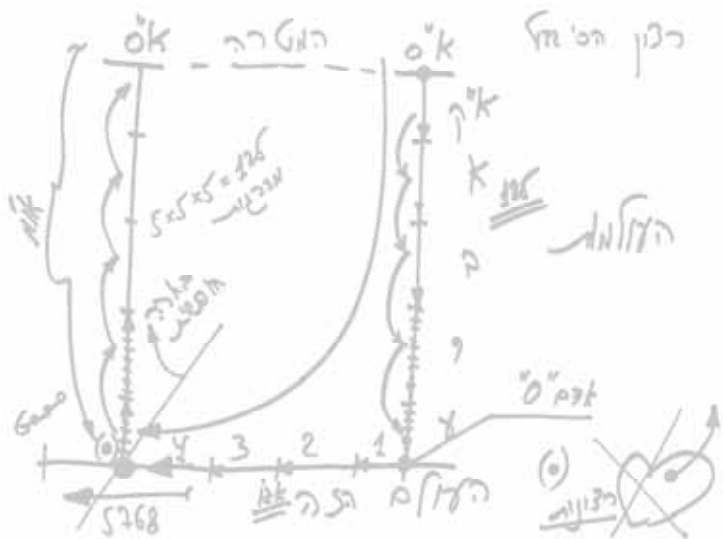
אנו מבחינים גם כן
עשר ספירות שהן פרטי פרטיות
בערך הספירה הראשונה,

שרטוט מתוך שיעור הקבלה היומי (29.4.08) על "הקדמה לזוהר"

וכן אם לוקחים
ספירה אחת מהספירות,
של פרטי הפרטיות,

שוב מוצאים בה
עשר ספירות,
שהן פרטים,
מפרטי הפרטיות הקודמים,

שרטוט מתוך שיעור הקבלה היומי (1.7.08) על מאמר "מהות חכמת הקבלה"

וכן עד אין קץ.

דֶּרֶךְ מִשָּׁל וְדַמְיוֹן

מתוך ספר "תלמוד עשר הספירות", חלק ד', פרק א', אות ב', אור פנימי

לֹא יִתְכַן כָּלֵל
לְרִמָּז עַל הַמְצִיאוֹת שֶׁל
הָעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים
בְּעֶזְרַת הָעֲנָפִים הַגְּשָׁמִים,

שֶׁהֲרִי אֵין לְעֲנָפִים הָאֵלוֹ
יַחַס יִשָּׂר לְעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים
אֲשֶׁר יִהְיוּ מוֹכְשָׁרִים
לְבָאֵר הַמוֹשְׁגִים שֶׁלָּהֶם.

וְיִמָּה שֶׁמְדוּבָר בָּהֶם
הוּא בְּדֶרֶךְ מִשָּׁל וְדַמְיוֹן,
וְאֵינוֹ אֶלָּא כְּדִי
לְשַׁכַּךְ הָאוֹזֵן.

רְצוֹן וְהִרְהוֹר

מתוך ספר "זוהר לעם", פרשת ויצא א', מאמר: "ההרהור שלו היה ברחל", אות קפ"ט

אִם יְשִׁים אֱלֹיו
לִיבו,
רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ
אֱלֹיו יֶאֱסוּף.

כִּי הִרְצוֹן וְהַמְחֻשְׁבָּה
מוֹשֵׁךְ הַמְשָׁכָה
וְעוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה
בְּכֹל מֵה שְׁצָרִיךְ.

וְעַל כֵּן
בְּתַפִּילָה צְרִיכִים
רְצוֹן וְהִרְהוֹר
לְכוּוֹן בָּהּ.

וְכֵן בְּכֹל הָעֲבוֹדוֹת
הִהְרְהוֹר וְהַמְחֻשְׁבָּה
עוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה
וּמוֹשֵׁךְ הַמְשָׁכָה
לְכֹל מֵה שְׁצָרִיךְ.

מי הזוכה?

ספר "זוהר לעם", פרשת בא, מאמר: "את הכל ראיתי בימי הבל", אות קל"ח

מה שגורם
התחתון בעליון,

זוכה בו
גם התחתון.

